în fiecare zi e iarnă

— De ce să chem poliția?

— Vreau să dau o declarație.

— Ce declarație?

— Am săvîrșit o crimă.

— Oh!

— Nu mă credeți?

— Ba da, desigur că te cred.

— Nu. Îmi dau eu seama. La început ați crezut că sînt vagabond, acum credeți că sînt ticnit.

— Nu cred, minți Meecham fără convingere.

— Ei bine, de fapt nu vă aduc nici o vină. Cred că la fiecare afacere criminală apar o groază de informații și mărturiii din partea unor ticniți, oameni care doresc să fie pedepșiți, să-și facă reclamă sau să-și ispășească păcatele. Nu întru în nici una din aceste categorii, domnule Meecham.

— Firește, minți Meecham din nou, dorind să apară o mașină a poliției sau ca tînărul să ple-e liniștit și fără să provoace scandal.

— Văd că sînteți încă sceptic. Nu m-ați înțeles nici pe cine am omorît.

— Nu, dar ați simți că-l cuprind frigul și teamă și deveni puțin nerăbdător.

— Ce te face să crezi c-ai omorît pe cineva?

editura minerva

Lei 5

568

în fiecare zi e iarnă

fondată în 1895 bpt serie nouă

margaret millar

în fiecare zi e iarnă

maeștrii literaturii polițiste

BIBLIOTECA ALEPH

CLUBUL CĂRȚII DIGITALE

Ilustrația copertei : *Petre Vulcănescu*

margaret millar

în fiecare zi e iarnă

ROMAN

TRADUCERE ŞI PREZENTARE DE
CONST. POPESCU

1970

EDITURA MINERVA

BUCUREŞTI

Titlul originalului : *Vanish in an Instant*
© Messie and Hughes Inc., London
Dell Books, 1963

Zăpada adusă de vîntul din Canada a adunat funingine pe drum.

Era frig în iarna aceea la Arbana, lîngă Detroit. Era frig și în sufletele lor și toți voiau să uite.

VIRGINIA BARKELEY voia să fugă de acasă în ultimul vagon, al ultimului marfar, spre un ținut unde clima era plăcută. Voia să uite că poate ea l-a asasinat pe Margolis, amantul ei.

DOAMNA HAMILTON, mama Virginiei, voia să cumpere pentru fiica ei o fericire imposibilă. Și să uite c-a fost amestecată într-o crimă.

EARL LOFTUS visa să plece cu Birdie la volanul unui Cadillac. Să uite scadența nemiloasă care îl aștepta.

DOAMNA LOFTUS, mama lui Earl, visa să plece într-o zi să-și vadă fiul. Dar pînă atunci bea ca să-și amintească de el. Sau bea ca să uite de Birdie. Iar o doamnă nu bea decît rom ieftin.

ERIC MEECHAM încearcă să desfacă nodurile unei afaceri prea simplă pentru a fi adevărată. Dar adevărul, o dată aflat, nu e simplu, iar rezolvarea juridică nu e întotdeauna și una umană.

Zăpada murdară, adusă de vîntul din Canada, avea să se topească într-o zi. Oamenii de zăpadă, din fața casei Barkeley, aveau să se topească și ei.

Morala: Nici o primăvară nu poate topi gheața din sufletele unor oameni pentru care

IN FIECARE ZI E IARNĂ.

IN FIECARE ZI E IARNĂ

Dedicație i
iubiților mei Mill și Linda

UNU

Zăpada și funinginea erau presărate ca sarea și piperul pe șoseaua betonată. La treizeci de kilometri spre răsărit, Detroit, un oraș de fum și lumini. La treizeci de kilometri spre apus, orășelul Arbana, care nu se vedea de loc, deși doamna Hamilton privi mai întîi spre apus, ca și cum ar fi sperat să-i surprindă o scurtă și miraculoasă imagine.

Pe terasa de observație, situată deasupra aeroportului, zărea chipurile celor ce așteptau să ia avionul, să întîmpine pe cineva, sau pur și simplu așteptau și priveau fiindcă n-aveau unde pleca, și atunci cel mai bun lucru era să-i urmărească pe alții cum pleacă. În lumina orbitoare a lămpilor, fețele lor păreau șiraguri de legume din ceară, ca cele din vitrinele magazinelor universale de acasă. Doamna Hamilton scrută chipurile, întrebîndu-se care era al ginerelui ei Paul. Nu era sigură c-avea să-l recunoască — în mintea ei Paul nu căpătase niciodată o formă fizică, era

doar soțul Virginiei — și nici nu credea că el avea s-o recunoască.

— Eu una, desigur, nu m-am schimbat, zise cu voce tare, aproape stridentă.

Însoțitoarea sa se întoarse cu un aer surprins. O fată firavă, care nu depășise cu mult pragul celor douăzeci de ani, destul de drăguță, deși părul blond și sprîncenele foarte deschise îi dădeau o înfățișare incoloră. Avea ochi rotunzi, de un albastru profund, încît părea întotdeauna puțin curioasă, asemenea unui copil pentru care totul e nou.

— Ați spus ceva, doamnă Hamilton ?

— Oamenii nu se schimbă prea mult într-un an, doar dacă au un an rău. Iar eu n-am avut chiar un an rău pînă... pînă acum.

Fata își exprimă compasiunea printr-o exclamație la care doamna Hamilton reacționă violent. Îi displăcea puternic și detesta compasiunea. În contrast cu trupul ei plinuț, cu oase mici, avea un temperament energic și viguros. Își strînse la subsuoară poșeta mare și neagră, și traversă banda curată de beton ce ducea spre ieșire. Cînd trecu pe lîngă terasa de observație, ridică din nou privirea spre chipurile ca niște legume.

— Nu-l văd pe Paul. Îl vezi cumva, Alice ?

— S-ar putea s-aștepte înăuntru, răspunse fata. E frig.

— Ți-am spus să ai grijă și să-ți cumperi un palton destul de călduros.

— Paltonul e destul de călduros. Dar vîntul e rece.

— Californienii s-au învățat rău. Pentru iarnă, vremea e foarte blîndă. Buzele i se tiviseră însă cu albastru iar în mănușile albe de căprioară degetele îi înțepeniseră, de parcă erau în ghips. — Nu i-am cerut în telegramă să mă aștepte. Hai să luăm un taxi pînă la Arbana. Cît e ceasul?

— Aproape nouă.

— E prea tîrziu. Probabil că n-au să mă lase s-o văd în seara asta pe Virginia.

— Probabil că nu.

— Cred că... Cred că și *ei* au ore de vizită, ca la spital. Pronunță cuvîntul *ei*, ca și cum ar fi avut de-a face cu un exploziv care trebuia mînuit cu atenție.

La biroul de bagaje se formase coadă, așa că se așezară la rînd. Doamnei Hamilton, foarte sensibilă la atmosferă, încăperea imensă i se păru plină de agitație lîncedă, de o așteptare înăcrită de realitate.

Sfîrșitul călătoriei, își spuse. Se simțea și ea lîncedă și înăcrită, iar senzația îi aminti de Virginia; Virginia la Crăciun, cînd avea opt ani. Copilul visase această zi săptămîni de-a rîndul, ca apoi, în dimineața de Crăciun, să se trezească și să descopere că era o zi ca oricare alta. Firește, primise daruri, dar nu erau, nu puteau fi atît de mari, de emoționante și de misterioase ca pachetele

în care veniseră. După-amiază, Virginia plînsese şi se legănase amărîtă în balansoar.

„Vreau din nou Crăciunul *meu*. Vreau Crăciunul *meu* !“ Doamna Hamilton îşi dădu seama că Virginia îşi dorise din nou speranţele nebune, minunate, cutiile nedeschise, cu panglicile încă legate în funde.

În curînd, mai precis peste două săptămîni, era iarăşi Crăciunul. Se întrebă necăjită dacă Virginia avea să plîngă, dorind ca sărbătoarea să revină.

— Trebuie să fiţi obosită, îi spuse Alice. Staţi mai bine jos şi lăsaţi-mă să aştept eu la coadă.

Primi un răspuns tăios şi brusc.

— Nu, mulţumesc. La vîrsta mea refuz să fiu tratată ca o femeie bătrînă.

— Willett mi-a cerut să am grijă, să mă ocup cum trebuie de dumneavoastră.

— Fiul meu Willett e o fată bătrînă. Nu-mi fac nici o iluzie în privinţa copiilor mei. Şi nici nu mi-am făcut vreodată. Ştiu că Virginia e plină de nervi. Dar asta-i *tot*. Nu e în stare de cel mai mic rău. Îşi şterse cu batista fruntea umedă şi palidă. Încăperea îi păru deodată insuportabil de încinsă şi doamna Hamilton, extrem de obosită, se crezu datoare să continue conversaţia : — Acuzaţia e falsă, ridicolă. Într-un orăşel ca Arbana, poliţia e incapabilă şi probabil coruptă. Au făcut o greşeală absurdă.

Rostise aceleaşi cuvinte de zece ori în ultimele zece ore. Tot repetîndu-le, acuzaţiile căpătaseră

forță și goneau la vale ca o mașină scăpată de sub control, gata să se zdrobească de primul obstacol.

— Așteaptă s-o întîlnești, Alice. Ai să-ți dai singură seama.

— Sînt sigură. Totuși, cu cît doamna Hamilton vorbea mai mult despre Virginia, cu atît Virginia devenea mai ștearsă ; se ascundea ca un animal necunoscut într-un desiș de cuvinte.

— Nu-mi fac iluzii, repetă bătrîna. Este nervoasă, uneori chiar își iese din sărite, dar nu e în stare să rănească pe cineva intenționat.

Alice murmură un răspuns neclar, de îmbărbătare. Observă deodată că e obiectul atenției cuiva. Se întoarse și se uită peste umărul doamnei Hamilton spre ușa de la ieșire. O urmărea cu privirea un bărbat. Avea vreo treizeci și cinci de ani, era înalt, cam încovoiat, ca și cum ar fi lucrat prea mult la birou, și puțin crispat, de parcă nu s-ar fi simțit la largul său. Purta un palton de tweed ce părea nou, o pălărie moale, gri și pantofi maron englezești.

— Cred că tocmai a intrat ginerele dumneavoastră.

Doamna Hamilton se întoarse la rîndul ei și aruncă o privire scurtă bărbatului.

— Nu-i Paul. E prea bine îmbrăcat. Paul arată întotdeauna de parc-ar fi stat la coadă la supa săracilor.

— Se uită atît de fix la dumneavoastră, încît am impresia că vă cunoaşte.

— Prostii. Nu mai fi atît de modestă. Se uită la tine. Eşti doar o fată drăguţă.

— Nu cred că sînt drăguţă.

— Nici o femeie nu se crede drăguţă, dacă n-are un bărbat lîngă ea. Şi eu mă credeam drăguţă odinioară deşi, fireşte, n-am fost niciodată.

Era adevărat. Nu fusese niciodată drăguţă, nici chiar ca fată. Avea capul prea mare pentru trupul ei şi disproporţia era accentuată de părul des, şaten, care lucea acum ca un foc de paie, lăsînd să se vadă dîre de cenuşă. — Trebuie să învăţi să te *prefaci*, Alice. La urma urmei, nu mai eşti învăţătoare. Eşti o tînără din lumea bună, călătoreşti, ţi se pot întîmpla diverse lucruri interesante. N-ai acest sentiment ?

— Nu, răspunse Alice simplu.

— Ei bine, încearcă.

Bărbatul de la uşă se hotărî. Traversă vioi încăperea şi, în timp ce mergea, îşi scoase pălăria.

— Doamna Hamilton ?

Doamna Hamilton îl măsură cu privirea şi-şi încreţi uşor fruntea între sprîncene. Întîlnirea, indiferent de scopul ei, nu intra în planurile sale. N-avea timp de pierdut şi nici energie de cheltuit cu un necunoscut. Strînse mai tare poşeta, ca şi cum necunoscutul ar fi avut de gînd să i-o fure.

— Da, sînt doamna Hamilton.

— Eric Meecham. M-a rugat doctorul Barkeley să vă aştept.

— Ah ! Bună ziua.

— Bună ziua. Avea un timbru jos, cu o vagă notă de nerăbdare.

— Sînteţi prieten cu Paul ?

— Nu.

— Atunci ?

— Sînt avocat. Am fost angajat s-o apăr pe fiica dumneavoastră.

— Cine v-a angajat ?

— Doctorul Barkeley.

— I-am dat instrucţiuni în telegramă să aştepte sosirea mea.

Meecham se încruntă la rîndul lui.

— Ei bine, n-a aşteptat. Mi-a cerut să încerc s-o scot imediat din închisoare.

— Şi-aţi scos-o ?

— Nu.

— De ce nu ? Dacă-i vorba de bani, am...

— Nu-i vorba de bani. O pot reţine la poliţie patruzeci şi opt de ore fără să formuleze o acuzare. Se pare că asta au de gînd să facă.

— Dar cum pot să reţină o fată nevinovată ? Meecham abordă întrebarea cu atenţie ca şi cum ar fi fost încărcată cu dinamită.

— De fapt, n-a susţinut că e nevinovată.

— Ce... Ce susţine ?

— Nimic. Nu neagă nimic, nu admite nimic, nu vrea nimic, punct. E... Dibui după un cuvînt

și, dintre mai multe care îi veniră în minte, îl alese pe cel mai puțin insultător : E oarecum dificilă.

— E speriată, sărmanul copil. Cînd e speriată e întotdeauna dificilă.

— Înțeleg. Cei trei rămaseseră singurii la coadă. Meecham se uită întrebător la Alice, apoi se întoarse spre doamna Hamilton : Ați venit singură ?

— Nu. Nu, iertați-mă. Am uitat să fac prezentările. Alice, îți prezint pe domnul Meecham. Domnule Meecham, domnișoara Dwyer.

Meecham dădu din cap.

— Bună ziua.

— Alice e o prietenă, explică doamna Hamilton.

— De fapt, îi țin companie, zise Alice.

— A, da ? Dați-mi chitanțele de la bagaje ; vi le scot eu și le duc la mașina mea.

Doamna Hamilton îi înmînă chitanțele.

— Sînteți prea amabil că vă deranjați atît de mult.

— Nu-i nici un deranj. Cuvintele erau politicoase, dar sunau neconvingător.

Duse cele patru valize la mașină și le îngrămădi în portbagaj. Mașina era nouă, dar stropită cu noroi ; aripa stîngă din spate era ciocnită.

Cele două femei luară loc în fund, lăsîndu-l pe Meecham singur în față. Parcurseră mai mulți kilometri fără ca cineva să scoată vreo vorbă. Pe șosea circulația era densă, iar betonul devenise alunecos din pricina zăpezii topite.

Alice privea ținutul luminat de fascicolele orbitoare ale farurilor. Era sinistru și plat, pătat cu petice de zăpadă cenușie. O inundă un val de dor, amestecat cu un sentiment mult mai puternic și mai violent decît dorul. Ura locurile astea și îl ura și pe avocat fiindcă locuia aici. Era tot atît de neciopliț și de țeapăn ca și peisajul, la fel de neplăcut ca vremea.

Doamna Hamilton părea să-i împărtășească sentimentele. Se aplecă brusc și o mîngîie pe Alice pe mînă. Apoi se îndreptă și i se adresă lui Meecham cu glasul ei limpede și hotărît :

— În fond, ce calificare aveți ca să vă ocupați de această afacere, domnule Meecham ?

— Mi-am luat diploma în drept la universitatea de aici și am făcut practica la „Post and Cranston" pînă cînd au constatat că le sînt indispensabil și mi-au trecut numele pe o ușă. Asta doreați să știți ?

— Doresc să știu ce experiență aveți în procesele criminale.

— N-am pledat niciodată într-un proces criminal, dacă asta vă interesează, răspunse el sincer. Astfel de afaceri nu abundă pe aici. Cunoașteți Arbana ?

— Am vizitat-o. De mult.

— Atunci știți că e un orășel universitar și nu atinge procentul de crime de la Detroit. Problema cea mai importantă pentru poliție o constituie circulația după meciurile de fotbal. Firește, există

unele cazuri : furturi de automobile, spargeri, afaceri de moravuri ; cam asta e tot. De doi ani încoace n-a mai avut loc nici o crimă.

— Și-au arestat-o pe fiica mea.

— Da.

— Nu pot, pur și simplu nu pot să cred. N-aveau decît să se uite bine la Virginia ca să-și dea seama că e... că e o fată simpatică, bine crescută.

— Și alte fete simpatice au dat de bucluc.

Se așternu o scurtă tăcere.

— Vorbiți de parcă ați crede că e vinovată.

— Nu mi-am format o părere.

— Ba da. O simt. Doamna Hamilton se aplecă înainte, și lăsă o mînă pe spătarul banchetei lui Meecham. — Iertați-mă dacă par nepoliticoasă, spuse ea încet, dar nu cred că sînteți omul potrivit pentru a vă ocupa de acest caz.

— Nici eu nu cred, dar am să încerc.

— Firește c-o să încercați. Dacă totuși crimele sînt atît de rare în orășelul ăsta, așa cum pretindeți, o să vă faceți o bună reclamă susținînd apărarea, nu ?

— S-ar putea.

— Nu mi-ar place să știu că vă faceți reclamă, jucîndu-vă cu soarta fetei mele.

— Și ce propuneți, doamnă Hamilton ?

— Să vă retrageți de bună voie.

— Nu mă retrag de bună voie, răspunse Meecham.

— Foarte bine, am să discut cu Paul astă-seară.

Se apropiau de oraș. Pe cer se ivise o văpaie roșie de neon, iar stațiile de benzină și gheretele cu cîrnați prăjiți se înșiruiau pe șosea la intervale tot mai dese.

— Nu c-aș avea ceva personal împotriva dumneavoastră, domnule Meecham, vorbi din nou doamna Hamilton.

— Nu.

— Atît doar că nu există pe lume un lucru la care să țin mai mult ca la fiica mea. Nu pot să risc.

Meecham se gîndi la o groază de răspunsuri, dar nu dădu nici unul. Îi părea sincer rău de doamna Hamilton, sau de orice altă persoană pentru care Virginia Barkeley reprezenta cel mai important lucru de pe lume.

DOI

O aripă a casei era cufundată în întuneric, dar din cealaltă aripă se revărsau prin toate ferestrele fişii de lumină ca nişte panglici aurite.

Casa era mai mare decît îşi închipuise Meecham iar acoperişul turtit şi ferestrele uriaşe nu se prea potriveau cu decorul de iarnă. Era clădită în stilul vilelor din sudul Californiei, din lemn de sequoia şi piatră necioplită. Meecham se întrebă dacă Virginia proiectase premeditat casa astfel, fiindcă îi amintea de propriul ei cămin, sau o făcuse inconştient, ca un simbol al refuzului ferm de a se adapta noului cadru.

Aleea care ducea la intrare trecea printr-un patio ce despărţea cele două aripi. Şi aici ardeau luminile, dezvăluind coşuri de răchită, suspendate, cu plante uscate, nişte ghivece pline cu zăpadă şi o nişă cu un grătar înfundat, tivit cu ţurţuri minusculi.

Doamna Hamilton strînse pleoapele, ca şi cum i-ar fi venit să plîngă la vederea patioului din casa

Virginiei, clădit pentru soare și vară și abandonat în noaptea de iarnă. Coborî tăcută din mașină și se îndreptă spre casă.

Meecham își împinse pălăria pe ceafă cu un gest de ușurare.

— E nemaipomenită, nu ?

— Eu țin la doamna Hamilton. Cu mine e foarte bună.

— A, da ? Îi făcu loc lui Alice să coboare la rîndul ei din mașină. — Ești cam tînără ca să ții companie cuiva. De cît timp te-ai angajat ?

— De vreo lună.

— De ce ?

— De ce? Păi... Roși iar. — Ce întrebare stupidă. Trebuie să-mi cîștig existența.

— Vreau să spun că-i o meserie cam ciudată pentru o fată tînără.

— Am fost învățătoare. Dar n-am întîlnit... *Nici un tînăr cu care să mă mărit,* fură cuvintele ce-i veniră pe buze, dar în locul lor spuse : — Simțeam că mă anchilozez, așa că m-am hotărît să-mi schimb meseria un an sau doi.

Meecham o privi pieziș și ocoli mașina ca să descuie portbagajul. Doamna Hamilton intrase în casă, lăsînd ușa deschisă.

Avocatul lăsă cele patru valize pe aleea curățată de zăpadă și încuie portbagajul.

— Bănuiesc că-ți dai seama în ce te vîri.

— Firește. *Natural.*

— Natural. Avocatul vorbea ușor ironic. — Am înțeles că n-ai cunoscut-o pe Virginia.

— Nu. Am auzit totuși multe despre ea de la fratele ei Willett și de la doamna Hamilton. Se pare că e... că e o persoană oarecum nefericită.

— Trebuie să fii foarte nefericită ca să înjunghii un om de șase ori în ceafă, zise Meecham, Sau n-ai știut ?

— Am știut. Voia să pară foarte sigură, ca doamna Hamilton, dar vocea i se strînse într-o șoaptă stinsă și încordată. — Firește c-am știut.

— Natural.

— Sînteți absolut nesuferit.

— Așa sînt eu cînd oamenii nu vor să aibă de-a face cu mine, răspunse Meecham. Apropo, am uitat cum te cheamă. Care ți-e numele ?

În loc să-i răspundă, Alice luă două valize și porni spre casă.

Doamna Hamilton o auzi venind și îi strigă :

— Alice ? Sînt aici, în *living-room*. Roagă-l pe domnul Meecham să intre. Poate vrea o cafea.

Alice se uită cu răceală la Meecham care o urmase.

— Vreți o cafea ?

— Nu, mulțumesc, *Alice*.

— Nu îngădui celor ce nu mă cunosc de loc să-mi spună Alice.

— Am înțeles, fetițo. Îi venea să rîdă, dar se abținu. Spuse în schimb : — Am impresia c-am pornit amîndoi pe picior greșit.

— Cum nu mergem nicăieri împreună, ce importanță are ?

— Cum vrei. Își puse pălăria. — Spune-i doamnei Hamilton că ne întîlnim mîine dimineață la nouă și jumătate la închisoarea ținutului. O s-o vadă atunci și pe Virginia.

— Nu poate să-i telefonezc astă-seară, sau să facă altceva ?

— Fata e la închisoare. Nu la hotelul Waldorf. În timp ce se îndrepta spre ușă îi spuse peste umăr : — Noapte bună, fetițo.

— Alice, repetă doamna Hamilton. A, ești aici. Unde-i domnul Meecham ?

— A plecat.

— Poate c-am fost cam brutală cu el spunîndu-i că mă îndoiesc de capacitatea lui. Stătea în fața căminului, îmbrăcată cu paltonul și avînd pălăria pe cap ; își freca mîinile, ca și cum ar fi vrut să se încălzească, deși focul nu ardea. — Mă tem că mi l-am făcut dușman. Nu m-am putut abține. Am simțit că are o atitudine greșită față de Virginia.

Camera era foarte încăpătoare și atrăgătoare, cu fotolii de răchită și bambus, și cu mese de sticlă, ca o seră tropicală. Pretutindeni se vedeau plante ; filodendroni și iederă atîrnau din suporturi de alamă aninate pe pereți. Pe console, pe rafturi, pe masă se aflau azalee în ghivece strălucitoare de coral, ciclamene, coleus și Saintpaulia. Aerul era

umed și mirosea a pămînt jilav, ca un cîmp după o ploaie de primăvară.

Întreaga cameră degaja o frumusețe imposibilă și extravagantă, ca și cum locatarul ei ar fi trăit în vis.

— Îi plac florile, spuse doamna Hamilton. Nu seamănă cu fiul meu Willett. Pe el nu-l interesează decît banii. Virginia e cu totul altfel. Și cînd era copilă se purta foarte frumos cu florile, cu păsările, cu animalele. E foarte blîndă și înțelegătoare...

— Doamnă Hamilton...

— ...ca și cum ar fi fost oameni și ar fi putut să simtă.

— Doamnă Hamilton, repetă Alice, și bătrîna clipi de parcă tocmai s-ar fi trezit. De ce-i Virginia la închisoare ? Ce-a făcut ?

Se trezise complet ; întrebările îi biciuiseră trupul vulnerabil așa cum o grindină biciuiește un lan de grîu, încins de soare.

— Virginia n-a făcut nimic. A fost arestată din greșeală.

— Dar de ce ?

— Ți-am spus că telegrama trimisă de Paul era sumară. Nu cunosc amănunte.

— Ați fi putut să-l întrebați pe domnul Meecham.

— Prefer să primesc amănuntele de la cineva mai apropiat mie și Virginiei.

— *Nu ține de loc să afle faptele*, se gîndi Alice. *Nu vrea decît s-o recapete pe Virginia, copilul bun, care iubește animalele și florile.*

O femeie de vîrstă mijlocie, cu ochelari cu rame de baga și îmbrăcată într-o uniformă albă, intră în odaie ținînd o ceașcă de cafea, pe jumătate vărsată pe farfurioară. Șchiopăta, dar se mișca foarte repede, de parcă și-ar fi închipuit că graba maschează defectul. Pe pomeți avea cîte o pată rotundă ca o monedă.

— Beți ! O să vă încălzească. Vorbea cam tare, mascîndu-și jena prin intensitatea vocii, așa cum încerca să-și ascundă șchiopătatul prin mersul iute.

Doamna Hamilton îi mulțumi cu o mișcare a capului.

— Carney, ți-o prezint pe Alice Dwyer. Alice, doamna Carnova.

Femeia îi strînse viguros mîna lui Alice.

— Spune-mi Carney. Toți îmi spun așa.

— Carney, explică doamna Hamilton, e soră la cabinetul lui Paul și o veche prietenă de-a mea.

— A telefonat doctorul acum cîteva minute de la spital. E în drum spre casă.

— Sîntem vechi prietene, nu-i așa, Carney ?

Petelede pe pomeții femeii se lățiră.

— Firește. Desigur că sîntem prietene.

— Atunci de ce ești atît de nervoasă ?

— Nervoasă ? Toată lumea se enervează din cînd în cînd, nu ? Am avut o zi grea și-am rămas după orele de serviciu ca să vă primesc, să vă

instalez și să văd de ce mai aveți nevoie. Sînt doar obosită.

— Oare ?

Cele două femei uitaseră de Alice. Carney privea duşumeaua, iar roşcaţa i se răspîndise pe întreaga faţă, pînă în vîrful urechilor mari şi palide.

— De ce-aţi venit ? N-aveţi ce face.

— Ba da. Şi am să fac.

— Nu ştiţi care e situaţia.

— Atunci spune-mi dumneata.

— Situaţia e proastă, chiar foarte proastă. Ştiam că se întîlneşte cu Margolis. Am prevenit-o. I-am spus c-am să vă scriu ; c-am să vă rog să veniţi să-i faceţi morală.

— Şi nu mi-ai scris.

— Cum aş fi putut ? spuse Carney şi îşi întinse mîinile. Are douăzeci şi şase de ani ; e prea mare ca s-o mai pot dădăci şi ameninţa c-o spun mamei.

— Paul ştia despre... acest bărbat ?

— Nu sînt sigură. Poate că ştia. N-a spus nimic. Rupse o frunză uscată dintr-o plantă yam care atîrna de pe suport. — Virginia nu mai vrea să mă asculte. Nu mă poate suferi.

— Ce prostie. A ţinut întotdeauna la dumneata.

— Dar nu mai ţine. Săptămîna trecută m-a făcut cățea bătrînă şi spioană. A mai spus că atunci cînd am solicitat această slujbă, n-am făcut-o fiindcă mă părăsise soţul meu la Detroit, lăsîndu-mă pe drumuri, ci fiindcă m-aţi trimis dumneavoastră aici ca s-o spionez.

— Ridicol, răspunse tăios doamna Hamilton. Am să discut mîine cu Virginia şi-am s-o rog să-ţi ceară scuze.

— *Să-şi ceară scuze*. Dar ce vă închipuiţi că s-a întîmplat ? Că e doar o distracţie sau aşa ceva ? O, Dumnezeule ! izbucni Carney. Îşi acoperi faţa cu mîinile, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd, apoi începu să sughită tare şi repede. — O, la dracu, la dracu !

Doamna Hamilton se întoarse spre Alice.

— Toţi avem nevoie de puţină odihnă. Hai cu mine să-ţi arăt camera ta.

— Am să i-o arăt... eu.

— Perfect. Du-te cu Carney, Alice. Eu aştept să discut cu Paul.

Alice păru jenată.

— Îmi pare rău c-am fost de faţă la această discuţie. Vreau să spun, cînd aţi discutat despre Virginia.

— Nu-i nimic, n-ai avut ce face. Pe alee înaintă o maşină care se opri într-un scrîşnet de frîne. — Uite, c-a venit Paul. Carney, dacă nu te superi, doresc să discut singură cu el.

— De ce... să... mă supăr ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, suflă într-o pungă sau fă ceva, ca să nu mai sughiţi. Noapte bună !

După plecarea lor, doamna Hamilton rămase o clipă în mijlocul camerei, cu degetele apăsate pe tîmple şi cu ochii închişi. Se simţea sfîrşită, nu din

pricina nopții nedormite sau a călătoriei cu avionul, ci din cauza încordării și a nesiguranței; a acelei încordări și mai îngrozitoare, cînd își dăduse silința să creadă că totul se va aranja, că se săvîrșea o greșeală ce putea fi ușor remediată.

Se duse să deschidă ușa lui Paul.

Paul intră, scuturîndu-și zăpada de pe picioare — un bărbat vînjos, bine clădit, îmbrăcat cu un pardesiu mototolit și purtînd pe cap o pălărie gri, udă și informă. Semăna cu un fermier roșu în obraji, ce se întoarce acasă după ce și-a terminat treburile seara, ducînd o trusă medicală în loc de felinar.

La subsuoară avea un ziar împăturit. Doamna Hamilton se uită la ziar, apoi schimbă privirea.

— Bună seara, Paul. Își strînseră scurt mîna.

— Mă bucur c-ai venit. Vocea îi era foarte adîncă și caldă; vorbea rar, cîntărind cu grijă fiecare cuvînt, ca și cum ar fi scris o rețetă. — Îmi pare rău că n-am putut să te întîmpin... mamă.

— Știi, nu-i nevoie să-mi spui mamă, dacă te deranjează.

— Atunci n-am să-ți mai spun.

Își lăsă pălăria și pardesiul pe un scaun și puse deasupra trusa. Ținu însă ziarul în mînă, înfășurîndu-l foarte strîns, ca și cum ar fi dorit să-l folosească drept armă, să strivească o muscă sau să cumințească un cățel neastîmpărat.

Doamna Hamilton se așeză brusc și greoi, de parcă ziarul ar fi fost îndreptat împotriva ei. Lu-

mina izvorîtă din lampa de răchită îi lovi obrazul cu violența unei palme.

— Ce ziar e acela pe care-l ții în mînă ?

— Un cotidian din Detroit.

— Scrie în el...

— Da, cuprinde tot. Dar nu pe prima pagină.

— Sînt și fotografii ?

— Da.

— De-ale Virginiei ?

— Una.

— Dă-mi să văd.

— Nu-i foarte plăcut, zise el. Ai face mai bine dacă nu te-ai uita.

— Trebuie s-o văd.

— Perfect.

Fotografiile ocupau pagina a doua în întregime. Erau în număr de trei. Prima, cu subtitlul, *Coliba morții*, reprezenta un *cottage* cu acoperișul încărcat de zăpadă proaspăt căzută și cu ferestrele opace din cauza gheței. Cea de a doua fotografie înfățișa un bărbat mlădios și brunet, ce zîmbea aparatului fotografic. Se spunea că este Claude Ross Margolis, în vîrstă de patruzeci și doi de ani, un antreprenor cu vază, victima loviturilor fatale de cuțit.

Cea de a treia fotografie era a Virginiei, deși nimeni n-ar fi recunoscut-o. Stătea pe un fel de bancă, ghemuită, acoperindu-și fața cu mîinile, în timp ce o cascadă de păr negru i se revărsa peste încheieturi. Avea pantofi de seară, unul din

ei fără toc, rochie lungă și vaporoasă și un mantou de culoare deschisă. Pe mantou, pe rochie, ca și pe unul dintre pantofi, se vedeau pete întunecate, semănînd a noroi. Deasupra fotografiei scria : *Reținută pentru cercetări,* iar dedesubt se preciza că Virginia fusese identificată a fi doamna Paul Barkeley, în vîrstă de douăzeci și șase de ani, soția unui doctor din Arbana, amestecată probabil în asasinarea lui Claude Margolis.

Doamna Hamilton vorbi în sfîrșit strident și tremurător.

— Am văzut mii de fotografii d-astea oribile în viața mea, dar niciodată n-am crezut că într-o zi una din ele va fi altfel decît celelalte, că va reprezenta un lucru atît de îngrozitor pentru mine.

Ridică privirea spre Barkeley. Fața lui Paul rămăsese neschimbată, nu părea să fie conștient de faptul că fata din fotografie era soția lui. În mintea doamnei Hamilton începu să clocotească o ușoară indignare. *Nu-i pasă... ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de Virginia... atunci acest accident nu s-ar fi petrecut... niciodată. De ce nu era cu ea ? Sau de ce n-a ținut-o acasă ?*

Vorbi fără a mai încerca să-și ascundă indignarea :

— Unde erai cînd s-a întîmplat asta, Paul ?

— Chiar aici, acasă. În pat.

— Știai că e plecată ?

— Pleca foarte des în ultima vreme.

— Și ai rămas indiferent ?

— Firește că n-am rămas indiferent. Din nenorocire, trebuie să-mi cîștig existența. Nu-mi pot îngădui s-o urmăresc pretutindeni pe Virginia ca să strîng dovezi. Se apropie de barul zidit în perete, în colțul sudic al camerei. — Hai să mai bem un ultim whisky înainte de culcare.

— Nu, mulțumesc. Eu... petele astea de pe haine, sînt pete de sînge ?

— Da.

— Al cui e sîngele ?

— Al lui. Al lui Margolis.

— De unde știi ?

— Există probe de laborator pentru a determina dacă sîngele e omenesc și cărei grupe aparține.

— Ei bine, la urma urmei, mă bucur că nu-i al ei. Ezită, se uită din nou la ziar, apoi își mută privirea, ca și cum ar fi vrut să citească articolul, dar se temea. — A fost rănită ?

— Nu. Era beată.

— *Beată ?*

— Da. Își turnă puțin whisky într-un pahar și adăugă apă. Ridică paharul spre lumină, de parcă ar fi căutat microbi într-o eprubetă. — A culeș-o o mașină a poliției rutiere. Au găsit-o rătăcind la vreo patru sute de metri de *cottage*-ul lui Margolis. Ningea din belșug. Se pare că s-a rătăcit...

— Rătăcea prin zăpadă doar în mantoul acela subțire și în pantofii de seară ? O, Dumnezeule, nu mai suport.

— Va trebui să suporți, spuse el calm. Virginia se bizuie pe dumneata.

— Știu. Știu că se bizuie. Spune-mi... și restul.

— Nu-i prea mult. Cadavrul lui Margolis a fost descoperit între timp fiindcă s-a defectat căminul din *cottage*. Ieșea o groază de fum, cineva a anunțat poliția, iar brigada rutieră l-a găsit înăuntru pe Margolis înjunghiat cu propriul lui cuțit. Locuia în *cottage*-ul aflat chiar în afara marginilor orașului fiindcă își închisese casa. Soția lui e plecată în Peru, în vacanță.

— Soția lui. Era căsătorit ?

— Da.

— Au copii ?

— Doi.

— Beată, șopti doamna Hamilton. Și încurcată cu un bărbat căsătorit. Trebuie să fie o greșeală, neapărat, e neapărat o greșeală.

— Nu e nici o greșeală. Am văzut-o chiar eu. Mi-a telefonat șeriful pe la trei azi-noapte, mi-a spus c-a fost reținută și de cc. Ți-am telegrafiat imediat și-am plecat la închisoarea ținutului, unde o transportaseră. Era încă beată, nici nu m-a recunoscut. Sau s-a prefăcut că nu mă recunoaște. Cum poți să-ți dai seama cu Virginia cînd joacă teatru și cînd e serioasă ?

— Eu pot.

— A, da? Sorbi din băutură. — Șeriful împreună cu cîțiva agenți au încercat să obțină o declarație de la ea. Firește, n-au reușit. Le-am spus că e o prostie să continue anchetarea unui om beat în așa hal ; în cele din urmă au lăsat-o să se culce din nou.

— Într-o celulă? Laolaltă cu hoți, prostituate și...

— E singură. Celula, *camera* mai bine zis, e curată. Am văzut-o. Iar paznica, sau mi se pare că se numește agentă, pare o tînără destul de cumsecade. Cadrul nu e chiar cel cu care s-a obișnuit Virginia, dar nu suferă. Nu-ți face griji în privința asta.

— Tu unul nu pari să-ți faci griji de loc.

— De foarte mult timp sînt mereu preocupat. Ezită, și se uită de-a lungul camerei spre ea, de parcă s-ar fi întrebat cît voia să audă din adevăr. — E mai bine să afli de pe acum... Virginia are să-ți spună... că acest prim an al căsătoriei noastre a mers prost. Cel mai prost an din viața mea și poate și cel mai nenorocit din viața Virginiei.

Fața doamnei Hamilton păru că se mototolește ca o hîrtie strînsă în palmă.

— De ce nu mi-a *spus* și mie cineva ? Virginia mi-a scris ; Carney mi-a scris. Nimeni nu mi-a spus nimic. Mi-am închipuit că lucrurile merg bine, că Virginia s-a cuminți alături de tine și că în sfîrșit e fericită. Acum descopăr c-am fost înșelată. Nu s-a cuminți. Se întîlnea cu bărbați căsătoriți, se îmbăta, se purta ca o prostituată de

rînd. Iar acum, ruşinea asta îngrozitoare. Pur şi simplu nu ştiu ce să *fac*, ce să *cred*.

Paul îi văzu întrebările din privire şi se întoarse ridicînd iar paharul în lumină.

— Am făcut tot ce-am putut. Am angajat un avocat.

— Dar ce avocat ! Un om fără experienţă.

— Mi-a fost recomandat.

— Nu-i destul de bun. Virginia trebuie să-l aibă pe cel mai bun.

— Ar trebui, într-adevăr, spuse el sec. Din păcate nu-mi pot îngădui să-l angajez pe cel mai bun.

— Eu una pot. Banii nu contează.

— Chestia asta cu banii-nu-contează e puţin cam demodată, mă tem. Lăsă jos paharul gol. — Mai e o problemă. Dacă Virginia e nevinovată, n-are nevoie de cel mai bun avocat. Acum, iartă-mă, dar mă duc să mă culc. Trebuie să mă scol devreme. Cred că ţi-a arătat Carney camera dumitale ?

— Da.

— Fă-te comod. Casa e a dumitale, adăugă el cu un zîmbet uşor şi ironic. Ca şi ipoteca şi toate celelalte. Noapte bună, doamnă Hamilton.

— Noapte bună. Ezită o fracţiune de secundă înainte de a adăuga : băiatul meu.

Paul ieşi din încăpere. Doamna Hamilton îl urmări cu privirile ; ochii i se uscaseră cu desăvîrşire, erau duri şi cenuşii ca granitul.

Fermier-cu-mutră-roşie, îşi spuse ea cu răutate.

TREI

Vara, cărămizile roşii ale tribunalului erau acoperite de iederă murdară, iar iarna de zăpadă murdară. Clădirea fusese ridicată într-o piaţă largă, odinioară în plin centrul oraşului. Dar oraşul se mutase la apus, abandonînd tribunalul ca pe un copil vitreg urît, lăsîndu-l în partea răsăriteană, să se descurce printre depozitele de mobilă, staţiile de benzină şi birturile cu bere şi sanvişuri.

Peste drum de intrarea principală se afla un magazin general. Meecham îşi parcă maşina în faţa acestuia. Deşi uşile magazinului erau încă închise, înăuntru se vedea mişcare. Vînzătorii se învîrteau apatici printre standuri, leneviţi de somn şi de tristeţea dimineţii de iarnă, cu nimic diferită de cea a nopţii. Felinarele ardeau încă, cerul era întunecat, aerul greu şi umed.

Meecham traversă strada. Se simţea toropit şi ar fi dorit să fi rămas în pat pînă s-ar fi luminat de ziuă.

În fața tribunalului fusese ridicat un pom de Crăciun de vreo zece metri ; patru deținuți de la închisoarea ținutului orînduiau sub supravegherea unui agent șiraguri de becuri colorate. Agentul purta urechelnițe portocalii flaușate și bătea ritmic, cu picioarele, trotuarul, fie ca să se încălzească, fie că n-avea altceva de făcut.

Cînd se apropie Meecham, cei patru deținuți se opriră să-l privească, așa cum se opreau să privească pe oricine trecea, fiindcă știau că au tot timpul la dispoziție și nu pierd nimic dacă întîrzie.

— Dați-i bătaie, băieți. Agentul își frecă mîinile.

— Ce-ai pățit, Joe, ai paralizat, sau ce s-a întîmplat ?

Joe se uită în jos din vîrful scării, rîse și își arătă dinții de sus, îmbrăcați în aur.

— Nu ți-ar place, Huggins, să fii acasă și să bei un rom fierbinte pe cinste ? Ce zici ?

— Nu mă ating de băutură, răspunse Huggins. Bună dimineața, Meecham.

— Bună dimineața, rosti Meecham, dînd din cap.

— Te-ai sculat devreme ca să prinzi viermi pentru pescuit ?

— Chiar așa.

Huggins arătă cu degetul mare spre scară.

— Eu unul încerc să vîr în ticăloșii ăștia spiritul sărbătorii Crăciunului.

Trei din oameni rîseră. Cel de al patrulea scuipă în zăpadă.

Meecham intră în tribunal. Caloriferele mergeau din plin și radiatoarele demodate zdrăngăneau ca niște fantome ce-și agită lanțurile. Meecham transpirase pînă să ajungă la mijlocul coridorului, iar traheea îi era fierbinte și uscată, de parcă ar fi respirat foc.

Coridorul principal mirosea a lemn și a ceară proaspătă dar, cînd coborî la stînga scărilor, apăru un alt miros, copleșindu-le pe celelalte, mirosul de dezinfectant.

Ușa pe care stătea scris *Șeriful ținutului,* era deschisă. Meecham intră în anticameră și se așeză pe unul din scaunele tari, aliniate lîngă perete, ca niște deținuți muți și nemișcați. Anticamera era goală, deși într-un colț atîrnau într-un cuier un palton și o pălărie bărbătească, iar într-o scrumieră de pe tejgheaua de lemn zgîriată se consuma un chiștoc. Meecham se uită la țigară dar nu făcu nici un gest ca s-o stingă.

Ușa de la biroul șerifului se deschise brusc și zgomotos, și Cordwink apăru. Era un bărbat înalt, subțire ca un chibrit, cu părul cărunt tăiat scurt, ca să-i ascundă cîrlionții. Avea și genele cîrlionțate. Cei cincizeci de ani de viață grea nu se vedeau decît cînd era obosit, cînd se certa cu nevasta pe chestiuni de bani sau din pricina vreunuia din copii.

— Ce cauți pe aici așa devreme ? întrebă Cordwink.

— Vreau să-ți urez cel dintîi sărbători fericite,

— Voi, avocații ăștia tineri și deștepți, mă scoateți din sărite. Da. Se strîmbă văzînd țigarea care fumega în scrumieră. — Ce dracu faci, vrei să dai foc clădirii ?

— Nu-i țigara mea...

— Doar așa ai putea să-ți scoți clienta de-aici.

— A, da ? Meecham își aprinse o țigară și folosi chibritul ars ca să strivească resturile de tutun din scrumieră. — Ai mai dezgropat informații noi ?

— Merită să-ți spun ? zise Cordwink și rîse. Voi, avocații ăștia blestemați, n-aveți decît să vă bateți singuri capul.

— Ești cam acru în dimineața asta, șerifule.

— Am o meserie acră. Am de-a face cu oameni acri, așa că și eu sînt acru. Deci ?

— Deci n-ai obținut o declarație de la doamna Barkeley.

— Fireşte c-am obținut.

— Ce fel ?

— Cum că-s un caraghios, un analfabet, o scîrbă. Meecham rînji. — Ți se pare comic, nu, Meecham ?

— Nu prea.

— Ei bine, află c-am absolvit Universitatea din Wisconsin, seria 1922.

— Curios, eu mi-am închipuit c-ai studiat la Harvard. Te porți și vorbești ca un...

— Voi, avocații ăștia tineri și deștepți mă scoateți din sărite. Bombăni. — Da. Ei bine, nu-mi pasă dacă dă sau nu o declarație. O avem aici...

— Poate.

— Pînă şi tu ar trebui să fii atît de deştept ca să-ţi dai seama. Mai bine ai începe să consulţi codurile ca să găseşti justificări fanteziste pentru legitimă apărare. Ai grijă să-ţi asiguri un juriu simpatic şi stupid, apoi înjură-i pe poliţişti, dă drumul la lacrimi şi plasează cîteva citate din *Biblie* — să fiu al dracului ! Mi-e greaţă. Ce mod şi ăsta de a-ţi cîştiga existenţa, să pui piedici în calea justiţiei !

— Am mai auzit placa asta, şerifule. Hai să renunţăm la ultimul refren.

— Crezi că sînt scrîntit ?

— Fireşte.

Cordwink apăsă pe o sonerie de pe ghişeu.

— N-o să-ţi meargă să pledezi pentru legitimă apărare. Fata n-are nici un semn pe ea, nici o tăietură, nici o zgîrietură, nici o vînătaie.

— Nu e nevoie să dovedesc că primejdia pe care a înfruntat-o era în mod obiectiv reală şi iminentă, ci doar că Virginia şi-a închipuit că avea motive să-şi închipuie că era reală şi iminentă.

— Nu eşti la tribunal, aşa că slăbeşte-mă cu jargonul ăsta. Mi-e silă.

Şeriful apăsă din nou pe o sonerie şi o clipă mai tîrziu o tînără într-o rochie verde intră veselă în cameră, învîrtind în mînă un inel cu chei.

Îl salută pe Meecham, dezgolindu-şi dinţii albi şi frumoşi.

— Iar aţi venit, domnule Meecham.

— Exact.

— Ar trebui să vă mutați aici. Își mută zîmbetul asupra lui Cordwink. — Nu-i așa, șerifule ?

— Perfect adevărat, zise Cordwink. Drept ar fi ca să furnice de avocați pe aici. Se îndreptă spre biroul lui. — Domnișoară Jennings, condu-l pe domnul în budoarul doamnei Barkeley.

— Bine. Cordwink trînti ușa în urma lui, iar domnișoara Jennings adăugă șoptind teatral : Dumnezeule, dar nervoși mai sîntem în dimineața asta !

— O fi din cauza vremii.

— Să știți că și eu cred la fel, domnule Meecham. Pe mine una vremea nu mă deranjează. Nu țin seama de ea. Cînd vine iarna, știu că primăvara nu-i departe.

— Frumoase cuvinte.

— Shakespeare. Ador poezia.

— Bravo. Bravo. Porni în urma ei pe coridor. — Ce face doamna Barkeley ?

— A dormit bine și a luat un mic-dejun copios. Cred că i-a trecut mahmureala. Dumnezeule, a fost groaznic. Descuie ușa din capătul coridorului și o ținu deschisă astfel ca Meecham să poată intra primul. — Mi-a cerut rujul. E semn bun.

— Poate. Dar nu știu ce fel de semn bun.

— O, sînteți cinic, asta e. Foarte mulți oameni sînt cinici. Mama îmi spune adeseori : „Mollie, dragă, te-ai născut zîmbind și probabil că ai să mori cu zîmbetul pe buze".

Meecham tresări.

— Eşti o fată norocoasă.

— Da, sînt norocoasă. Pur şi simplu nu mă pot *abţine* să nu văd partea veselă a lucrurilor.

— Ce bine pentru dumneata !

Secţia de femei a blocului era goală, cu excepţia Virginiei. Domnişoara Jennings descuie uşa celulei.

— Doamnă Barkeley, iar a venit domnul acela.

Virginia stătea pe patul ei strîmt de campanie şi citea sau se prefăcea că citeşte o revistă. Avea pe ea o rochie galbenă de lînă şi sandale maron, aduse de Meecham în după-amiaza din ajun ; îşi periase cu grijă părul negru de pe fruntea înaltă. Îşi făcuse buzele artistic cu rujul domnişoarei Jennings, desenînd o linie mai plină şi mai largă a buzelor decît era în realitate. La lumina unicului bec din tavan pielea îi părea netedă şi rece ca marmora. Lui Meecham îi fu cu neputinţă să-şi închipuie ce emoţii simţea, sau ce se petrecea în dosul ochilor ei distanţi şi frumoşi.

Virginia îşi înalţă capul şi îl fixă lung şi duşmănos, ceea ce îi aminti de doamna Hamilton, deşi între mamă şi fiică nu exista nici cea mai mică asemănare fizică.

— Bună dimineaţa, doamnă Barkeley.

— De ce nu mă scoţi de aici ? răspunse ea sec.

— Încerc s-o fac.

Păşi în celulă şi domnişoara Jennings închise uşa după el, fără însă s-o încuie. Se retrase într-un colţ al camerei şi se aşeză pe o bancă, lîngă uşă. Fredonă cîteva măsuri, cu un aer foarte degajat,

ca să arate lui Meecham și Virginiei că n-avea intenția să tragă cu urechea.

— *Am s-o apuc pe șosea...*

— Auzi cum cîntă, zise Virginia. Fluieră. Citează versuri. E așa de veselă că mă înnebunește. Trebuie neapărat să mă *scoți* de aici.

— Încerc.

— Ai mai spus-o.

— Și o repet. Îmi permiți să stau jos ?

— Mi-e indiferent.

Se așeză la capătul patului pliant.

— Ți-a trecut mahmureala ?

— Mă simt perfect. Dar sînt purici pe aici, sau altceva. Am gleznele pline de bășici roșii. N-ai uitat s-aduci DDT ?

— Am adus. Scoase din buzunarul paltonului o sticluță cu DDT și i-o înmînă.

Virginia citi eticheta și se încruntă.

— Nu-i decît o soluție de doi la sută.

— N-am putut s-aduc alta mai tare.

— Ba da.

— Să zicem, dar n-am adus.

— Ce, ți-a fost frică c-am s-o beau într-o criză de remușcări ?

— M-am gîndit și la asta, zise Meecham. Nu te enerva. Mama dumitale are să vină în curînd.

— Cînd ?

— La nouă și jumătate.

— Arăt ca lumea ?

— Superb. Absolut superb.

— Nu spune asta. Știu că nu sînt drăguță.

— Avem păreri opuse în atîtea privințe, încît hai să fim măcar acum de acord, zise Meecham zîmbind. Cum de ți-a venit ideea trăsnită că nu ești drăguță ?

— Știu eu că nu sînt. Să nu mai discutăm.

— Foarte bine. Îi oferi o țigară, dar ea clătină din cap.

— Să vorbim despre Cordwink. Dacă-i dai astăzi o declarație, te eliberează...

— N-am să-i dau nici bună ziua.

— De ce nu ?

— Știu eu ce fac, zise ea și strînse buzele. Dacă refuz să-i declar ceva lui Cordwink, n-are cu ce să mă înfunde mai tîrziu.

— Raționamentul e sănătos, deși oarecum limitat.

— În afară de asta, acum, c-a venit mama, are ea grijă de toate.

— A, da ?

— Așteaptă și-ai să vezi.

— Mama dumitale, zise Meecham foarte sec, e fără îndoială o femeie energică și perseverentă, dar nu poate juca pe degete întregul departament al șerifului.

— *Crede* în mine, răspunse ea și-l privi cu încăpățînare.

— Nu-mi pasă dacă-și închipuie că ești regina primăverii, convingerea unei mame nu-i suficientă ca să te bazezi pe ea la tribunal.

— Nici n-ajung la tribunal.

— Serios ?

— Nu sînt vinovată. Nu l-am ucis eu. Ridică vocea. — Ai auzit, domnișoară — care-tragi-cu-urechea ? Nu l-am ucis eu pe Margolis.

Domnișoara Jennings începu să fredoneze din nou *Iar tu ai s-o apuci pe drum în jos...*

— Asta tot e ceva, zise Meecham. O negare. O poți susține ?

— Deocamdată atît declar.

— De ce ?

— D-aia.

— Fiindcă nu mai ții minte, zise Meecham. După testul laboratorului, aveai 2.23 alcool în sînge.

— Ce înseamnă asta ?

— Că erai beată criță.

Obrajii Virginiei se colorară ușor.

— Mama știe ?

— Trebuie să fi aflat pînă la ora asta.

— O să fie furioasă. E abstinentă. Vorbi foarte serios, ca și cum ar fi fost acuzată de beție și nu de crimă.

— Deci nu-i dai o declarație lui Cordwink ?

— Nu pot. Nu pricepi ? Nu pot să-i spun că nu-mi amintesc nimic, o să-mi arunce cu dosarul în cap.

— Asta o va face oricum.

— Recunosc c-am fost cam ametită sîmbătă seara, zise ea și-și mușcă buza inferioară.

— Ai fost beată criță, doamnă Barkeley. Nu doar ameţită.

— Încetează s-o mai repeţi ! Ce cauţi aici, la urma urmei ? N-am nevoie să-mi spui ce să fac.

— Eşti sigură ?

Se aşternu tăcerea. Domnişoara Jennings căscase ochii de curiozitate, dar continua să fredoneze curajos, bătînd tactul cu piciorul stîng.

— N-ai fost beată toată seara de sîmbătă. Ce s-a întîmplat mai devreme, înainte de a fi fost ucis Margolis ?

— Am dansat şi-am comandat ceva de mîncare.

— V-aţi certat pe la unsprezece şi jumătate.

— Claude şi cu mine eram foarte buni prieteni, zise ea rigid.

— E trecut în declaraţie, doamnă Barkeley. O chelnăriţă de la restaurantul „Top Hat" îşi aminteşte de voi ; te-a identificat după fotografie. În mijlocul certei te-ai sculat şi-ai plecat ; peste cîteva minute Margolis te-a urmat. Unde v-aţi dus ? Sau vrei să-ţi spun eu ?

— Fiindcă îţi place să vorbeşti atîta, spune-mi. Cuvintele erau arogante, fără a fi însă rostite arogant. Vocea îi tremura şi Meecham se întrebă dacă Virginia se speriase la gîndul că se va întîlni cu mama ei. Pînă atunci nu trădase nici un semn de teamă.

— Te-ai dus la un restaurant unde se serveşte bere şi covrigi, cîteva case mai jos, pe aceeaşi stradă. Localul era plin de studenţi care vin sîm-

bătă seara. Acolo te-a ajuns din urmă Margolis. Stăteai la bar și vorbeai cu un bărbat cînd a venit Margolis. Te-ai ridicat și-ai plecat împreună cu Margolis, iar celălalt bărbat s-a ridicat și a plecat și el, după cum declară unul din barmani, care însă nu știe dacă bărbatul a plecat cu dumneata sau dacă pur și simplu a plecat acasă fiindcă se apropia ora de închidere a localului. Care-i adevărul ?

— Încetează ! Virginia lovi cu pumnul marginea patului pliant. — Trebuie să intri în toate amănuntele astea ?

— Trebuie s-o facă cineva. Nu putem sta aici degeaba, doar spre a ne îngriji amnezia.

— Ești foarte obraznic pentru un avocat plătit.

— Iar dumneata ești foarte puțin dispusă să colaborezi ; uiți că următorii douăzeci de ani ai putea să ți-i petreci alegînd rufele murdare la spălătoria închisorii.

— Urîtă remarcă. Fata se făcuse albă ca hîrtia, iar pielea i se întinsese parcă, devenind transparentă pe pomeți. — N-am s-o uit.

— Sper că nu, zise Meecham. Există un amănunt foarte interesant legat de descoperirea cadavrului lui Margolis. Îi lipsește portvizitul.

— Și ce importanță are ?

— Prietenii lui pretind c-avea întotdeauna asupra lui o mare sumă de bani.

— E adevărat.

— Asta mă face să mă gîndesc la străinul necunoscut de la bar. Presupun că nu i-ai luat dumneata portvizitul lui Margolis.

— De ce să i-l iau ?

— Fiindcă eşti lefteră.

— Aşadar ai verificat. Ţi-e teamă că n-ai să fii plătit ?

— Da, am verificat. N-ai plătit nici maşina, casa e ipotecată, soţul dumitale e...

— Nu-l vîrî pe Paul în treaba asta ! se răsti ea. Şi să-ţi intre bine în cap un lucru... dacă aş avea nevoie de bani, n-aş fi obligată să fur porvizite.

— Poţi să ceri de la mama dumitale.

— Da, pot să-i cer.

— Uite, ai prilejul. Meecham se uită la ceas. — Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Lumina de deasupra se stinse brusc, iar razele slabe ale soarelui se strecurară printre gratiile ferestrei ca speranţele timide.

Virginia se sculă şi se uită pe fereastră la micul pătrat de cer.

— Nu pot să mă întîlnesc cu ea aici. Trebuie să găsim alt loc.

— Să văd ce se poate face. Meecham deschise uşa celulei şi ieşi. — Domnişoară Jennings !

Domnişoara Jennings se apropie învîrtind cheile.

— Aţi terminat deocamdată ?

— Mama doamnei Barkeley vine s-o viziteze. Nu s-au văzut de un an. Mă gîndesc dacă n-am putea să trecem în altă cameră pentru o vreme, domnişoară Jennings.

— Cred că da. Am să mă interesez. La urma urmei e *mama* ei bună. Se uită nesigură la Virginia. — Va trebui să stau cu dumneavoastră tot timpul. Domnul Meecham poate să discute cu dumneata în particular, fiindcă e avocatul dumitale. Dar oricine altul... Sînt reguli, chiar cînd e vorba de o mamă.

— Ce crezi c-o să facă, zise Virginia, o să-mi strecoare o pîine cu o pilă înăuntru ?

Domnişoara Jennings rise înfundat.

— Face nişte glume grozave, nu-i aşa, domnule Meecham ?

— Absolut grozave. Avocatul o preveni din priviri pe Virginia, care se duse şi se aşeză din nou pe patul pliant, cu spatele la cei doi.

Domnişoara Jennings încuie uşa celulei.

— Mă duc să-l întreb pe şerif dacă putem folosi biroul lui personal. Dar nu garantez nimic. În dimineaţa asta nu e în toane bune.

— Oricum, îţi mulţumesc că încerci. După plecarea domnişoarei Jennings se adresă printre gratii Virginiei : Cred c-a venit timpul să cauţi să-ţi cîştigi cîţiva prieteni şi să-i convingi pe oameni.

— Serios ?

— Prefă-te. Ești o ființă nevinovată, ai făcut o porcărie, iar acum bătrîna și scumpa dumitale mamă a venit să te vadă de pe dealurile îndepărtate.

— Ce prostie ! E o farsă greu de înghițit.

— Prostie sau nu, încearcă totuși, spuse Meecham. Apropo. O cunoști pe nevasta lui Margolis ?

— Am întîlnit-o. Are un ten urît.

— Cum ai întîlnit-o ?

— Nu te privește.

— Tot ce e în legătură cu dumneata mă privește pînă cînd ieși definitiv de aici. Cum l-ai întîlnit pe Margolis ?

— Mi-a construit casa. Adică pentru mine și pentru Paul.

Domnișoara Jennings se întoarse și deschise din nou ușa celulei.

— Doamnă Barkeley, mama dumitale te așteaptă în biroul șerifului. Dumnezeule, nu seamănă de loc cu dumneata, poate doar la ochi. Mă fascinează asemănările de familie. Uite, ia pudriera mea ca să vezi cum arăți.

— Știu cum arăt, zise Virginia.

— De ce nu ești mai amabilă ? Zîmbind vesel, domnișoara Jennings vîrî în buzunar pudriera. — Arăți prost dispusă, dacă vrei să știi adevărul.

Virginia deschise gura ca să-i răspundă, dar surprinse o nouă privire prevenitoare din partea lui Meecham și se răzgîndi. O urmă tăcută pe domnișoara Jennings de-a lungul coridorului. Era

calmă la față, aproape împietrită, deși mergea de parcă și-ar fi păstrat cu greu echilibrul.

— Să rămîn ? o întrebă Meecham.

Virginia se întoarse pe jumătate și îi răspunse peste umăr :

— La ce bun ? Iată răspunsul meu.

— Foarte bine.

Rămase în urma celor două femei. Cînd ajunseră aproape de biroul șerifului, Virginia o luă înainte, alergînd cu pași mici și repezi.

— Mămico ! Mămico !

Meecham se întrebă amărît dacă purtarea ei era sinceră, sau dacă nu era o farsă greu de înghițit. Trecu încet mai departe de ușa deschisă. Doamna Hamilton o ținea pe Virginia în brațe, legănîndu-se tristă și fericită. Plîngea ; plîngea și Virginia, iar fața domnișoarei Jennings se boțise de parcă se pregătea și ea să plîngă. Toate trei arătau atît de comic încît, o clipă, lui Meecham îi veni să rîdă.

Clipa trecu.

— Ginny, scumpo. Fetiță scumpă.

Dumnezeule, își spuse Meecham, și se îndepărtă cît putu de repede ca să nu le mai audă.

La picioarele scărilor care duceau la primul etaj ședea pe o bancă un bărbat cu spatele rezemat de perete.

Meecham îl privi lung și curios ; trecu pe lîngă el, iar bărbatul îi întoarse privirea inconștient, ca unul obișnuit să atragă atenția. În ciuda iernii,

nu purta nici palton și nici pălărie, iar pielea îi era foarte palidă, ca și cum ar fi trăit mult timp într-o pivniță, departe de lumina soarelui. Era încă tînăr. La chip arăta chiar mai tînăr decît Meecham, dar trupul era al unei bătrîn, care a dus o viață destrăbălată — umeri gîrboviți, încheieturile ca niște scoabe, o burtă uriașă și căzută, pe care încerca s-o ascundă ținîndu-și brațele încrucișate în față.

Îl privi pe Meecham cu ochii lui enormi, înfipți în fața-i slabă și inteligentă, se sculă opintit și penibil, ca o femeie însărcinată în ultimele luni, și o porni pe coridor.

Meecham urcă scările. Afară, luminile din pomul de Crăciun fuseseră orînduite și aprinse, dar nu se vedeau prea bine fiindcă strălucea soarele.

PATRU

Cînd Meecham sosi la casa Virginiei, aproape că se lăsase întunericul iar zăpada cădea din nou, o zăpadă fină şi strălucitoare, o pulbere de diamante.

Alice îl întîmpină în uşă. Cu toate că n-o mai văzuse decît o singură dată în noaptea trecută, îi părea foarte cunoscută, ca o soră mai mică. Se uită de sus la ea, cu o privire critică, frăţească. Fata purta o rochie vişinie, care nu o prindea ; liniile erau prea drepte, iar culoarea prea vie.

— Să intru ? întrebă Meecham.

— Da, aşa cred.

— Ce s-a întîmplat ? E ceva în neregulă.

— Nu. Atît că nu-s decît eu acasă. Doctorul Barkeley şi doamna Hamilton sînt plecaţi.

— Perfect. Poate c-am venit prea devreme.

— Devreme ?

— Am fost invitat la ceai. Se uită la ceas. — La cinci. E cinci acum.

— Nu mi-a spus nimeni. Doamna Hamilton a lipsit toată ziua.

Meecham își scoase paltonul și îl așeză pe un scaun în timp ce Alice îl urmărea, părînd încă intrigată și oarecum neprietenoasă.

— De ce v-a invitat la ceai ?

— Poate că dorește să-mi ghicească în frunzele de ceai. Ar fi foarte interesant, adăugă el cu un zîmbet sec. S-ar putea să fiu pe cale să primesc niște bani, sau să cunosc o blondă scundă și bănuitoare.

— Nu sînteți spiritual.

— Atunci încetează de-a mai face pe bănuitoarea.

— Nici nu o fac.

— Cum vrei.

Traversă camera și rămase cu spatele spre cămin, sprijinindu-și o parte din greutate pe brațul stîng. Nu-și ținea niciodată trupul absolut drept. Cînd mergea se ghemuia, iar cînd stătea în picioare se sprijinea întotdeauna de ceva, de parcă ar fi petrecut prea mult timp într-o mașină sau la birou.

— Unde-i doamna Hamilton ?

— La cinema. A telefonat la prînz și mi-a comunicat că are intenția să rămînă în oraș la dejun, să facă niște cumpărături și să intre la un cinema. Părea foarte veselă și vioaie, ca și cum s-ar fi dus să chefuiască.

— Poate că s-a dus.

— A, nu. Nu bea.

— Nu m-am gîndit la un astfel de chef.

— Atunci de ce nu spuneți ce gîndiți ?

— Poate c-am să spun într-o bună zi.

— Mor de nerăbdare.

— De ce ești atît de agresivă ?

— Sînteți atît de condescendent...

— Nu cred, spuse el grav, De fapt, d-asta sînt derutat. Dacă mă duc la capătul străzii A Cincea și mă uit pe fereastra unei case, a oricărei case, pot să-ți spun foarte multe despre cei care locuiesc înăuntru. Nu sînt însă obișnuit cu astfel de case, cu fete ca Virginia sau cu femei ca doamna Hamilton.

— Sau ca mine ? întrebarea scăpă involuntar, ca ața de pe mulineta unei undițe într-o clipă de neatenție.

— Cred că știu destule despre dumneata, Alice.

— A, da ? Ați întîlnit zeci ca mine, cred ?

— Cîteva.

Alice se întoarse ca să nu i se vadă roșeața care, de furie, îi năpădise fața.

Meecham nu i-o văzu, dar îi bănui prezența.

— De ce te-ai supărat ?

— Nu m-am supărat.

— Ai vrea să fii absolut unică, nu-i așa ? Un viței cu trei capete sau cam așa ceva ?

— Desigur că nu. *Aș vrea totuși,* își spuse violent. *Aș vrea să fiu absolut unică.*

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, spuse el cu un zîmbet slab. Atît doar c-am văzut o dată un viţel cu trei capete care n-a dorit altceva decît să fie o fiinţă obişnuită.

— Ce conversaţie ridicolă, spuse Alice. Mai bine v-aţi vedea mai departe de treabă, uitîndu-vă pe ferestrele casei de la capătul străzii A Cincea, domnule Meecham.

— Nu mă uit prin case...

— Aţi spus-o totuşi...

— Am spus că aş putea să mă uit.

— Orice se poate. Nu-i nevoie de pregătire specială ca să tragi cu ochiul pe ferestre.

— Nu trag cu ochiul pe ferestre.

— Aşa aţi spus.

— N-am spus că...

— V-am auzit foarte limpede.

Meecham clătină din cap exasperat.

— Perfect. Perfect. Trag cu ochiul pe fereastră.

— Vă cred în stare.

— Cred că mi-am schimbat părerea în privinţa dumitale, Alice. Eşti într-adevăr unică. Absolut unică şi imposibilă.

Alice îl privi lung şi cu milă.

— Prefer să fiu imposibilă, decît banală. Doamna Hamilton spune că pot fi orice aş vrea.

— Doamna Hamilton e o expertă în chestii d-astea ?

— Este expertă în multe lucruri.

— Eu n-aş fi prea sigur. Nu te bizui prea tare pe cucoana asta. Ar putea să te lase baltă.

De afară se auzi zgomotul unor paşi trecînd prin patio. Peste o clipă, uşa de la intrare se deschise violent şi doamna Hamilton năvăli în odaie. Mantoul îi flutura descheiat, iar pălăria îi alunecase pe ceafă. Părea agitată, îmbătrînită şi speriată.

Cînd se întoarse să închidă uşa, pachetele pe care le ducea îi scăpară din braţe şi căzură jos. Se auzi un pocnet înfundat de sticlă spartă şi, aproape imediat, un miros de liliac se răspîndi puternic în încăpere, ca o amintire a primăverii.

— Stinge luminile, Alice, spuse ea. Nu pune întrebări. Stinge-le.

Alice făcu aşa cum i se ceruse. Pe întuneric, mirosul de liliac părea şi mai apăsător, iar răsuflarea gîfîită a doamnei Hamilton se înălţa şi cobora în beznă.

— E cineva afară. Un bărbat. Mă urmăreşte.

Meecham tuşi discret. Doamna Hamilton luă tusea lui ca un semn de neîncredere.

— Nu, nu aiurez, domnule Meecham, se răsti ea. M-a urmărit de la staţia autobuzului. N-am putut să iau un taxi în centru aşa c-am venit cu autobuzul. M-a urmărit. Cred că vrea să mă jefuiască.

— Poate că locuieşte într-una din casele de prin apropiere, zise Meecham.

— Nu. A venit după mine vădit și fără să se ascundă. Cînd am iuțit pasul, l-a iuțit și el, iar cînd m-am oprit, s-a oprit și el. Atitudinea lui are ceva sadic.

— E probabil vreun vecin care se amuză speriind femeile, zise Meecham. *Sau un polițist,* își spuse el, *poate unul din oamenii lui Cordwink.*

— Ultima oară cînd l-am văzut se ascunsese în dosul gardului de cedri. Traversă camera îndreptîndu-se spre fereastră și arătă cu degetul. — Chiar la intrarea aleii. Ar putea să mai fie încă acolo.

— Am să ies să mă uit.

— Și dacă-i primejdios ? Ar fi mai bine să telefonăm la poliție.

— Mai întîi să vedem dacă mai e acolo, zise Meecham.

Afară continua să ningă. Meecham se simți bine după căldura din casă. Trecu prin patio și pe alee, puțin nedumerit, conștient că cele două femei îl urmăreau de la fereastră și nesigur cît de departe vedeau, întrucît nu era complet întuneric.

Pînă să ajungă la cotitura aleii, zăpada încetă să-i mai pară atît de plăcută. Cu o insistență calmă, i se infiltrase în pantofi, în mînecile paltonului și pe sub guler. Îi era frig, se simțea ud și caraghios.

Spuse cu o voce tare, dar nu atît de tare și de fermă cum intenționase :

— Hei ! Tu, ăla din dosul gardului ! Ce faci acolo ?

Nu-i răspunse nimeni. Nici nu se aşteptase. Bătrîna probabil că-şi închipuise întreaga poveste. Bezna, oboseala, o stradă pustie, paşi în urmă — toate la un loc constituiau o hrană bogată pentru imaginaţie.

Îşi ridică gulerul de la palton ca să se apere de zăpadă şi era pe punctul să se întoarcă spre casă, cînd, din umbra gardului se desprinse un om. Se mişca asemeni unui bătrîn, părul şi sprîncenele îi erau albe, dar albeaţa se datora zăpezii. Stătea cu spatele spre un felinar, aşa încît faţa i se vedea vag în amurgul tot mai întunecat. Paltonul prea mare, de culoare deschisă, atîrna pe el ca un cort.

— Ce fac aici ? spuse el. Aştept doctorul.

— În dosul gardului viu ?

— Nu, domnule. Avea un glas uşor strident, serios, ca al unui şcolar. — Am avut intenţia să mă duc la el, la cabinet, dar m-am gîndit mai bine să stau aici şi să admir noaptea. Îmi plac nopţile de iarnă.

— E cam frig, nu ?

— Mie nu mi-e frig. Şi apoi îmi place mirosul de cedru. Îmi aminteşte de Crăciun. N-am să sărbătoresc Crăciunul anul ăsta. Îşi şterse zăpada din sprîncene cu dosul mîinii goale. — Firește, nu-l aştept de fapt pe doctor.

Privirea lui Meecham deveni atentă și bănuitoare.

— A, da ?

— Desigur c-am să-l văd. În fond aștept... cum așteptați și dumneavoastră, dacă ați ști... o destinație, o finalitate, sfîrșitul unui anume lucru. Cazul meu e oarecum special. Aștept sfîrșitul fricii.

Aveam dreptate, își spuse Meecham. *E un țicnit de prin apropiere.*

— Mai bine ți-ai alege un alt loc mai plăcut de așteptat ! Pleacă de aici. Nu vrem nici un fel de încurcături.

Omul păru că nu-l aude.

— Am murit de o mie de ori de frică. O mie de morți, cînd și una ar fi fost de ajuns. Ce imensă ironie !

— Mai bine ai pleca, du-te acasă și încearcă să te culci. Ai familie ?

— Familie ? Tînărul rîse. — Am o mare familie.

— Poate că te așteaptă.

— Nu mă duc acasă în seara asta.

— Nu poți să stai aici. Meecham aruncă o privire scurtă către pantofii bărbatului. Păreau noi ca și paltonul. — Pot să-ți dau cîțiva dolari.

— Dar ce vă închipuiți ? Că sînt un vagabond care așteaptă de pomană ? Nu sînt vagabond.

O mașină dădu colțul străzii. Farurile ei cercetară o clipă fața omului, ca niște ochi mari

și orbi. Meecham îl recunoscu pe loc. Îl văzuse în aceeași dimineață la închisoarea ținutului — tînărul bătrîncios, cu fața inteligentă și cu trupul umflat și descompus. Corpul îi era acum ascuns de cortul pardesiului. Figura îi era blîndă și fără cute, iar zăpada care cădea îi împodobise sprîncenele. Ochii arătau limpezi și nevinovați. Meecham își spuse că trebuia să aibă vreo douăzeci și opt de ani.

— Ne-am mai întîlnit.

— Da. Știu. Știu cine sînteți.

— Serios ?

— Sînteți domnul Meecham, avocatul fetei.

Meecham încercă un sentiment brusc și inexplicabil de jenă. Același sentiment ca atunci cînd te răsucești deodată pe călcîie într-o noapte întunecoasă și descoperi în urmă un cîine rău și tăcut : nu latră, nu te atacă ; plimbarea continuă, cu cîinele în urmă, iar înapoia cîinelui frica se ține și de el și de tine.

— Cum te cheamă ? îl întrebă Meecham.

— Loftus. Earle Duane Loftus. Tînărul clipi și zăpada îi căzu din sprîncene pe obraji ca o avalanșă în miniatură. — Mai bine v-ați duce și ați chema poliția. Nu vă supărați dacă am să aștept în casă pînă la venirea ei ? Nu mi-e frig, nu mă supără frigul, dar aș vrea să stau jos. Obosesc repede.

— De ce să chem poliția ?

— Vreau să dau o declarație.

— Ce declarație ?

— Am săvîrșit o crimă.

— Oh.

— Nu mă credeți.

— Ba da, desigur că te cred.

— Nu. Îmi dau eu seama. La început ați crezut că sînt vagabond, acum credeți că sînt țicnit.

— Nu cred, minți Meecham fără convingere.

— Ei bine, de fapt nu vă aduc nici o vină. Cred că la fiecare afacere criminală apar o groază de informații și mărturii din partea unor țicniți, oameni care doresc să fie pedepsiți, să-și facă reclamă sau să-și ispășească păcatele. Nu intru în niciuna din aceste categorii, domnule Meecham.

— Firește, minți Meecham din nou, dorind să apară o mașină a poliției, sau ca tînărul să plece liniștit și fără să provoace scandal.

— Văd că sînteți încă sceptic. Nu m-ați întrebat nici măcar pe cine am omorît.

Meecham simți că-l cuprinde frigul și oboseala și deveni puțin nerăbdător.

— Ce te face să crezi c-ai omorît pe cineva ?

— Corpul. Cadavrul. Degetele lungi și slabe ale lui Loftus pipăiră nervos reverele paltonului. — N-am venit aici ca s-o urmăresc pînă acasă pe bătrîna doamnă. Am avut o destinație comună, asta-i tot. Am voit să-l văd pe doctor și să-i spun lui mai întîi. Nu soția lui l-a omorît pe Margolis, ci eu.

Nerăbdarea lui Meecham crescuse o dată cu senzația de frig.

— Cum l-ai omorît, cu o pușcă pe cînd se ducea la poștă să pună o scrisoare ?

Loftus clătină foarte serios din cap.

— Nu, domnule. Nu. L-am injunghiat în ceafă. De patru sau de cinci ori cred.

— De ce ?

— Am avut motive temeinice. Se aplecă spre Meecham într-un fel aproape confidențial. — Vă par cam straniu, nu ? Gîndiți la fel ca mulți, că un om care arată așa de ciudat trebuie să fie și țicnit. E foarte important cum arăți. Dar și foarte înșelător. Sînt perfect sănătos, chiar foarte inteligent. Doar un singur lucru mă supără : sînt pe cale să mor.

— De ce-mi spui astea ?

— M-ați întrebat de ce l-am omorît pe Margolis. Ei bine, iată unul din motive. Cînd am descoperit anul trecut cît mai am de trăit, am început să cîntăresc situația. Cum am să mor oricum, m-am gîndit să iau pe cineva cu mine, să scap lumea de un om de care se poate lipsi, de un criminal incorigibil sau de un politician primejdios. Cînd s-a ivit momentul și am avut prilejul, l-am ucis pe Margolis. Aș fi vrut să fie altcineva mai important. Margolis era un oarecare.

— Avea soție și doi copii.

Calmul lui Loftus rămase neclintit.

— N-au să-i simtă lipsa. Le-am făcut un serviciu.

— Foarte bine, zise Meecham liniştit. Hai înăuntru şi stai jos.

— Vă mulţumesc, domnule.

Merseră împreună spre casă. Lui Meecham i se păru că-i cea mai lungă şi mai stranie plimbare pe care o făcuse vreodată.

CINCI

Loftus se uită la ceasul de pe consolă. Era șase și zece. Așadar ceasul mergea, într-adevăr, timpul se scurgea, dar încet și tăcut. Nu-i auzi ticăitul. Ceasul din camera lui ticăia atît de tare, încît îl ținea deseori treaz. Cîteodată, în toiul nopții, se scula și îl acoperea cu un clopot de sticlă, cumpărat dintr-un magazin de fleacuri. Sticla înăbușea zgomotul, dar nu ascundea cadranul ceasului.

Camera era cufundată în liniște. Doamna Hamilton și fata blondă se duseseră într-o altă parte a casei, doctorul venise și după o lungă discuție în șoaptă, ținută în hol, plecase iarăși. Nu mai rămăseseră decît ei patru, cei doi polițiști, Meecham și Loftus.

— Loftus.

Loftus se întoarse.

— Da, domnule.

Nu era sigur dacă așa trebuie să se adreseze unui șerif. Nu mai vorbise niciodată pînă atunci cu un astfel de personaj.

— Cînd ai scris asta ? întrebă Cordwink.

— Azi după-amiază.

— De ce ?

— M-am gîndit că-i mai bine s-o aștern pe hîrtie, să limpezesc lucrurile. Sînt limpezi, nu ?

Cordwink scoase un hîrîit din fundul gîtlejului.

— La dracu, limpezi ! Te-ai gîndit la toate, Loftus.

— Așa am încercat.

— Mă face să mă întreb dacă n-ai primit cumva o mînă de ajutor.

— De la cine ?

— Asta-i bună. Meecham, aici de față, e gata oricînd să-ți dea o mînă de ajutor, mai ales dacă...

— Ești sărit bine, Cordwink, zise Meecham sec. Nu l-am văzut pînă azi pe omul ăsta.

— A, nu ?

— Nu. Și ce vrei să spui prin „l-am ajutat" ? Vorbești de parcă am fi doi elevi, iar eu i-am făcut celuilalt lecția sau așa ceva.

Cordwink făcu să foșnească hîrtiile din mînă. Erau opt la număr scrise mărunt. Loftus mișcă încet capul și reuși s-o vadă pe cea de deasupra. Fusese cea mai greu de scris. O copiase de atîtea ori, încît o știa pe dinafară. *„Mă numesc Earl Duane Loftus. Scriu aceste rînduri nesilit de*

nimeni, fără a fi îmboldit de cineva și în deplină cunoștință că pot fi folosite la tribunal ca dovadă..."

Cordwink spuse :

— Declarația asta vine într-un moment convenabil pentru dumneata, Meecham. Clienta ți-e la închisoare, există o grămadă de dovezi împotriva ei...

— Datorită unui concurs de împrejurări...

— ...Cînd deodată, ca din senin, soseşte un răspuns perfect la toate problemele dumitale.

— Dar n-a picat din senin, spuse Loftus, clipind nervos. Absolut de loc, domnule. Aveam intenția să recunosc totul de la bun început, dar mi-a luat nițel timp. A trebuit să termin cîteva lucruri cu caracter personal. Mă tem că nu m-a preocupat destul faptul că doamna Barkeley e la închisoare. Dar, nu i-au făcut nici un rău, nu ? E nițel cam răsfățată.

— Crezi ?

— Așa mi se pare.

Cordwink strînse buzele.

— Nu există nimic în ce-ai scris aici care să arate că o cunoșteai mai înainte de sîmbătă seara, săptămîna trecută.

— N-o cunoșteam, n-o cunoșteam direct. Am văzut-o o dată, acum un an. Venisem să-l consult pe doctorul Barkeley. Mă simțeam atît de obosit și de greoi și căldura mă supăra așa de rău. Am... Se opri, își încrucișă brațele ca să-și ascundă burta. *Burta mă supără,* își spuse el. *Începuse să*

se umfle, tot mai mult. Aveam coşmare că sînt o stîrpitură hidoasă, singurul bărbat de pe lume care a născut vreodată un copil. Nu era nici un copil, dar eram o stîrpitură, de acord. Pe atunci n-o ştiam. Am spus: «Sînt nervii, doctore, poate că am nevoie de odihnă, de o schimbare de climă». „Ai nevoie de tratament la spital", a zis el. M-am dus la el de trei ori şi a treia oară mi-a spus ce am. Pe atunci n-a fost decît un cuvînt pentru mine, un cuvînt frumos ca un nume de fată. Leucemia, Leucemia Smith, Leucemia Ann Johnson. Leucemie cronică mieloidă. Nu mi-a spus că sînt pe moarte. Dar mi-am dat seama. Nu mi-a trimis niciodată nota de plată."

— Loftus, zise Cordwink.

Loftus îşi azvîrli capul în sus.

— Da, domnule.

— Continuă. Ce spuneai ?

— Am... A, da. Da. Am văzut-o o dată pe doamna Barkeley cînd m-am dus la cabinetul doctorului. Se afla în grădină şi grebla frunzele.

— I-ai vorbit ?

— O, nu. Am trecut doar pe alături.

— Te-a observat ?

— Nu cred.

— Ai vorbit vreodată cu ea ?

— Doar sîmbătă seara ; a fost singura dată.

Cordwink se întoarse spre agentul pe care îl adusese cu el, un tînăr cu aer concentrat, îmbrăcat într-un costum de tweed.

— Dunlop, notezi totul ?

— Da, domnule, zise Dunlop. „Doar sîmbătă seara ; a fost singura dată".

— Loftus, cînd a intrat doamna Barkeley în bar, ai recunoscut-o ?

— Firește. E foarte drăguță.

— Cum se numește barul ?

— E scris acolo, în declarație.

— Spune-mi totuși.

— Barul lui Sam.

— Ești sigur ? Credeam că e barul lui Joe.

Loftus clătină din cap.

— Al lui Sam. Dacă încercați să mă încurcați, n-o să reușiți. Îmi amintesc totul foarte clar. N-am băut decît un pahar de bere. Tocmai îl terminasem de băut, cînd s-a apropiat doamna Barkeley de bar și s-a așezat alături. E scris totul pe hîrtie, dar cred că vreți să vă repet, doar așa, ca să mă puneți la încercare, nu ?

— Continuă.

— Mi-a zîmbit și m-a salutat. Am fost măgulit, gîndindu-mă că poate și-a amintit de mine. Apoi mi-am dat seama că era beată ; avea ochi sticloși și se uita aiurea, zîmbea fals, un zîmbet ca cel al păpușilor.

— Ce-a mai spus ?

— Vreți să vă repet exact cuvintele ei ?

— Da.

Loftus reflectă o clipă.

— A spus : „Dumnezeule, localul ăsta pute".

Meecham scoase un sunet ce semăna a rîs, dar şi-l înăbuşi cu o tuse. Cordwink se întoarse şi îl privi lung.

— Te amuză ceva Meecham ?

— Nu, zise Meecham şi tuşi iar. Sînt cam răcit.

— Într-adevăr ? Dunlop !

— Da, domnule, răspunse Dunlop.

— Recitește. Domnul Meecham vrea să se distreze.

Dunlop se aplecă peste notele lui.

— „Dumnezeule, localul ăsta pute."

— Bun. E aşa de comic cum ţi-ai închipuit, Meecham ?

Meecham păru că intenţionează să-i răspundă tăios, dar se abţinu.

— Nu.

— Perfect, atunci. Ce altceva ţi-a mai spus doamna Barkeley, Loftus ?

— Zicea că doreşte să bea ceva, dar îşi uitase poşeta în maşină. I-am oferit o bere. Tocmai începuse s-o bea cînd a intrat Margolis. Era un bărbat impunător. L-am mai văzut înainte, la spitalul ţinutului unde mă duc pentru tratament de raze X şi injecţii. Firma lui construia noua aripă pentru t.b.c. şi el dădea mereu tîrcoale pe acolo şi discuta cu surorile. Şi Margolis şi-a amintit de mine. Sînt o stîrpitură. Se uită în jos. — Margolis i-a cerut doamnei Barkeley să plece. Ea i-a răspuns că nu voia să se ducă acasă, şi c-ar fi mai bine să mergem toţi trei la un alt

local să mai bem ceva. Margolis i-a făcut pe plac. Cînd ea a pornit spre uşă, Margolis mi-a spus să vin şi eu, fiindcă are să mă conducă acasă cu maşina. Am primit. Doream să mă duc acasă cu maşina, dar mai era ceva la mijloc. Eram agitat, emoţionat ca un şcolar, fiindcă participam deodată la toată acea... splendoare, cred că aşa trebuie numită. Nu mi-am dat seama pînă am ajuns la maşină că oferta lui Margolis de a mă conduce acasă nu reprezenta chiar un gest dezinteresat. Avea nevoie de mine ca s-o transporte pe doamna Barkeley, care leşinase pe bancheta din spate. Margolis a clătinat-o, a înjurat-o, dar ea era moale ca o cîrpă.

Se opri ca să-şi şteargă cu batista sudoarea de pe faţă.

— ...„a înjurat-o", spuse Dunlop rapid, cu o voce monotonă şi lipsită de interes, „dar ea era moale ca o cîrpă".

Loftus se adresă lui Cordwink :

— Am recunoscut totul. De ce trebuie să noteze tot ce spun ?

— Din obligaţie profesională, pe de o parte. Pe de alta, declaraţia pe care o dai acum va fi confruntată cu cea scrisă, pentru ca să vedem dacă nu se contrazic.

— Dar sînt vinovat, am...

— Chiar dacă ai dat cinci sute de declaraţii, tot va trebui să fii judecat de tribunal pentru a ţi se stabili gradul de vinovăţie.

— Da. Da. Înțeleg. N-am știut. Par *atît de sfios*, își spuse Loftus. *Nu arăt de loc a criminal. Poate c-aș fi mai convingător dacă m-aș purta agresiv, dar habar n-am cum s-o fac.*

— Ești gata să continui, Loftus ?

— Eu... da, firește. Margolis a zis că nu putea s-o ducă acasă pe doamna Barkeley chiar așa și m-a întrebat dacă vreau să-l ajut, s-o scoatem din mașină, o dată ajunși la *cottage*-ul lui. Pe la spital umblau zvonuri. Am fost acolo de atîtea ori, încît am ajuns să cunosc multe surori ; așa am aflat de Margolis și de aventurile lui. *Cottage*-ul se afla dincolo de marginea orașului, pe malul rîului. Nu arăta cine știe ce pe dinafară, dar era bine amenajat pe dinăuntru — mobilă de piele, un cămin de piatră și cîteva reproduceri bune, atîrnate pe pereți ; țin minte că una din ele era un Van Gogh.

— Descrie-l mai departe, zise Cordwink.

— Ei bine, pe perete, deasupra căminului era o pereche de undițe puse cruciș, iar pe consolă mai multe căni mari, nemțești, de bere, ca și două cutite de vînătoare în tecile lor de piele.

— Dunlop ! Cordwink se întoarse pe jumătate. A fost descris cumva în vreun ziar interiorul *cottage*-ului lui Margolis ?

Dunlop lăsă jos creionul.

— Cîteva ziare din Detroit au publicat fotografii ale interiorului, iar *Tribune* a dat și o poză

a dușumelii unde a fost găsit Margolis, pete de sînge etc.

— În fotografii nu apărea căminul ?

— De loc.

Loftus zîmbi nerăbdător.

— În orice caz, nu citesc *Tribune*, domnule.

— Foarte bine. Continuă.

— L-am ajutat pe Margolis s-o ducă înăuntru și s-o așeze pe o canapea. Era încă leșinată. Margolis se înfuriase foarte tare între timp. Cred că amîndoi trebuie să se fi certat devreme în acea seară și leșinul ei era picătura care deșertase cupa pentru Margolis. A început iarăși s-o înjure și s-o zgîlțîie. O scenă urîtă. M-am gîndit la tot ce auzisem pe seama lui Margolis la spital. M-am gîndit... ei bine, nu contează ce-am gîndit. M-am apropiat de cămin. Înăuntru ardea focul și camera începuse să se încălzească tare. Am luat unul din cuțitele de vînătoare și l-am scos din teacă. Margolis nu mi-a dat nici o atenție. Uitase că mă aflam acolo. Eram doar un vagabond, un oarecare, un... Apoi, l-am omorît. I-am înfipt cuțitul în ceafă. Nu sînt foarte puternic și-am crezut că ceafa e locul cel mai vulnerabil. N-a fost ușor. A trebuit să-l înjunghii de patru sau de cinci ori. S-a prăbușit după prima lovitură, dar n-a murit imediat. A continuat să se zvîrcolească pe jos. Sîngele era îngrozitor. M-am umplut de el pe mănuși, pe palton, pe pantaloni. Și mirosul... am început să vomit. M-am repezit la

ușă, și-am fugit cît m-au ținut picioarele. Mi-am pierdut capul, am uitat de fată, am uitat de tot. Nu mai doream decît să mă îndepărtez de acel sînge, de acel miros. M-am dus acasă pe străzi lăturalnice. Nu mai știu cît am mers, trei sau patru kilometri. Nimeni nu m-a observat în mod special. Era tîrziu. Ningea și fulgi mari și pufoși îmi atîrnau pe haine și îmi ascundeau petele. Cînd am sosit acasă, luminile erau stinse. Am intrat în camera mea, m-am dezbrăcat de hainele pline de sînge și le-am pus în fundul dulapului. Sînt și acum acolo.

— În dulap ? zise Cordwink.

— Da, pe Division Street, numărul 611, camera de la stradă, în stînga. Are intrare separată, de aceea administratoarea o numește garsonieră.

— Ce-ai făcut duminică ?

— M-am simțit foarte slăbit și a trebuit să stau în pat.

— Ai văzut vreun ziar ?

— Doar luni dimineață, cu alte cuvinte astăzi. Cum am aflat că doamna Barkeley e reținută, m-am dus la închisoare să vă văd. Erați foarte ocupat și-am așteptat pe coridor. M-a văzut acolo domnul Meecham.

— Da, l-am văzut, zise Meecham și dădu din cap.

— Ei bine, eu nu l-am văzut, zise Cordwink. Ce s-a întîmplat, Loftus ? Te-au lăsat nervii ?

— Nu. Mi-am dat seama brusc, în timp ce stăteam acolo, că nu mă îngrijisem de multe lucruri,

și dacă mărturiseam, nu mai puteam să fac nimic. Așa c-am plecat din nou.

— Multe lucruri de care nu te îngrijești. De pildă ?

— Chestiuni personale. Am lichidat contul de la bancă, mi-am vîndut mașina, cam astfel de lucruri.

— Ascultă, Loftus, zise Cordwink și dădu paginile înapoi pînă găsi ce căuta. — „L-am înjunghiat pe Margolis cu premeditare din dorința de a-l ucide, și nu ca s-o apăr pe doamna Barkeley sau pe mine." Mai susții încă asta ?

— Mai bine gîndește-te înainte de-a răspunde, zise Meecham. Acea declarație despre premeditare și intenția de-a ucide o să...

— Nu te băga, Meecham, zise Cordwink și se strîmbă. Nu ești avocatul lui.

— Are nevoie de un avocat.

— O să i se angajeze unul. Cordwink se adresă din nou lui Loftus : Ai ceva bani ?

— Da, puțini. În ultimele luni am putut să muncesc. Sînt contabil. D-asta m-am tratat, nu ca să-mi prelungesc existența, ci ca să pot continua să lucrez, să trăiesc mai bine.

— Cîți bani ai ? Două mii de dolari ? O mie ?

— O, nu așa de mult.

— Avocații costă scump. Cu cît sînt mai escroci, cu atît cer mai mult. Uite de ce nu apucă să intre la zdup, fiindcă își lecuiesc rănile de pe conștiință cu bancnote de o sută de dolari.

Loftus păru mirat.

— Ei bine, dacă trebuie să am avocat, domnul Meecham îmi convine perfect. A fost extrem de amabil.

— Amabil ? Cordwink înălţă exagerat din sprîncene. — Nu-mi vine să cred.

— Crezînd că sînt vagabond, mi-a oferit doi dolari.

— Nu mai spune ? De unde ai avut doi dolari, Meecham ? Ai vîndut false acţiuni petroliere văduvelor de război ?

Meecham zîmbi puţin încordat.

— Refuz să răspund la întrebare pe motivul că tinde să intimideze şi ţinteşte la o concluzie.

Dunlop îşi lăsă jos creionul şi întrebă behăind slab :

— Dacă toată lumea continuă să vorbească astfel, nu mai ştiu ce să notez. N-ar trebui să se vorbească astfel.

— Nu mai nota nimic, zise Cordwink. Cheamă o maşină de-a poliţiei, ia-l pe Loftus la închisoare şi fă-i formele de internare.

Am să merg la închisoare, se gîndi Loftus. Deşi nu-i venea încă să creadă. Închisoarea era pentru criminali, pentru hoţi, pentru gangsteri, pentru cei brutali, furioşi şi nelegiuiţi. Vorbi cu glas surprins şi vădit neîncrezător :

— Am să merg la... la închisoare ?

— Deocamdată da.

— Ce înseamnă deocamdată ?

— La închisoare nu avem posibilitatea să ne îngrijim de un om pe moa... de un bolnav. Există o secție a închisorii la spitalul ținutului. Eventual, ai să fii transferat acolo.

— Spitalul ținutului. Loftus rîse, ținîndu-și mîinile pe burtă. Îl durea cînd rîdea, dar nu se putea abține. — E nostim, nu ? Ce ironie ! După cîte s-au întîmplat, am să termin cum am început, într-o secție la spitalul ținutului.

Ecoul rîsului se stinse, deși buzele continuară să rînjească. Văzu că Meecham schimbă cu Cordwink priviri neliniștite.

— Sînteți jenați, nu ? Sînteți tulburați ? Ați vrea să nu mă fi văzut niciodată ? Același lucru se întîmplă pretutindeni unde mă duc, oamenii se simt jenați. N-am nici un prieten. Nimeni nu vrea să se apropie de mine, oamenilor le e teamă să stea în preajma cuiva care se află la un pas de moarte. Le amintesc prea mult de propriul lor destin și din cauza asta mă urăsc. Nu-i condamn, zău. Îmi dau seama ce simt. Mă urăsc pe mine însumi mai mult decît m-ar putea urî oricine. Urăsc acest trup în descompunere, în care sînt prins ca într-o capcană, o capcană din care nu mai sper să mai scap. Trupul ăsta caraghios nu este al meu ; trupul ăsta e închisoarea mea. Ce închisoare mai îngrozitoare îmi puteți oferi dumneavoastră ?

Nu-și dădu seama că plînge decît cînd simți înțepătura sărată a lacrimilor pe buze. Plîngea

uneori cînd era singur noaptea, iar ceasurile i se păreau ironic de nesfîrşite ; niciodată însă nu plînsese de faţă cu cineva ; nu plînsese nici în faţa soţiei lui în ziua cînd îl părăsise. Îşi şterse ochii cu mîneca hainei, ruşinat că îl lăsaseră nervii în faţa acestor trei oameni.

Cordwink se uita fix pe fereastră, nemişcat, cu chipul de granit. Simţi că ceva se mişcă în el, ca o gheară de oţel, întinzîndu-se, apucîndu-i stomacul şi strîngînd. S-ar putea să fiu *eu. Sau Alma şi copiii. Să nu ni se întîmple aşa ceva. Mie, Almei sau copiilor.*

Două faruri măturară aleea. Cordwink se uita la Loftus din cealaltă parte a camerei. Tînărul se prăbuşise în fotoliu acoperindu-şi ochii cu mîinile. Ceafa arăta foarte tînără, ceafa unui copil, subţire, vulnerabilă şi albă ca ceara.

— Loftus.

Nu primi nici un răspuns. Loftus nu reacţionă prin nici o mişcare la chemarea lui.

— Loftus, rosti Cordwink din nou. A sosit maşina.

Loftus ridică încet capul. Părea ameţit, ca şi cum ar fi fugit de la închisoare, ar fi mers kilometri întregi şi ani de-a rîndul, iar acum se întorcea ca un suflet în iad.

— Sînt gata, zise Loftus.

ŞASE

La numărul 611 pe Division Street, la periferia zonei universitare, se află o casă cu trei etaje din cărămidă roşie. De la aproape fiecare fereastră se revărsau lumină şi zgomote. La etajul al doilea, doi tineri stăteau aplecaţi deasupra unui microscop. În camera de alături, la o masă lîngă fereastră, şedea un tînăr, cu capul lăsat pe o carte deschisă, absorbit de urletele radioului de lîngă el. Meecham nu putea să vadă ce se întîmplă în camerele de la ultimul etaj, dar se părea că acolo are loc o petrecere. Se auzea tot timpul o hărmălaie, întretăiată de hohote bruşte de rîse.

Partea din stînga a parterului era adîncită în întuneric. Ferestrele aveau jaluzelele trase.

Urmîndu-l pe Cordwink pe trotuar, Meecham îşi spuse : *Ciudată locuinţă pentru Loftus. Un om pe moarte în mijlocul acestui zgomot şi acestor tineri.*

Trotuarul se bifurcă spre stînga. O cărare de cel mult treizeci de centimetri fusese croită prin

zăpadă și presărată cu resturi de cărbuni arși. Iată intrarea privată a lui Loftus.

Cordwink scoase inelul cu chei pe care i-l dăduse Loftus.

— Tot mai ții să intri, Meecham ?

— Desigur.

— Ce te aștepți să găsești ?

— Hainele pătate de sînge, pe care le-a purtat sîmbătă seara.

— Se pare că acorzi mare încredere declarației lui. Ai vrea să fie așa, Meecham ?

— S-ar putea.

— Dumneata și Loftus parc-ați fi prieteni, deși sînteți doi tipi care pînă acum n-ați avut habar unul de altul.

— Sînt prieten cu toată lumea.

— Mda. Ai o inimă de aur, nu ? Rece și galben.

— Ești cel mai acru individ din cîți am întîlnit vreodată.

Cordwink vîrî una din chei în broască. Nu se potrivi ; cea de a doua însă era bună. Ușa subțire, cu o perdea sus, se dădu în lături.

— Apropo, n-ar fi prea moral să-ți iei un nou client atît timp cît primul e încă la închisoare.

— N-o să mai stea multă vreme. Cele patruzeci și opt de ore ale dumitale aproape că s-au scurs, Cordwink. Mîine dimineață va trebui fie s-o trimiți în judecată, fie s-o eliberezi.

— Iar dacă are să fie eliberată, ai să preiei un caz pierdut, ca cel al lui Loftus ?

— O dată spui că declarația lui e falsă, o dată că e un caz pierdut. Hotărăște-te.

— Oricum pentru dumneata e un caz pierdut. N-are mulți bani.

— Ei și ?

— Sau cel puțin așa susține. Cordwink răsuci comutatorul din dosul ușii, dar nu se uită în odaie. Îl urmărea pe Meecham. — Să presupunem c-ai fi în situația lui Loftus și c-ai avea nevoie de bani.

— Banii nu sînt de mare folos acolo unde va merge.

— Să presupunem că nu-i vrea pentru el. Pentru o rudă poate, sau pentru un prieten apropiat. Mi se pare că Loftus are ceva de mare valoare de vînzare — certitudinea fermă că va muri în orice caz. Indiferent de ce face, n-are nimic de pierdut.

— Așa crezi ?

— Așa că a săvîrșit o crimă. Pentru bani.

— Ai cui bani ?

— Ai Virginiei Barkeley.

— Mi se pare destul de verosimil, răspunse Meecham calm, cu excepția cîtorva amănunte. Mai întîi, doamna Barkeley nu l-a întîlnit pe Loftus decît o dată, într-un bar, și doar pentru cinci minute. Nu-i suficient ca să pui la cale o afacere în stil mare, cum ar fi o crimă.

— S-ar fi putut să-l cunoască mai dinainte. Firește, ar nega amîndoi dacă ar fi la mijloc o înțelegere.

— În al doilea rînd, dacă ea l-a plătit ca să-l omoare pe Margolis, n-ar fi aranjat lucrurile încît să fie prinsă, aşa cum s-a şi întîmplat.

— Poate că e foarte, foarte subtilă.

— În al treilea rînd, nici doamna Barkeley şi nici soţul ei n-au nici un ban. Am verificat. Trăiesc la limită, casa e ipotecată, iar mobilierul n-a fost încă achitat.

— Există tot felul de mijloace pentru a face rost de bani.

— Iar în al patrulea rînd, nici măcar nu ştii dacă Loftus are vreun ban.

— Am să descopăr.

— Nenorocirea dumitale, Cordwink, este că suferi de încăpăţînare. Ai fost convins că doamna Barkeley e vinovată şi nu vrei să recunoşti că te-ai înşelat nici acum cînd declaraţia lui Loftus îţi stă în faţă.

— Ce-mi stau mie în faţă sînt o groază de coincidenţe ciudate, iar la mijloc un avocat Meecham.

— Ai vreo dovadă ?

— Mai întîi asta. Mai e un fapt la care tocmai m-am gîndit. Să presupunem că Loftus a fost plătit pentru servicii aduse cuiva. Ce-a făcut cu banii ?

— A săpat o groapă în dosul curţii şi i-a îngropat, spuse Meecham plictisit.

— Bănuiesc că i-a dat cuiva, fie celui pentru care i-a dorit mai ales, fie unui intermediar.

— Mie, de pildă ?

— Dumitale.

— Între cine intermediez sau pentru cine intermediez ? La dracu ! Știi foarte bine că nu l-am mai văzut pe Loftus pînă azi.

— Asta-i versiunea dumitale.

— E și a lui.

— Ar fi, desigur, dacă voi doi lucrați mînă în mînă.

Meecham își aprinse o țigară. Nu văzu nici o scrumieră în cameră așa încît vîrî în buzunar chibritul ars.

— Așa ai scornit și povestea cu destinația banilor, și ei tot de dumneata inventați. Vrei să-ți arăt portvizitul ? Carnetul de cecuri ? Sau poate îți închipui că port banii la brîu. De ce nu controlezi ?

— Nici o teamă, am s-o fac. Toate la timpul lor.

— Ai să pierzi o groază de vreme umblînd după potcoave de cai morți, Cordwink.

— Îmi place mișcarea.

Meecham înălță capul. Văzu că șeriful arăta destul de încîntat de sine și se întrebă dacă Cordwink credea serios în propria lui teorie, sau doar îl necăjea. Cordwink detesta pe avocați, așa că ura lui nu era îndreptată numai împotriva lui Meecham. Era o chestiune de principiu. Ura avocații fiindcă își închipuia că singurul lor țel era să ocolească legea.

Cordwink începu să dea tîrcoale prin încăpere, plimbîndu-și atent privirea de la un obiect la altul.

Încăperea era destul de mare și mobilată pentru un menaj de o persoană. Într-un colț, ascunse pe jumătate în dosul unui paravan de carton pictat, se aflau o mică chiuvetă, un aragaz și o masă. Deasupra patului, — un studio, acoperit frumos cu o cuvertură albastră și galbenă din catifea — erau bătute în cuie, sus de tot în perete, trei fanioane de colegiu.

Illinois. Arbana. Yale.

Fanioanele erau foarte vechi și foarte prăfuite. Probabil că nici nu aparțineau lui Loftus, își spuse Meecham. Se aflaseră pe perete cînd se mutase în cameră și le lăsase acolo, fiindcă erau prea sus ca să ajungă la ele. În orice caz, prezența lor sublinia atmosfera de provizorat a camerei, simbolul unor studenți care nu mai erau copii, al unor echipe de fotbal uitate, al unor cărți lăsate să mucegăiască, cu gîndaci striviți între pagini.

O cameră pentru chiriași în trecere, Loftus fiind ultimul, cel mai în trecere dintre toți. Se părea că-și dăduse seama și se străduise să-și șteargă urmele. Întreaga odaie, în afara fanioanelor, era de-o curățenie scrupuloasă. Nici haine și nici pantofi aruncați anapoda ; pe birou doar un deșteptător acoperit de un glob de sticlă : coșul de hîrtii de alături era gol. Orice ar fi conținut — scrisori, note de plată, cotoare de chitanțe, pagini dintr-un jurnal intim — dispăruse. Nici un semn care să trădeze preocupările lui Loftus sau per-

sonalitatea lui, cu excepția cărților, ticsite într-o bibliotecă înaltă și strîmtă.

Volume de tot felul : cîteva romane, două antologii de poezie, *Cum să cîștigi la canasta,* o biografie a lui Pasteur, o *Biblie.* Majoritatea însă tratau probleme de psihologie și medicină. *Manualul de medicină,* de Cecil, *Cancerul și cauzele lui, Personalitatea neurastenică a vremii noastre, Liniștea mintală, Eliberarea de frică, Alcoolismul și cauzele lui, Alcoolismul și alergia, O nouă perspectivă asupra alcoolismului, Cum să tratăm alcoolicii, Problemele ridicate de băutură, Deficiențele glandulare la alcoolici.*

Cordwink se uită lung la cărți.

— Nu pare un bețiv, spuse el în cele din urmă.

— Nu.

— Nu-ți poți da totuși seama întotdeauna. Unul din cei mai înrăiți bețivi din cîți am cunoscut avea obiceiul să strîngă cheta la o biserică metodistă. Nimeni nu știa că bea, pînă într-o seară cînd a început să țopăie în jurul casei, încercînd să scape de pești. Își închipuia că pe jos se zbat peștișori. Lilieci, șerpi și cărăbuși, de așa ceva am mai auzit, dar niciodată de peștișori. Era sinistru, m-a trecut un fior din tălpi pînă-n creștet. Nostim, nu ?

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— A înnebunit de-a binelea ceva mai tîrziu. A nimerit la închisoare de patru sau de cinci ori în același an, fiindcă nu-și mai ajuta familia, fă-

cea scandal și se apucase de găinării. Găsea totdeauna o groază de justificări. Beţivii sînt cei mai formidabili mincinoşi din lume.

— Loftus nu-i beţiv.

— Poate că nu.

Camera nu avea dulap în perete, dar între dormeză şi paravanul care ascundea aragazul, lipit de perete, era un şifonier de nuc, înalt de vreo doi metri. O mobilă masivă cu broască mare, simplă şi demodată. Nici una din cheile de pe inel, primite de la Loftus nu se potrivea, aşa încît Cordwink forţă broasca cu lama mică a briceagului. Cînd deschise uşa mirosul pătrunzător al naftalinei năvăli în cameră. Cordwink strănută de cîteva ori.

În şifonier erau prea puţine haine ca să justifice risipa de naftalină — două costume, purtate mult, dar curate şi călcate, un jerseu, pantofi, o pereche de galoşi, o şapcă kaki de baseball, cîteva pijamale. Iar jos, trei geamantane. Două din ele goale. Cordwink îl scoase pe cel de-al treilea şi îl aşeză pe dormeză.

Pe capac era lipită o etichetă decolorată, a oficiului de bagaje de la Railway Express. *Din partea doamnei Charles E. Loftus, Oak Street nr. 231, Kincaid, Michigan, pentru domnul Earle Duane Loftus, nr. 611, Division Street, Arbana, Michigan. Valoarea conţinutului : 50 de dolari.*

— Mama lui, zise Cordwink. Sau poate cumnata. Sau poate că nici nu contează.

Valoarea conținutului original ar fi putut fi de cincizeci de dolari. Conținutul actual avea o mică valoare — un pardesiu vechi, un costum albastru de serj, o pereche de pantofi maron, toate pătate de sînge.

Cordwink apăsă pe capacul geamantanului.

— Aș vrea să vorbesc cu administratoarea. Loftus a spus că se numește doamna Hearst. Du-te și caut-o, te rog.

— De ce nu te duci dumneata ? Ai tot dreptul.

— Hainele constituie dovezi. N-am încredere să te las singur cu ele.

— Dar ce dracu îți închipui c-am să fac, c-am să le iau și-am să fug cu ele în America de Sud ? spuse Meecham și roși.

— Nu știu și n-am chef să descopăr. Fii băiat cumnite, Meecham, și cooperează, poate că într-o zi ai să ajungi procuror districtual, și atunci n-ai decît să mă plesnești peste gură, dacă o să-mi mai rămînă între timp vreun dinte.

— Pe mine mă duci ? Nu mai ai de pe acum nici un dinte.

Cordwink făcu ochii mici, dar nu răspunse. Traversă odaia spre ușa care dădea în coridorul casei, o descuie, și îl invită cu o scurtă clătinare a capului să iasă.

Meecham părăsi camera aproape timid. Se simțea penibil din pricina glumei lui în legătură cu dinții lui Cordwink. Mai tot orașul știa că într-o încăierare cu doi marinari brutali, înarmați cu

boxuri, Cordwink își pierduse dinții din față. Marinarii ajunseseră la închisoarea militară, Cordwink la dentist, iar boxurile în grămada lui de arme confiscate, unde găseai tot felul de obiecte, de la revolvere cu țeava retezată pînă la bricege de tăiat unghiile.

Meecham străbătu coridorul pînă la o sufragerie cu tavan înalt, apoi intră într-o bucătărie. Era o încăpere mare, de modă veche, destinată nu numai pregătirii mîncării, dar și reuniunilor familiare. Înăuntru o masă de jucat cărți, cu pachete de cărți din material plastic, pentru canasta, un balansoar, un picup, o bibliotecă și o sofa, avînd la un capăt un pled împăturit frumos. La chiuvetă stătea o femeie care spăla farfurii și fredona.

Părea destul de tînără la trup și chip ; părul blond era tăiat scurt, ca al unei fete și cu bucle strînse. Cînd se întoarse, la auzul pașilor, avocatul își dădu seama că femeia avea vreo patruzeci de ani. Părul îi era cărunt și nu blond, cum i se păruse la început, iar pielea din jurul ochilor albaștri și pătrunzători se încrețise și se uscase ca hîrtia creponată.

Femeia zîmbi în timp ce-și trăgea în jos mînecile rochiei și și le prindea în nasturii de la manșete. Zîmbetul nu era chiar artificial, dar facil, ca și cum ar fi fost obișnuită să zîmbească în toate împrejurările și la tot felul de oameni.

— Căutați pe cineva ?

— Da, pe proprietarul casei.

— E proprietatea băncii, spuse ea tăios. „Arbana Trust and Savings." Eu o administrez.

— Sînteţi doamna Hearst ?

— Da.

— Eric Meecham. Sînt prieten cu domnul Loftus.

— Cu Earl ? Îmi pare *bine*, vă rog să mă credeţi. Din obişnuinţă vorbea cam apăsat, încît entuziasmul ei sincer suna forţat. — O clipă am crezut c-aţi venit să-mi vindeţi ceva. Nu că n-aş dori să cumpăr, dar nimeni nu se îmbogăţeşte de pe urma studenţilor. Sînt băieţi simpatici, toţi, băieţi de familie *cumsecade*. Dar cu taxele de azi... Se opri şi se încruntă brusc. — Nu sînteţi din oraş ?

— Ba da, locuiesc aici.

— Mă mir㠎. Earl nu mi-a pomenit de dumneavoastră. N-are mulţi prieteni şi de obicei îmi spune tot. Ce s-a întîmplat ? Unde-i Earl ? Unde-i, spuneţi-mi ?

— Nu pot să vă spun precis.

— Am ştiut eu că s-a întîmplat ceva. Întotdeauna lumea lua masa de seară cu mine. Azi n-a venit şi nici n-a telefonat. Am aşteptat o oră. S-a stricat toată mîncarea. Unde-i ?

— La închisoare.

— La *închisoare* ? Ce nebunie ! Vă asigur, Earl e unul din cei mai liniştiţi, din cei mai *rafinaţi*...

— Şeriful e în odaia lui. Vrea să vă vorbească.

— Mie ? Un şerif ? Păi... nu ştiu ce să spun. Nu-i cumva o glumă pusă la cale de unul din băieţii mei ? Îmi joacă uneori farse, dar fără intenţii rele.

— Nu-i nici o farsă, zise Meecham. Am terminat de mult universitatea.

— Un şerif, repetă ea cu o voce gîtuită. Am să vorbesc cu el, dacă trebuie. Dar n-am să-i declar nimic. Earl e un *gentleman* perfect. Mai mult chiar. Îl cunoaşteţi doar acum, cînd e bolnav.Ezită, ca şi cum ar fi voit să adauge ceva despre Loftus, dar trase concluzia că nu era nici momentul şi nici locul potrivit. — Foarte bine, am să vorbesc cu şeriful. Sînt sigură că e la mijloc o greşeală.

Porni înaintea lui Meecham pe coridor, ştergîndu-şi cu nervozitate mîinile de şorţ şi aruncînd priviri neliniştite în susul scării din stînga, evident înspăimîntată la gîndul că vreunul din „băieţii de familie cumsecade" are să coboare şi-are s-o vadă vorbind cu un poliţist.

Meecham o urmă în camera lui Loftus şi închise uşa.

— Doamnă Hearst, vi-l prezint pe şerif, domnul Cordwink.

Cordwink răspunse la prezentare cu o scurtă clătinare a capului.

— Luaţi loc, doamnă Hearst. Vreau să verific cîteva lucruri în privinţa lui Earl Loftus.

Femeia nu se așează. Nici măcar nu înaintă în încăpere, ci rămase țeapănă, cu spatele sprijinit de perete și cu mîinile strînse ghem în buzunarele șorțului.

— Nu înțeleg ce căutați aici. Earl a... făcut cumva *ceva ?*

— Asta încerc și eu să aflu, zise Cordwink. De cît timp locuiește aici ?

— La mine ? De un an, de aproape un an.

— Îl cunoașteți foarte bine în cazul acesta ?

— E.... da. Sîntem prieteni.

— Vi se destăinuie ?

— Să vedeți, cu el nu mă port ca o *mamă*, așa cum o fac cu ceilalți băieți. Vă asigur că nu : Earl e altfel, e mai matur. Vorbește la fel de matur ca orice persoană de... vîrsta mea.

— Am observat că are telefonul lui și cutie personală de scrisori.

— Da, această mică garsonieră e complet separată de restul casei.

— Atunci, desigur că nu puteți să-l controlați atît de strict ca pe chiriașii obișnuiți.

Gura doamnei Hearst se posomorî.

— Nu controlez *mișcările* nimănui.

— Voiam să spun că...

— Știu ce voiați să spuneți. Cu alte cuvinte, dacă trag cu urechea la conversațiile telefonice ale altora sau dacă le deschid scrisorile. Nu, n-o fac. Iar în cazul lui Earl nici nu-i nevoie. Îmi spune totul.

Se aşternu o scurtă tăcere. Cordwink vorbi iar, cu glas liniştit şi amabil.

— La suprafaţă, pare un tînăr cu totul excepţional.

— Nu numai la suprafaţă. Este excepţional întru totul. Earl e foarte inteligent, foarte politicos şi plin de respect, nu bea, nu fumează şi nu se înhăitează cu femei.

— E căsătorit, nu ?

— Căsătorit ? Firește că nu. Mi-ar fi spus, desigur, dar nu mi-a pomenit niciodată. N-o are decît pe mama lui. E devotat mamei sale, care locuieşte în alt oraş, dar care a venit să-l vadă vara trecută, o femeie foarte rafinată. E mai tot timpul bolnavă, iată de ce nu vine să-l vadă mai des. Earl, nici el nu-i foarte... foarte sănătos.

— Da, ştiu. Cordwink se apropie de sofa şi ridică încet capacul geamantanului. — Bănuiesc că ştiţi care sînt hainele lui Loftus.

— Hainele lui ? Ce întrebare caraghioasă. Nu pricep.

Cordwink ridică pardesiul mototolit şi pătat de sînge cu un gest extrem de firesc şi de nepăsător, ca şi cum ar fi fost o haină oarecare. În mişcările şi expresia lui nu se zărea nici un semn al scîrbei imense la vederea sîngelui, al sentimentului pe care i-l stîrnea, de pierdere, de inutilitate şi de vulnerabilitate. Sîngele de pe acest pardesiu tocit şi murdar reprezenta moartea unui om şi mai putea să însemne şi sfîrşitul altuia.

— Recunoașteți acest pardesiu, doamnă Hearst ? întrebă el.

— Nu... nu știu. E atît de mototolit. Nu pot... Ce sînt petele alea ?

— Sînge.

Doamna Hearst își ținu brusc răsuflarea, gîfîind ca un înotător epuizat.

— Nu-mi place treaba asta. Repet, nu-mi place treaba asta. Unde-i Earl ? Unde-i, spuneți-mi ? N-aveți nici un drept să-i cotrobăiți prin lucruri ! De unde știu că sînteți polițiști ? Cum pot eu să știu dacă nu sînteți niște...

— Uitați legitimația. Cordwink își scoase insigna din buzunar și i-o arătă. — Domnul Meecham nu-i polițist, ci avocat. Cît privește cotrobăitul în lucrurile lui Loftus, am făcut-o cu consimțămîntul lui. Uitați cheile. El mi le-a dat.

Femeia se așeză brusc și greoi.

— Ce-a... ce-a făcut Earl ?

— Susține c-a omorît un om.

Doamna Hearst se uită lung, cu o privire sticloasă, în colțul odăii.

— Aici ? Chiar *aici*, în casă ?

— Nu.

— Earl n-a omorît pe nimeni... Nu-i în stare... E cu neputință.

— El zice c-a omorît.

— Dar nu-l puteți crede. M-am gîndit deseori, m-am gîndit tot timpul, că într-o bună zi boala lui îngrozitoare are să-i tulbure mintea, c-o să...

— Mintea lui pare destul de limpede, zise Cordwink.

— Nu-l cunoaşteţi cu adevărat pe Earl. Nu poate să facă nici cel mai mic rău cuiva. Nu concepe să omoare o vietate. Păi... păi avea un şoricel în cameră... toamna trecută... am vrut să pun o cursă, dar nu m-a lăsat. A spus că şoricelul era atît de mic şi de neputincios.

— Doamnă Hearst !

— Credeţi-mă, vă rog. Earl pur şi simplu n-a vrut.

— Ăsta-i pardesiul lui, nu ?

Doamna Hearst întoarse capul şi se uită fix la perete.

— Da.

— Uitaţi costumul lui, pantofii lui, nu ? Vă rog să vă uitaţi la aceste lucruri, doamnă Hearst. Nu le puteţi identifica dacă nu le priviţi.

Doamna Hearst aruncă o privire rapidă asupra costumului şi pantofilor, apoi întoarse din nou capul.

— Sînt ale lui Earl.

— Nu aveţi nici o îndoială ?

— Am spus că sînt ale lui Earl. Pot să plec ? Am avut un şoc puternic, un şoc îngrozitor.

— O clipă doar, spuse Cordwink. Pardesiul şi costumul de serj... erau hainele pe care le purta Loftus de obicei cînd ieşea seara în oraş ?

— De ce întrebaţi ? zise ea cu amărăciune. Vă închipuiţi că nu sînt destul de arătoase ca să le

poarte seara ? Ei bine, poate că nu sînt ! Dar erau singurele pe care le avea. Nu-şi putea cumpăra altele.

— Cînd l-am văzut acum o oră avea palton nou, costum nou şi pantofi noi. Toate păreau foarte scumpe.

— Nu-mi pasă ! Nu ştiu ce vreţi să insinuaţi şi nici nu-mi pasă !

— I-aţi împrumutat vreodată bani, doamnă Hearst ?

— Eu ? Nu ! Niciodată ! Nu i-ar fi primit, n-ar fi împrumutat niciodată bani de la o femeie. Niciodată !

— În regulă, zise Cordwink. În sinea sa se întrebă cît împrumutase şi cînd. — Aşadar nu i-aţi împrumutat bani, să spunem, azi-dimineaţă ?

— Nu !

— L-aţi văzut azi-dimineaţă ?

— Da.

— Cînd ?

— Dădeam zăpada de pe alee pe la şapte şi jumătate.

— Ce i-aţi spus exact ?

— Am spus... am spus : „Earl, nu poţi să pleci aşa, doar într-un jerseu şi pantaloni, e iarnă, ai să răceşti."

— Şi ce-a răspuns ?

— Că şi-a dat paltonul la curăţat şi că oricum, nu-i era frig. L-am întrebat unde se duce aşa devreme. Mi-a spus că în centru ca să vadă dacă

nu-şi poate vinde maşina. Mi-a mai spus că nu mai mergea prea bine, că-i dădea bătaie de cap iarna, aşa că se gîndise s-o vîndă, iar la primăvară, poate că... se va simţi mai bine, o să poată munci mai mult şi o să-şi cumpere... alta nouă. I-am spus în glumă : „De ce nu un Cadillac, să mă poţi lua şi pe mine la plimbare". Iar el mi-a răspuns... că în afara mea, n-o să ia pe nimeni la plimbare în Cadillac.

Doamna Hearst se uită spre fereastră, ca şi cum ar fi încercat să se vadă, nu în bezna unei nopţi de iarnă, ci într-o dimineaţă de primăvară, împreună cu Earl, din nou sănătos, la volanul noii sale maşini.

— După cîte vedeţi, zise Cordwink, nu şi-a dat paltonul la curăţat. Paltonul a rămas aici tot timpul, încuiat în garderob. A avut la dispoziţie aproape patruzeci de ore ca să scape de el, dar se vede că n-a încercat. Ciudat, nu credeţi, doamnă Hearst ?

— Ciudat ? repetă ea trist. Da. Ciudat. Totul e ciudat.

— Dumneavoastră deretecaţi prin ca... garsoniera lui Loftus ?

— Nu vă jenaţi... spuneţi-i cameră. Ştiu că-i doar o cameră, ştie şi Earl, ştie toată lumea... Se opri şi-şi duse dosul mîinii la gură. — Deretic de două ori pe săptămînă, marţea şi sîmbăta. Nu-s obligată, nu intră în chirie. O fac pentru că...

pentru că îmi place, adăugă ea sfidător. Îmi *place să deretic.*

— Mai aruncați o privire prin odaie, doamnă Hearst. Așa arată de obicei ?

— Nu.

— Ce e schimbat ?

— Au dispărut cîteva din lucrurile lui.

— Haine ?

— Nu. Fleacuri, ca serviciul de birou, de pildă. Avea un serviciu de birou foarte frumos, din onix, extrem de prețios. I l-a dat mama lui. A dispărut și fotografia mamei lui, era într-o ramă de argint. Și aparatul de radio, avea obiceiul să-l țină pe măsuța de colo.

— Știți cumva ce s-a întîmplat cu obiectele dispărute ?

— Poate au fost... furate.

Se poticni în răspuns. Era evident atît pentru Meecham, cît și pentru Cordwink că ea nu credea că articolele dispărute ar fi fost furate.

— Au fost amanetate, zise Cordwink. Avea obiceiul să amaneteze lucruri ?

— Cînd n-avea încotro, cînd era disperat. A avut niște cheltuieli îngrozitoare. Apoi îi trimite bani mamei lui. Toamna trecută a trăit extrem de modest și a făcut economii ca să-i trimită bani, și după ce i-a trimis, ea i-a cheltuit pe toți... s-a dus și a cumpărat serviciul de birou de care v-am pomenit și i l-a expediat prin poștă. Un gest frumos, desigur, dar ce lucru *ridicol*. Vedeți

însă, e foarte rafinată, nu-şi dă seama că oamenii trebuie să muncească din greu astăzi ca să cîştige bani.

— Credeţi atunci că Loftus şi-a amanetat lucrurile lipsă ?

— Da.

— Ştiţi cumva unde ?

— La o prăvălioară în capătul de răsărit al oraşului, alături de popicărie. Se cheamă prăvălia lui Devine.

— V-a spus Loftus că acolo şi le amaneta de obicei ?

— Oh, nu. Nu mi-a spus. Roşi. — Am găsit o dată, pe cînd îi ştergeam de praf biroul, o chitanţă de la prăvălia de amanet. Era pentru ceasul de la mînă. Nu l-a mai scos. Mi-a spus că l-a pierdut. Nu era chiar o minciună. Earl nu minte niciodată. Era doar un pretext pentru a-şi apăra mîndria. Dacă eşti sărac, spuse ea, şi trebuie să-ţi amanetezi lucrurile, n-are de ce să-ţi fie ruşine. Dar Earl nu era obişnuit să-şi amaneteze lucrurile, ca alţii. Tatăl lui era înstărit, agent de bursă la Detroit, pînă să moară, şi fireşte că atunci cînd Earl muncea susţinut, avea salariu foarte bun. Sărăcia e o noutate pentru Earl. Boala l-a dărîmat, boala lui şi ma... Nu. Nu vreau să spun asta. Mama lui n-are nici o vină, e foarte rafinată.

Cordwink aprinse o ţigară. Fuma rareori şi pachetul din care scosese ţigara părea să fi zăcut în buzunarul lui de luni de zile. Spuse :

— Cînd l-aţi văzut ultima oară pe Loftus îmbrăcat cu acest pardesiu ?

— Sîmbătă seara. Mă duceam la meciul de hochei, unul din băieţii din casă joacă în echipă. L-am întîlnit pe Earl pe trotuar, în faţa casei. M-am oprit să schimbăm o vorbă, ca întotdeauna, şi Earl mi-a spus că tocmai îşi luase masa în centru şi se ducea la culcare fiindcă era foarte obosit.

— După ce s-a terminat meciul v-aţi întors acasă pe la ora...

— Unsprezece, era aproape unsprezece. Earl se culcase între timp.

— Sînteţi sigură ?

— Ei bine, cred că se culcase. Nu m-am gîndit o clipă că nu s-ar fi culcat ; luminile erau stinse.

— L-aţi văzut cumva duminică ?

— Nu. Duminica e ziua mea liberă. Mă duc întotdeauna la Chelsea s-o vizitez pe sora mea şi pe copiii ei. M-am certat cu ea, nimic serios, dar am plecat mai de vreme ca de obicei. Am ajuns acasă pe la opt şi jumătate. La Earl ardea lumina. Am văzut dîra pe sub uşă cînd am intrat în hol. M-am gîndit să-i fac o scurtă vizită, eram necăjită şi Earl mă încurajează întotdeauna. Dar cînd m-am oprit la uşă, l-am auzit vorbind la telefon, aşa c-am urcat la mine în cameră.

— Cît timp aţi rămas în hol ?

— Cel mult o jumătate de minut.

— Şi l-aţi auzit vorbind ?

— Da.

— Poate că nu vorbea la telefon.

— Nu... Nu sînt absolut sigură că vorbea la telefon, dar...

— De fapt, poate că era cineva la el în cameră.

— Firește, nu pot să jur, dar sînt sigură că nu era nimeni. Earl nu primește vizite.

— N-are prietene ?

— Nu, *nici una,* se încruntă doamna Hearst. De asta sînt *sigură.* Nu-și pierde vremea cu fete, cu fetișcane.

— Din pricina banilor ?

— Nu. Earl se consideră — cum să zic — diform. Mi-a spus o dată că nu se aștepta ca vreo femeie să iasă în oraș cu o stîrpitură ca el. Se frecă la ochi cu colțul șorțului. Nu-i stîrpitură. Mă durea cînd îl auzeam spunînd asta. Nu-i de loc stîrpitură. Multe femei ar fi fericite... să-l îngrijească, să-l hrănească bine și să nu-l lase să se plimbe afară prin frig, fără galoși și palton. Multe femei ar fi... ar fi...

Își ascunse fața în șorț, cuprinsă de o durere tăcută. Meecham o privi și se întrebă dacă durerea era pentru Loftus, sau pentru toate femeile care la fel ca ea doreau un bărbat pe care să-l îngrijească.

Se uită la Cordwink care se întunecase la față și își mușcase țigara ca și cînd ar fi fost de foi. Cordwink deschise gura și Meecham crezu că vrea să-i spună ceva femeii. Dar șeriful nu vorbi.

În schimb, se apropie și o ajută pe doamna Hearst să se ridice din fotoliu și o conduse pe coridor, de parcă ar fi fost oarbă.

Cînd se înapoie, trînti ușa și se uită furios la Meecham.

— Ei, n-ai de gînd să faci niște bancuri bune, Meecham ?

— Nu.

— Perfect, fiindcă n-am chef să le ascult. Închise geamantanul cu o bufnitură, îl ridică și stinse lumina. — Am să te las în fața casei familiei Barkeley, ca să-ți poți lua mașina.

— Mulțumesc.

Cordwink nu mai scoase nici un cuvînt pînă nu se urcă în mașină și demară de la trotuar.

— Adevărul e că mă emoționez foarte ușor cînd e vorba de femei, spuse el.

ŞAPTE

Lumina dimineţii se strecura murdară printre gratiile ferestrei, iar de-a lungul coridorului sufla la întîmplare un vînt rece şi umed, cînd într-o parte, cînd într-alta.

Domnişoara Jennings purta un jerseu gros peste rochia cafenie şi în loc să-şi strîngă părul în coc, pe creştet, ca de obicei, îl lăsase în această dimineaţă să-i atîrne pentru a-i feri ceafa de curent. Aşa cum obişnuia să spună, oricui o asculta cu interes şi chiar celor care o ignorau, vremea n-o deranja niciodată şi nu o lua în seamă. Păcănitul tocurilor răsuna vesel pe dalele de piatră : fredona fals şi pe un ritm greşit, dar cu mult antren.

Virginia se prefăcu a nu-i auzi paşii şi nici fredonatul. O ignoră pînă în ultima clipă ; apoi îi fu cu neputinţă, fiindcă domnişoara Jennings apucă inelul cu chei şi îl plimbă jucăuş şi cu zgomot de-a lungul gratiilor celulei, ca un copil care se distrează trăgînd un băţ peste un gard de fier.

— Bună ziua ! Domnişoara Jennings se adresa întotdeauna deţinuţilor ei cu un glas tare şi ferm, ca şi cum ar fi avut convingerea că arestul, ca şi bătrîneţea, afectează auzul. — Ei, văd că te-ai şi dichisit. Mă bucur fiindcă a venit cineva să te vadă chiar acum.

— Dacă e javra aceea slinoasă de psihiatru, spune-i să se care şi să-şi vîndă marfa în altă parte.

— Hai, fii serioasă. Nu trebuie să vorbeşti aşa despre simpaticul doctor Maguire. În afară de asta, nu e el. Ci domnul Meecham. Are o mare surpriză pentru dumneata.

— M-aş mira.

— Şi totuşi are. Ia ghiceşte.

— Nu-mi place să mă joc de-a ghicitul.

— Nu fii urîcioasă. Ghiceşte !

— Îmi dă drumul acasă, zise Virginia.

— Exact ! Ce părere ai, nu eşti fericită ? Nu te surprinde ?

— M-a anunţat mama aseară. Ca şi Meecham.

— Ei bine, nu puteau totuşi să fie *siguri*. Nu veniseră încă analizele de la laborator, probele de sînge şi restul.

— Care sînge ?

— De pe hainele lui. Erau pline de sînge, ca şi ale dumitale. Se spune că e un tînăr foarte simpatic, fără cazier judiciar. Mă uimeşte cît sînge poate fi într-un om, pur şi simplu mă uimeşte.

— Aş prefera să nu discut despre asta.

— Perfect.

Domnişoara Jennings zîmbi, ignorînd sîngele cum ignorase şi vremea.

Descuie uşa celulei şi Virginia ieşi pe coridor. Era palidă, pielea din jurul ochilor părea albastră, ca şi cum s-ar fi învineţit apăsată de degetele mari.

— Doamne, Doamne, zise domnişoara Jennings. Nu pari de loc fericită. Mărturiseşte cel puţin acum că regreţi plecarea de la noi.

— Desigur.

— Ai fost tratată bine, nu ?

— Formidabil. Absolut formidabil. Am să recomand închisoarea tuturor prietenilor mei.

Domnişoara Jennings zîmbea încă, dar zîmbetul i se şifonă ca o rochie roasă. — Eşti o scîrbă mică şi ironică, nu ?

— Serios ?

— Îţi închipui tot timpul că eşti grozav de deşteaptă.. O ţii într-una cu ironiile. Să ştii c-am auzit ce i-ai spus domnului Meecham ieri despre mine.

— Am văzut ce-i în dosul mutrei tale, Jennings.

Buzele domnişoarei Jennings se tiviră cu o dungă subţire şi albă.

— Te cunosc eu şi ştiu de ce eşti în stare. Ironizezi tot timpul. Ironizezi oamenii cumsecade, respectabili, pe cei care muncesc din greu. Te urăsc ! M-auzi ? Pur şi simplu te urăsc !

— Scuteşte-mă, zise Virginia. Nici nu-mi pasă !

— Îmi pare rău că pleci. Sper c-ai să te întorci, iar data viitoare ai să stai mai mult. Descuie uşa de pe coridorul principal, iar cheile de pe inelul mare zdrăngăniseră urît. — N-ai decît să mergi singură mai departe.

— Mulţumesc.

— Fetelor care pleacă de aici încerc să le pregătesc o despărţire plăcută. Ţie însă, nici măcar nu-ţi spun la revedere. Eşti o scîrbă rea, cu suflet rece, du-te dracului !

Trînti uşa dintre ele cu o pocnitură zdravănă. Tot drumul, pe coridor, Virginia auzi zdrăngănitul metalului lovit de metal. I se părea că domnişoara Jennings zdrăngănea cheile de perete ca să ţină ritmul cu furia din inima ei.

Nu sînt o scîrbă rea cu suflet rece, îşi spuse Virginia.

Uşa de la biroul şerifului era deschisă ; înăuntru o aştepta Meecham cu servieta la subsuoară. Era şi Cordwink de faţă, ghemuit la un birou plin cu hîrtii. Pe o bancă de lîngă perete stătea un tînăr alb la faţă, îmbrăcat în uniforma cenuşie de închisoare. Tînărul o pironi pe Virginia cu o intensitate stranie. Fata avu sentimentul neliniştitor că privirea transmitea un mesaj, că încerca să-i comunice sau s-o întrebe ceva.

Nu avu loc nici o prezentare. Nu se pronunţă nici un cuvînt pînă cînd Cordwink vorbi cu vocea lui joasă şi grea :

— Îl recunoaşteţi pe acest om, doamnă Barkeley ?

— Nu după nume. Deşi am impresia că l-am mai văzut ?

— Unde ?

— Nu mai ţin minte. Oriunde. Pe stradă, la cabinetul lui Paul, într-un bar. Frecventez destule locuri.

— Într-un bar, spuse Loftus foarte repede. Barul lui Sam, sîmbătă seara, mi-aţi vorbit...

— Nu te amesteca, Loftus.

Cordwink bătu în birou pentru a sublinia ordinul. Loftus clipi nervos, dar continuă.

— Încerc doar s-o ajut, domnule Cordwink. Ce importanţă are dacă îşi aminteşte de mine ? Am recunoscut de cincizeci de ori că eu l-am ucis pe Margolis. Toate întrebările şi confruntările şi testele... nu pot să schimbe nimic. Se întoarse spre Virginia. — L-am rugat pe domnul Meecham să vă spună, dar acum vă pot spune chiar eu. Îmi pare rău c-aţi stat cîteva zile la închisoare.

— Nu-i nimic. În lumina orbitoare din tavan, Virginia era la fel de albă la faţă ca Loftus, iar cearcănele o făceau să arate bătrînă, obosită şi dură. Se întoarse şi îl înfruntă pe Meecham. — Aş... am putea să plecăm de aici ? Vreau să ies neapărat de aici.

— Foarte bine, zise Meecham. De acord, Cordwink ?

— N-am încotro. Cordwink se ridică. — Hîrtiile s-au semnat toate, nimic nu vă mai oprește, ușa e deschisă, n-aveți decît să plecați.

— Unde-i valiza, Virginia ?

— Dă-o dracului de valiză ! replică Virginia violent. Vreau să plec imediat de aici !

Ieșirea ei avu loc la fel de tăcută ca și intrarea. Nimeni nu-și luă rămas bun, nimeni nu-i spuse : „Ne vom revedea" sau „Mi-a părut bine să vă cunosc". Virginia trecu pragul și o apucă pe coridor atît de repede, încît Meecham trebui să grăbească pasul ca s-o ajungă din urmă. Virginia nu se opri ca să-și pună paltonul nici după ce ajunse la ușa de la intrare. Îl ținea pe umeri și cînd ieși, în vîntul ce începuse să bată, mînecile i le bălăbăneau înainte și înapoi, cu gesturi mici, ridicole, inerte.

Trotuarul era murdar de zăpada topită, iar pe șosea mașinile treceau sfîrîind și împroșcau cu noroi. Pînă și vîntul era murdar. Undeva, din nordul Canadei, pornise curat dar pe drum adunase praf, murdărie, fum și funingine.

Stăteau tăcuți alături, la intersecție, pînă ce lumina semaforului trecu pe verde. Apoi traversară șoseaua și se îndreptară spre terenul de parcare, unde își lăsase Meecham mașina.

Automobilul era încuiat. Cu o ușoară ezitare, Meecham descuie întîi ușa de la volan și intră înăuntru. Se aplecă apoi peste banchetă și descuie și Virginiei cealaltă ușă. Micile formalități de po-

liteţe păreau la fel de nepotrivite şi de inutile ca şi în biroul şerifului.

Meecham îşi puse servieta pe banchetă, între ei, şi dădu drumul la motor şi la aparatul de încălzit. O adiere rece izbucni cu un şuierat din dispozitivul de încălzire. Virginia se întinse şi-l închise.

— Face prea mult zgomot.

— Bine.

— Vezi c-am spus întocmai ce mi-ai cerut. Nu ?

— Mai mult sau mai puţin.

— Am spus că mi se pare cunoscut şi că l-am mai văzut. Nu la asta te-ai referit în nota pe care mi-ai trimis-o aseară ? Meecham dădu din cap. — Şi totuşi nu-i adevărat. Nu l-am mai văzut, nici la barul lui Sam, nici în alt bar, nicăieri de fapt.

— Ai avut destule lapsusuri sîmbătă seara.

— Ţin minte c-am vorbit cu cineva la barul lui Sam, dar nu cu acest om. Mi-aş fi amintit, fiindcă seamănă cu Willett, înainte ca Willett să fi început să se îngraşe.

— Cine-i Willett ?

— Fratele meu mai mare. Cînd întîlneşti pe unul care seamănă cu fratele tău mai mare, nu-l uiţi, nu-i aşa ?

— Eu n-am fraţi.

— Ştii ce vreau să spun. Nu mai fi atît de groaznic de agasant, Meecham.

— *Eu*, agasant ? La prima intersecție o apucă la stînga. Șoferul din urma lui începu să claxoneze furios.

— N-ai semnalizat, spuse Virginia. Dacă conversația îți distrage atenția de la condus...

— Conversația cu dumneata mă zăpăcește, răspunse Meecham acid. Unele lucruri le uiți, altele ți le amintești. Cele care ar trebui să ți le amintești le uiți, iar cele pe care ar trebui să le uiți, ți le amintești.

— N-am ce face.

— Ascultă, de-abia ai ieșit de zece minute de la închisoare. Vrei să ajungi, tot vorbind așa, îndărăt în celulă ?

— Mi-am închipuit că ești avocatul meu. Nu trebuie să destăinui totul avocatului tău ?

— Teoretic, da. Dar să lămurim un lucru. Mi-ai spus chiar acum — și foarte sigură că nu l-ai mai văzut niciodată pe Loftus. Poate că-i adevărat, deși eu nu cred. Dovezile pledează împotrivă. Fiindcă ai băut zdravăn toată seara, memoria dumitale e în orice caz nesigură. Apoi e declarația lui Loftus, cu menționarea unor cuvinte pe care le-ai spus. Loftus pretinde că i-ai spus printre altele : „Dumnezeule, localul ăsta pute". Unul dintre barmanii din localul lui Sam a auzit replica și te-a recunoscut. Barul îi aparține pe jumătate și cred că s-a simțit jignit. Ascultă, ești sigură că nu l-ai mai văzut pe Loftus pînă azi dimineață ?

— Sînt convinsă.

— Cunosc o definiţie a convingerii : să te înşeli vorbind tare.

— Ascultă, poate mă înşel. Părea deprimată, agitată. — Oricum, nu contează prea mult, nu-i aşa ? Cînd îl îngroapă pe Claude ?

— Azi după-amiază. Meecham o auzea pentru prima oară pronunţînd numele de botez al lui Margolis, sau manifestînd vreun interes pentru el.

— Nu m-aş duce la înmormîntare, nici dacă aş putea. Urăsc morţii. Se ghemui, scuturată de frisoane, în mantoul mare, cu pătrate. — Ţiu minte pe vremuri, cînd eram la şcoală, a murit mama uneia dintre prietene, şi m-am dus la ea acasă s-o îmbărbătez. Mama ei era depusă la pompe funebre, nu terminaseră încă s-o aranjeze. Fata i-a pieptănat părul şi i-a potrivit ochelarii. Blestemaţii ăia de ochelari alunecau mereu pe faţa moartă, iar fata îi aşeza mereu la loc. Era sinistru. Îmi venea să urlu. Ai o ţigară ?

— Poftim.

— Mulţumesc. Să-ţi aprind şi dumitale una ?

— Te rog.

Virginia aprinse două ţigări şi îi dădu una.

— Spune-mi, Meecham, eşti onest ?

— Dacă pui o întrebare stupidă, ai să primeşti un răspuns stupid. Fireşte că sînt.

— Nu este o întrebare atît de stupidă. Cred că treci prin multe şi întîlneşti o sumedenie de oameni ciudaţi.

— Adevărat, zise Meecham sec.

— Fiindcă veni vorba de mama, cît îți plătește ?

— Pentru ce ?

— Îți plătește, nu-i așa ?

— S-a oferit. Nu i-am trimis încă nota.

— Cît ai de gînd să-i ceri ?

— Nu știu încă.

— Ei bine, gîndește-te acum. Cît ?

— Ce importanță are, la urma urmei ? zise Meecham întorcînd capul și aruncîndu-i o privire scurtă. Cît poate să plătească ?

— Are mai multe blocuri. Două case cu apartamente de închiriat la Pasadena, una la Westwood și multe altele.

— De ce îmi spui ?

— Ca să știi că e în stare să plătească... destui bani.

— Trebuie să-i cer o groază de bani, nu ?

— Îi dă mîna, ascultă-mă pe mine.

— Atunci, la Crăciun, peste cîteva săptămîni, îți trimit un mic cadou, drept recunoștință, nu ?

— N-ar strica.

— Urîtă poveste, zise Meecham. Și dumneata ai un fel urît de a vorbi.

— Pare mai urît decît în realitate. O iubesc pe mama. Nu încerc s-o înșel în nici un chip. Pot să scot oricînd bani de la ea numai că nu-mi place să-i cer. Vrea să știe întotdeauna cum îi folosesc. De fapt, e aceeași sumă, atît doar că nu mai trebuie să-i răspund la întrebări.

— Altă poveste urîtă. De ce ai nevoie de bani ?

— Tot pui la întrebări. Nimeni n-are încredere în mine.

— De ce ai nevoie de bani ?

— Ca să fug de-acasă, răspunse ea serios.

— Unde să fugi ?

— Dacă ţi-aş spune unde, ar însemna să nu mai fug. În afară de asta, nu m-am hotărît încă, şi mi-e indiferent atît timp cît e departe de aici şi e o climă plăcută.

Meecham îi aruncă o nouă privire. Agitaţia Virginiei dispăruse, părea foarte sinceră şi plină de încredere în ceea ce priveşte noul ei proiect de a fugi. Era doar o speranţă copilărească, fără un plan precis sau o bază. Undeva *„departe"* i-ar fi plăcut tocmai fiindcă nu era „aici".

— Ar fi bine pentru mine, pentru moralul meu, să plec, zise Virginia. Carney crede că sînt rea, iar Paul că sînt proastă. Amîndoi sînt foarte cumsecade, plini de virtuţi. E greu să trăieşti însă alături de cineva care-ţi fixează un nivel la care n-ai să ajungi niciodată. Se opri ca să tragă din ţigară. — Iar acum asta. Afacerea cu Claude. N-o să mă liniştesc niciodată. Nimeni n-o să creadă că n-am fost una dintre *amantele* lui. Nici dumneata nu crezi, Meecham, nu-i aşa ?

— Eu te-aş crede.

— N-am fost amanta lui. Am ieşit cu el de cîteva ori fiindcă dansa superb.

Nu era foarte convingător, ținînd seama de cearta lor de sîmbătă seara. Meecham nu răspunse.

Sosiră la o intersecție de cale ferată, chiar cînd semaforul trecea pe roșu, iar barierele coborau. Un marfar începu să înainteze foarte încet de-a lungul șinelor, către apus. Virginia se aplecă înainte, pe banchetă și privi încordată trenul, urmărind alunecarea fiecărui vagon, ca și cum ar fi dorit să se afle într-unul din ele, îndreptîndu-se și ea spre apus, acolo unde clima era plăcută.

Meecham o compătimi. Sentimentul îl tulbură și atunci își concentră atenția asupra inscripțiilor de pe pereții vagoanelor. *Michigan Central, Rock Island. Burlington, Atchison. Topeka and Santa Fe. Union Pacific. Grand Rapids. Nu fiți triști.* Iar scris cu creta pe burta umflată a unei cisterne : *Kilroy a fost aici,* urmat de un răspuns spiritual : *Cine n-a fost ? Joe și Howie.*

O sută de vagoane — petrol, cherestea, automobile, fier vechi, fertilizatoare, explozibile și oameni — un imens amalgam de tot ce vrei, dar rămînînd întotdeauna loc și pentru altcineva, pentru Virginia.

Ultimul vagon trecu, bariera se ridică și Virginia se lăsă pe spate, cu ochii strălucitori și respirînd mai repede. Trenul o înviorase — posibilitățile oferite, destinația lui, pînă și mișcarea lui. Își ridică, cu o mișcare impulsivă, mîinile și salută ultimul vagon, în timp ce acesta dispărea pe șine.

OPT

Meecham opri mașina pe alee și coborî. Își strînse gulerul paltonului în jurul gîtului, ocoli mașina pe din dos și îi deschise Virginiei ușa.

— Am sosit. Îți doresc noroc.

Virginia, surprinsă, ridică ochii spre el.

— Nu intri ?

— Nu.

— Dar vrea să te vadă mama, să-ți mulțumească.

— N-are de ce să-mi mulțumească. Întreaga afacere a fost o plăcere pentru mine.

— Te-ai supărat, nu ? Doar fiindcă am pomenit de bani.

— Nu m-am supărat, răspunse Meecham. Trebuie să mă întorc la închisoare să-l văd pe Loftus.

— De ce ?

— Fiindcă m-a rugat.

— De ce te-a rugat ?

— Nu știu și probabil nici n-am să-ți spun.

— Ei bine, mulțumesc pentru că m-ai adus cu mașina. Se dădu jos și se îndreptă spre ușa principală a casei. Înainte de-a străbate jumătate din drum, ușa se deschise și doamna Hamilton ieși.

Virginia se repezi în brațele mamei sale, iar doamna Hamilton o strînse la piept, legănînd-o. Era o repetiție, aproape identică a scenei din seara precedentă, din biroul lui Cordwink.

— Mămico !

— Ginny, scumpo ! Fetiță scumpă !

— O, *mămico* !

Meecham le urmări, dar de data asta se simți complet detașat, impasibil. Se întrebă cum ar reacționa doamna Hamilton dacă ar afla în ce chip și în ce scop încercase Virginia să facă rost de bani.

Se strecură foarte discret la volan și apăsă pe accelerator. La acest zgomot doamna Hamilton reacționă prompt și exagerat, ca o actriță amatoare la indicațiile prea tardive ale suflerului.

— Domnule Meccham ! O, domnule Meecham, stai o clipă !

Resemnat, Meecham închise contactul, puse frîna de siguranță și se dădu jos din mașină a doua oară.

Doamna Hamilton se apropie de el, cu mîna dreaptă întinsă în semn de salut.

— Plecai ?

— Da. Am niște tre...

— Intră, te rog, să bem o cafea. Doar o ceașcă. Treburile pot să aștepte. E un prilej atît de fericit pentru mine... Fata mea s-a întors acasă teafără.

Teafără. Lui Meecham îi veni să se strîmbe la acest cuvînt, care i se păru ridicol. Bănui că doamna Hamilton sesizase și ea, iar cuvîntul îi scăpase ca o ironie inconștientă.

— Aș bea cu plăcere o cafea, zise Meecham. E amabil că mă invitați.

Virginia intrase în casă. Mantoul îi căzuse de pe un umăr și poalele lui atîrnau în zăpada murdară.

— Arată îngrozitor, spuse doamna Hamilton cu voce schimbată. Ca și cum n-ar fi mîncat și n-ar fi dormit.

— Dumneavoastră ați mîncat și ați dormit ?

— Oarecum. Slavă Domnului că totul s-a terminat, în orice caz. S-a terminat, nu-i așa ?

— Da.

— Omul e vinovat, a dovedit-o ?

— Din cîte știu, da. Șeriful nu-mi face mărturisiri.

Răspunsul păru s-o satisfacă.

— Cred că ne-ați adus noroc, domnule Meecham.

În casă era umed și mirosea frumos, ca la florărie. Meecham văzu că în așteptarea întoarcerii

Virginiei, plantele fuseseră udate, dar din abundență, ca și cum se încercase să se repare neglijența de mai înainte. Farfurioarele de sub ghivece erau pline ochi, iar de pe una din iederele fixate pe un suport agățat în perete cădeau picături mici și clare pe pardoseala de dale ceruite.

Doamna Hamilton nu băgă de seamă că picură. Luă mantoul Virginiei și-l atîrnă în dulapul din perete. Se purta față de haină cu un fel de afecțiune nervoasă, de parcă ar fi avut o mare valoare și n-ar fi fost sigură cum să umble cu ea. Pentru prima oară, Meecham privi atent mantoul. Desenul îndrăzneț în alb și negru te amețea, dar materialul era ieftin.

Nici una din cele două femei nu schiță vreun gest de a-i lua paltonul sau pălăria, așa că și le lăsă pe un scaun. Era puțin iritat, fiind sigur că gestul însemna mai mult decît o lipsă de maniere. Era expresia inconștientă a adevăratelor lor sentimente în privința lui. Se întrebă din nou de ce-l invitase doamna Hamilton la o cafea și de ce acceptase, împotriva voinței.

— Ar trebui să organizăm ceva ca să sărbătorim evenimentul, spuse doamna Hamilton. Poate o mică petrecere astă-seară. Ți-ar place, Ginny?

Virginia ignoră sau nu auzi întrebarea. Se uită lung și gînditor la Meecham, strîngîndu-și o parte din buza inferioară.

— Meecham, am o idee.

— Domnul Meecham, draga mea, o corectă doamna Hamilton. *Domnule.* Sună atît de grosolan să...

— Mămico, te rog. Eu vorbesc.

— Atunci vorbeşte ca lumea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mămico, e un lucru important. Se întoarse din nou către Meecham. — Cred c-am să-i dau în judecată fiindcă m-au arestat degeaba. Am trecut prin umilinţe oribile, nu ? Mi-a fost ştirbită reputaţia. Am suferit prejudicii importante etc., etc. Ce părere ai, Meecham ?

— Nu-i o idee prea grozavă, spuse Meecham.

— Ba da. E minunată. Aş putea să primesc o avere, dacă am să cîştig procesul.

— Nu poţi să-l cîştigi pentru că n-ai de ce să-i dai în judecată. Nu te-au persecutat, n-au fost răuvoitori, iar şeriful avea motive să te aresteze...

— Încetează ! Doamna Hamilton vorbi încet, dar cu o astfel de forţă şi de mînie rece, încît Meecham se întrerupse la mijlocul frazei, iar Virginia se întoarse uimită, s-o privească. — Mi-e ruşine de tine, Virginia ! Ruşine !

— Pentru numele lui Dumnezeu, mămico, e dreptul meu şi...

— Să nu mai discutăm despre asta niciodată. Faţa doamnei Hamilton se făcu din albă roşie, apoi la loc albă, ca şi cum s-ar fi petrecut ceva cu sistemul de circulaţie al sîngelui, care ar fi răspuns prea repede şi prea violent la schimbările

emotive. — Nu mai reluăm această discuție niciodată. Ai înțeles, Virginia ? Și dumneata, domnule Meecham ?

— Întregul proiect era, oricum, o himeră, răspunse Meecham.

— Firește. Firește. Redeveni stăpînă pe sine. — Ai auzit, Virginia ?

— Am auzit.

— Atunci fii cuminte și du-te și salut-o pe Carney. Nu poate să plece de la bucătărie.

Virginia se întoarse ascultătoare și se îndepărtă, dar nu mai înainte de a-i arunca lui Meecham o privire limpede cum că o-să-mai-vorbim-noi-de-asta. Doamna Hamilton trebuie să fi interceptat privirea și s-o fi interpretat, dar nu spuse nimic pînă nu se așeză împreună cu Meecham în fața căminului.

Între ei, atît de aproape încît avocatul de-abia își putea mișca picioarele, se afla o imensă masă de sticlă, pe trei etaje, care părea să cîntărească o tonă. Fotoliul în care se scufundase Meecham era adînc, moale și jos — unul din acele fotolii din care e greu să te scoli, chiar dacă nu ai înainte o masă ce-ți blochează drumul.

Pe Meecham îl cuprinse pe neașteptate și fără nici un motiv, teama. Sentimentul îl năpădi ca un val, accelerîndu-i bătăile inimii și brobonindu-i fruntea ; simți ceva umed și rece la ceafă. Trebui să-și controleze un impuls ca să nu doboare cu o lovitură de picior masa uriașă, să nu verse ca-

feaua din cafetiera de argint, să nu spargă serviciul de porţelan şi etajele de sticlă. Violenţa e reacţia instinctivă a fricii. Dar pentru că frica nu avea un izvor şi nici nu era iminentă, violenţa era vagă şi irațională. Scăpă din mînă o scrumieră. O scăpă cu totul neintenţionat şi cînd văzu că se sparge nu încercă nici un sentiment de satisfacţie, iar bătăile inimii îi deveniră iar normale.

Doamna Hamilton îi înlătură scuzele cu un gest. Părea iritată, dar nu de spargerea scrumierei, ci de faptul că-i întrerupsese gîndurile.

— Înţelegi, nu, Virginiei îi vin cîteodată idei cam trăsnite, spuse ea calm şi ferm. Nu trebuie să le iei în serios.

— Nici nu le iau.

— Povestea aceea cu arestarea pe degeaba n-o să meargă, înţelegi.

— Înţeleg perfect.

Nu era cazul să-i reamintească totuşi că spusese chiar el acelaşi lucru cel puţin de două ori.

— Virginia poate fi foarte uşor convinsă. Te rog, te rog stăruitor nu da atenţie cuvintelor ei. Nu-i conştientă de consecinţe — din nou publicitatea, o altă anchetă, poliţai care îşi vîră nasul peste tot.

— În ce, de pildă ?

— În toate, zise ea, răşchirîndu-şi mîinile mici şi plinuţe. Paul a suferit destul. Telefoane de la nebuni, ziarişti care îl opresc pe stradă...

— Are să treacă.

— N-o să treacă, dacă Virginia mai face vreo prostie. De exemplu, procesul pe care intenționează să-l intenteze.

— Nici un avocat n-are s-o apere.

Era pentru a treia sau a patra oară că-i dădea asigurări.

— Slavă Domnului, spuse ea și Meecham își închipui că subiectul s-a închis, dar doamna Hamilton adăugă : De ce vrea Virginia bani cu atîta disperare ?

— Mai bine ați întreba-o pe ea.

— O să mă mintă.

— Poate.

— Nu c-ar fi o mincinoasă, o adevărată mincinoasă, dar uneori e plină de secrete, fiindcă nu înțelege ce mult țin la ea. Repetă cuvîntul *mult* cu emfază, ca și cum ar fi negat acuzația nerostită de a fi lipsită de afecțiune. — O înțeleg, e fiica mea. Am fost întotdeauna foarte apropiate.

— Înțeleg.

— Spune sincer, domnule Meecham. Ai cercetat vreunul din rapoartele privitoare la Virginia ?

— Care rapoarte ?

— În timp ce se afla la... în timp ce era... acolo, trebuie să i se fi pus întrebări, luat testuri, lucruri d-astea. Se fac de obicei, nu ?

— Da.

— Nu știi ce-au... descoperit ?

— Nu.

— Mi-am închipuit că întrucît erai... Ei bine, de fapt, n-are nici o importanță. Firește, Virginia e normală. Puțin răsfățată, dar complet normală.

— De acord, spuse Meecham. Era inutil să mai adauge ceva.

Doamna Hamilton îl privi recunoscătoare. Primise răspunsul pe care îl dorea, iar acum venise vremea să schimbe subiectul mai înainte ca Meecham să-și retragă sau să-și modifice răspunsul. — Sordidă afacere ! Mă bucur că s-a terminat și presupun că și dumneata te bucuri.

— Într-un fel.

— Trimite-mi imediat nota de plată. Nu știu cît mai stau aici. Îți pot plăti chiar acum, bani gheață, dacă vrei.

— Nu-i nevoie.

Undeva în casă sună de două ori telefonul.

— Vii la petrecerea de astă-seară, domnule Meecham ?

— Mulțumesc, dar mă tem că n-am să pot. Nu mai voia să pună piciorul în acea casă, să fie prizonierul unui fotoliu moale, al unei mese de sticlă și al unei femei liniștite, dar impulsivă. — Am unele treburi.

— Firește. Ai, cu siguranță și alți clienți. Sute.

— Oricum, am cîțiva.

— Loftus ăsta. Are să primească, desigur, un avocat bun ?

— Fie că are sau nu bani, o să primească totuşi un avocat.

— De ce spui *fie că e vorba de bani sau nu?*

— Dacă nu are posibilitatea să plătească, tribunalul are să numească doi avocaţi ca să-l apere din oficiu. Noi nu avem aici apărător din oficiu, ca la Los Angeles.

— Nici n-am ştiut că există aşa ceva. N-am avut niciodată ocazia să mă interesez de... astfel de probleme.

În hol răsunară paşi uşori şi repezi, iar peste o clipă Alice apăru în prag. Părea să fi muncit. Îşi strînsese părul peste urechi şi îl legase cu o panglică albastră, iar şorţul îi ajungea pînă aproape de glezne. Era încinsă la faţă, roşie şi drăguţă.

Doamna Hamilton se încruntă uşor, dar vizibil la Alice, ca o mamă care face o fetiţă să tacă, prevenind-o să nu întrerupă discuţia adulţilor. Sau, dacă ţine s-o întrerupă, să-şi scoată mai întîi şorţul.

— Dragă Alice, zise ea, ce-ai făcut ?

— Am dereticat.

— Ştii foarte bine că nu-ţi cere nimeni să faci treabă în casă.

— Nu mă deranjează. Şi era nevoie de curăţenie.

Doamna Hamilton se întoarse către Meecham cu un zîmbet care părea forţat.

— Ce te faci cu o astfel de fată ?

— Nu ştiu, răspunse Meecham. Îşi dădea seama aproape iraţional că apariţia lui Alice modificase

ceva în cameră, zdrobise încordarea, rupsese un fir invizibil. Se sculă din fotoliu și împinse masa de sticlă pînă ce picioarele ei de bambus începură să geamă în semn de protest. Masa era mai ușoară decît își închipuise.

Alice îl urmărea din prag cu un aer grav.

— S-a telefonat de la biroul dumneavoastră, domnule Meecham. Treceți pe acolo după discuția cu Loftus.

— Mulțumesc.

În tăcerea care se lăsă, Meecham auzi iedera de pe perete picurînd foarte încet și foarte moale, ca ultimele picături de sînge dintr-o rană mortală.

Doamna Hamilton se ridicase și ea gata să-l înfrunte pe Meecham.

— Cred că ești o ființă foarte abilă și ascunsă, domnule Meecham.

— Așa e și dihorul, dar n-am să mă deranjez spre a vă mulțumi pentru comparație, doamnă Hamilton.

— M-ai păcălit tot timpul, zise ea cu un glas rece și plat. Ai de gînd să fii avocatul lui Loftus, nu ?

— Nu.

— Nu mă minți. Spune mai departe. Toți ceilalți mint.

— Eu nu mint.

— Cum pot să te cred ? Cum pot să mai cred pe cineva ? Traversă încăperea, înaintînd cu o încetineală chinuitoare, ca un vînător de perle

ce-şi tîrăşte, pe fundul oceanului, picioarele legate cu plumb şi se luptă cu o presiune pe care n-o vede şi n-o înţelege. — Eu... Alice, cred c-am să mă duc la mine în cameră să mă odihnesc niţel. Ai grijă de domnul Meecham.

Meecham o urmări pînă cînd dispăru după colţul holului. Apoi întoarse capul şi o privi pe Alice ; avu în acea clipă două dorinţe contradictorii, dar cu un scop comun : s-o ia cu el pe Alice din acea casă. Prima dorinţă ar fi fost să aibă un tată, sau o mamă, sau o familie, ca s-o poată invita pe Alice să stea cu ei. Dar cum n-avea familie, ar fi dorit ca doamna Hamilton să ia împreună cu Alice primul avion şi să plece acasă. Într-o zi, într-o zi îndepărtată, cînd va avea mai mult timp şi bani la dispoziţie, s-ar putea duce s-o vadă. Poate atunci ar găsi-o măritată şi cu mai mulţi copii : o mamă liniştită şi mulţumită de sine, făcînd cumpărături, ducîndu-se la cinema, la plajă. Această proiecţie fu atît de vie, sentimentul pierderii fu atît de acut, încît simţi cum îl năpădeşte un val de furie, ca un flux şi reflux, lăsînd în urmă un gust amar.

— Cînd pleci acasă ? întrebă el brusc.

— Vreţi să spuneţi la Los Angeles ?

— Da.

— Nu ştiu. Doamna Hamilton nu mi-a spus.

— Ai putea să-i spui tu. Spune-i că vrei să pleci.

— Dar nu vreau, protestă ea.

— Ai văzut-o pe Virginia.

— Da, acum cîteva clipe. Era cu Carney.

— Să zicem că ți-aș spune că Virginia e primejdioasă ?

— Încercați să mă speriați ? Nu înțeleg. Totul s-a aranjat, nu ? Totul a fost pus la punct ? Se retrase un pas de lîngă el. — Sau nu-i adevărat ? De ce vreți să-l vedeți pe Loftus, dacă nu sînteți avocatul lui ?

— Fiindcă m-a rugat.

— În calitate de vechi prieten ?

— Mai mult sau mai puțin.

— Nu l-ați mai văzut pînă aseară : cum de sînteți vechi prieteni ?

— Crede că am figură de om cinstit, zise Meecham, așa că m-am împrietenit imediat. Se mai întîmplă, în special cu cei singuratici și la ananghie. Și eu sînt singuratic, și am fost la ananghie așa că știu cîte ceva despre aceste lucruri. Își îmbrăcă paltonul. — Se pare că nu-i place nimănui ideea mea de-a discuta cu Loftus. Mă întreb de ce.

— Pe mine nu mă interesează, în orice caz. M-am mirat doar. Își vîrî adînc mîinile în buzunarele șorțului prea mare. — Cred că bănuiesc pe toată lumea. Nu știu de ce.

— Asta-i, Alice, nenorocirea cu bănuiala, infectează pînă și pe cei mai simpatici oameni. La revedere, Alice.

— La revedere.

Meecham se aplecă și o sărută încet pe frunte. Alice nu reacționă de loc. Rămase nemișcată, părînd surprinsă și puțin nedumerită.

Cînd se afla pe la jumătatea drumului spre centru își aminti că nu-și băuse cafeaua. Dori să vireze și să se întoarcă, nu din cauza cafelei pe care o uitase, ci pentru că dezlegarea problemei îi apăruse brusc. Era foarte simplă : vila aceea trebuia abandonată ca o corabie care se scufundă sub greutatea unei încărcături exagerate. Alice și doamna Hamilton trebuiau să plece acasă, Carney să-și găsească alt post, iar Paul să închirieze un cabinet undeva, în centru. Iar Virginiei — nu exista decît o singură soluție cu Virginia — să i se dea bani să fugă departe de tot, într-un loc unde clima era mai plăcută.

Își aminti expresia ei cînd urmărise trenul ce trecea repede și salutase cu mîna ultimul vagon. Mișcarea, schimbarea, viteza, iată elementele esențiale pentru Virginia. Ar fi trebuit să se afle veșnic într-un tren în mișcare, un tren care ocolea lumea, la infinit, și care nu se oprea niciodată.

NOUĂ

Meecham nu se duse direct la închisoare. Prăvălia pe care dorea s-o viziteze mai întîi se afla în drum. O găsi, în sfîrşit, după ce trecu de două ori de ea — o prăvălie mică, cu o singură vitrină, vîrîtă discret între o popicărie şi o tutungerie.

Pe firma de deasupra uşii era scris cu litere verzi şi albe : *Doug Devine, Prop.* Nu exista alt semn de identificare şi nici nu era nevoie. În vitrină se îngrămădeau pînă sus de tot diverse fleacuri, speranţe şi lucruri inutile, dorinţele, temerile, îngrijorările şi răutăţile fiinţelor omeneşti. Verighete şi revolvere automate, mătănii şi cuţite de vînătoare, pantofi purtaţi şi viori ; iar în fundul vitrinei, cadranul blînd, străvechi al unei pendule. Pendula mergea şi arăta ora exactă : zece şi treizeci şi cinci de minute.

În prăvălie, un om de vîrstă mijlocie şedea într-un fotoliu de răchită şi cerceta o puşcă. Puşca era veche şi ruginită. Zece sau cincisprezece centimetri din ţeavă fuseseră retezaţi, iar restul cîr-

pit cu izolier negru. O armă a disperaților, o armă care mai degrabă exploda cînd apăsai pe trăgaci, decît să tragă un glonte. Meecham se întrebă ce disperat o cumpărase și o vînduse și ce alt disperat la rîndul lui avea s-o cumpere și să adauge un alt capitol la istoria ei tenebroasă și semnificativă.

Devine își ridică privirea de pe pușcă. Era un irlandez brunet, cu păr aspru și cîrlionțat, cu ochi strălucitori ca niște răgace.

— Funcționează, zise el scurt. Am încercat-o.

— A, da ?

— Desigur. Dar nu poți să știi niciodată ce-ai să nimerești cu ea. Țintește-ți nevasta și riști să împuști peștele roșu, pasiunea vecinului.

— N-ar fi rău.

— Te cred. Nici nu încape discuție. Nu există nici o lege care să-ți interzică să împuști peștii roșii. Se scula și așează cu atenție pușca pe fotoliul de răchită. — Vă pot servi cu ceva ?

— Poate.

— Ați venit să vindeți sau să cumpărați ?

— Să cumpăr.

— Am bănuit că sînteți detectiv de la asigurări, zise Devine. M-am înșelat ?

— Da.

— Fac rămășag că nu prea mult.

— Foarte puțin.

— Ghicesc întotdeauna destul de bine. În fond, singurul lucru la care mă pricep pe lumea asta

aiurită sînt oamenii, dar nu m-aleg cu nimic. Spuneți-mi ce vă interesează. Dacă vreți să luați lecții de muzică, am un clarinet simpatic.

— Nu, mulțumesc. Mă...

— Tipul care mi l-a vîndut mi-a spus c-a aparținut lui Benny Goodman. Ciudat cum o groază de oameni toarnă aceeași poveste, închipuindu-și că-i nouă. Nu există un clarinet în vreuna din prăvăliile de amanet din partea de răsărit a San-Francisco-ului la care să nu fi cîntat Benny Goodman sau Artie Shaw. Avem niște chilipiruri în materie de bijuterii.

— Mă gîndeam la o ramă de tablou.

— Doar rama ?

— Da.

— Avem cîteva tablouri în ulei, de primă mînă, cîteva Manderheim autentice.

— N-am auzit de Manderheim.

— Nici eu, dar o să vă surprindă cîte tablouri am vîndut. Arătă spre un tablou cu o vază cu trandafiri și iederă, proptit pe picioarele unui scaun întors. — Îl vedeți ? Dacă aș spune clienților că l-a pictat mătușa Agnes a unui oarecare pe masa ei din bucătărie, nu l-ar cumpăra. Dar Manderheim, e altceva, e absolut de valoare. Chiar romantic. Vreți să știți de ce nu și-a semnat tablourile ? Ei bine, fiindcă a fugit cu nevasta unuia și nu voia să fie recunoscut, deoarece soțul umbla după el să-l împuște. Da, domnule, oamenii sînt în stare să creadă orice dacă e destul de ridicol.

Adăugă cu o notă de tristeţe : Curios, pînă şi eu eram cît pe-aci să cred în Manderheim.

Şi Meecham era gata să creadă.

— Cu alt prilej poate c-am să cumpăr un Manderheim. Acum însă nu caut decît o ramă. Prietena mea s-a fotografiat săptămîna trecută. Printr-o ciudată coincidenţă o cheamă tot Manderheim.

Devine nu mai zîmbea.

— Doriţi o ramă de argint ?

— Da.

— Cam de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri ?

— Cam aşa.

Devine rămase o clipă tăcut şi îşi frecă marginea bărbiei. Avea pielea aspră ca şmirghelul.

— Eu fac un comerţ straniu, domnule, şi mă pomenesc aici cu oameni stranii, căutînd lucruri stranii. Evident nu e nimic straniu în legătură cu o ramă de argint. Cumpăr ocazional cîte una şi vînd tot ocazional cîte una. E straniu însă că de azi dimineaţă, nu-i nici o oră de atunci, au venit trei care căutau o ramă de argint. Dumneavoastră sînteţi al treilea. Al doilea a fost un poliţist, iar primul o doamnă.

— Ce doamnă ?

— Spuneţi-mi ce doriţi, domnule.

Meecham scoase o carte de vizită din portvizit.

Devine o luă, o citi, mîrîi şi o aruncă.

— I-am spus poliţistului şi-am să vă spun şi dumneavoastră. Habar n-am cine era.

— Ai spus că te pricepi la oameni. Trebuie să fi observat ceva la ea.

— Firește, firește. Am bănuit că-i soră de spital, sau poate profesoară. Era comună, nici frumoasă, nici urîtă, nici bine îmbrăcată, nici prost îmbrăcată. Părea plînsă sau răcită bine. Era la intrare cînd am deschis la ora nouă. Mi-a spus că dorea cîteva fleacuri pentru casă și mi-a cerut îngăduința să se uite. A răscolit toată prăvălia foarte metodic, ca cineva obișnuit să caute un lucru. I-au trebuit vreo douăzeci de minute să găsească ce căuta — o ramă de argint, un aparat de radio și un serviciu de birou din onix. Toate la un loc 48,50 de dolari. Pomană.

— Ai citit ziarele de azi-dimineață ?

— Am patru copii, zise Devine. Cînd ai patru copii nu apuci să citești ziarul decît seara, cînd s-au culcat cu toții. De ce ?

Meecham nu răspunse.

— Să presupunem că-ți amintești cine a vîndut articolele pe care le-a cumpărat femeia.

— Sigur că-mi amintesc. Îmi amintesc și-am și scris în registru. E un tînăr, am mai făcut afaceri cu el. Uneori amanetează cîteva lucruri, alteori le vinde de-a binelea, ca ieri de pildă. Îl cheamă Desmond. Duane Desmond. Îl scrută pe Meecham. — Un escroc, nu ? Mi-am închipuit eu. Cum îl cheamă, de fapt ?

— Earl Loftus.

— Și de ce interesul ăsta subit pentru el ? A murit sau ce s-a întîmplat ?

— E arestat.

— Sigur ? Devine nu păru surprins. — După cum se spune, se întîmplă și în cele mai bune familii. Cine-i doamna care a cumpărat lucrurile vîndute de el ?

— Am crezut c-ai s-o recunoști, spuse Meecham, zîmbind ușor și sarcastic. A fost amanta lui Manderheim.

Devine se înroși ca o fată.

— Ei, lăsați astea. Ce dracu ! Îl întovărăși pe Meecham pînă la ușă. — Lucrurile pe care le-am cumpărat de la Desmond... Loftus, vreau să zic, sînt cu încurcături ?

— Nu.

— M-am liniștit. Mă întreb de ce le-a cumpărat femeia ?

— Poate ca să i le restituie. *Poate ca să-și amintească de el cu ajutorul lor*, adăugă el încet. Își aduse aminte cum o văzuse în camera lui Loftus, cu capul în mîini, cufundată într-o durere tăcută. — Nu era nici o fotografie în ramă ?

— Ba da. O femeie simpatică, de vreo șaizeci de ani, cu păr alb. Mi-am închipuit că trebuie să fie mama lui Loftus. L-am întrebat de ce nu scoate fotografia s-o păstreze, iar el a spus că nu vrea. Așa că bănuiesc că nu era mama lui.

— Eu cred că ea era.

— Ca să vezi, ce ciudat. Eram convins că toată lumea ține să păstreze portretul mamei.

Era ciudat. Cu totul ciudat în cazul lui Loftus, fiul devotat.

— Ce-ai făcut cu fotografia ?

— Am aruncat-o. Nu era o vampă, ce-ați fi vrut să fac cu ea ?

— Poate că-ți amintești unde ai aruncat-o.

— Firește, dar la ce bun ? Am aruncat-o în incinerator și a ars cu restul de gunoaie. Era doar o fotografie obișnuită, a unei femei obișnuite. De unde să știu c-o s-o vrea cineva ? De fapt, pentru ce vă trebuie ?

— Nu-mi trebuie. Aș vrea doar să știu de ce n-a mai păstrat-o Loftus.

— Poate că era supărat pe ea. Și eu mă supăr pe mama.

— S-ar putea să ai dreptate. Meecham deschise ușa. După atmosfera mucegăită din prăvălie, vîntul de iarnă i se păru proaspăt și curat. — Mulțumesc pentru informații.

— Cu plăcere. Mai veniți.

— Am să vin.

Meecham ieși în stradă și rămase o clipă în fața vitrinei ticsite pentru a-și încheia paltonul. Cînd se uită din nou în prăvălie, văzu că Devine se întorsese la fotoliul de răchită și stătea cu pușca veche pe genunchi.

ZECE

Îl găsi pe Loftus într-o cămăruță în fața holului care ducea la biroul șerifului. Era singur și foarte relaxat, deși înaintea ușii, pe coridor, se afla un polițist.

Meecham îl cunoștea pe polițist. Se numea Samuels. Se apropia de vîrsta pensionării, picioarele și labele picioarelor îl dureau și mai avea și crize de sughiț, care uneori țineau ore întregi. De cîte ori îl apucau, colegii încercau să-l sperie, jucîndu-i farse complicate și uneori hilariante. Însă fără vreun efect.

— Salut, Samuels, zise Meecham. Ce mai faci ?

— Rău. Ai sosit tocmai la vreme. Îți ia băiatul de aici.

— Unde-l duc ?

— Doctorul spune că trebuie dus la spital. Așa că de îndată ce primesc hîrtiile de transfer, îl duc acolo, în altă regiune.

— Am să vorbesc mai întîi cu el. Te superi dacă închid ușa ?

Samuels dădu din umeri, un gest de o indiferență supremă, care trăda că în ceea ce-l privește fiecare ușă trebuia închisă, iar întreaga clădire aruncată în aer.

Meecham intră și închise ușa. Camera era foarte mică, mobilată cu o masă de jucat cărți, trei scaune pliante, fiecare altfel, o lampă cu picior pentru bridge, o canapea cu două arcuri rupte și un scaun rotativ tapisat cu piele crăpată și roasă. Toate obiectele din încăpere păreau aduse din alte camere și birouri, pînă și portretele aliniate pe pereții fără ferestre — fotografii ale echipei Red Wings din Detroit, fotografia lui Abraham Lincoln, a unei bărci cu pînze, a lui Dizzy Dean și a unei puzderii de magistrați și judecători anonimi și uitați.

Loftus stătea pe unul din scaunele pliante, cu privirea ațintită la ventilatorul din tavan, cu ochii obosiți și implorători, ca și cum dincolo de ventilator ar fi zărit cerul ; iar dincolo de cer, imensa gaură a eternității, veșnic deschisă pentru el.

Loftus gemu slab, sunetul de protest al unui om care revine dintr-un vis.

— Îmi pare rău, Loftus, c-am întîrziat. Te simți bine ?

— Am încercat să mă rog la Dumnezeu. Dar mintea nu mă ajută, zboară tot timpul, zboară prin spațiu. Își coborî capul și privirea lui o întîlni pe cea a lui Meecham. — Mă iau de aici. Cred că sînt pe moarte.

Ventilatorul filfîia ca niște aripi.

— Nu, nu ești pe moarte, Loftus. Cordwink crede c-ai să te simți mai bine la spital, ai să te bucuri de o mai atentă îngrijire, de o hrană mai bună. Vorbi prea inimos, încercînd să-și ascundă convingerea că atît confortul cît și grija de la spital erau tardive, iar hrana oricum inutilă pentru un om care nu putea să mănînce.

— Nu vreau să mă duc la spital. Vă rog. Nu vreau să mă duc, domnule Meecham.

— Nu-i pot împiedica să ia cele mai bune măsuri pentru dumneata.

— Nu sînt cele mai bune măsuri. Urăsc aerul de spital, mirosul de boală. Eu... ei bine, am să merg, desigur. Am să merg. N-am de ales. Se uită în jos la valiza de lîngă picioare. Meecham o observă prima oară. — A venit Emmy să mă vadă azi-dimineață.

— Doamna Hearst ?

— Da. N-au voit s-o lase să intre, dar mi-au îngăduit să primesc lucrurile aduse de ea, niște haine de-ale mele și aparatul de radio. L-am vîndut ieri.

— L-a cumpărat înapoi de la Devine azi-dimineață.

— Ea ? Dumnezeule ! Trebuie să fi descoperit ce nume am folosit.

— Poate că nu, spuse Meecham. Deși eu am descoperit.

— Duane Desmond. Cum vă place numele ăsta pentru un om în toată firea? E caraghios, nu? Nu știu ce m-a apucat. Duane Desmond. Dumnezeule! Bătu cu pumnul în masa șubredă. Unul dintre picioarele mobile se prăbuși, masa o apucă într-o parte, dar nu căzu. Loftus se aplecă și îndreptă piciorul, părînd puțin rușinat. — Nu-i spuneți, vă rog, lui Emmy.

— De ce să-i spun?

— Nu trebuie să afle. Nu știe că sînt un caraghios. Își lăsă capul în mîini. Meecham zări urme de dinți pe pumnii lui Loftus. Chiar și la lumina slabă și galbenă a vechii lămpi cu picior se distingeau limpede urmele de dinți, iar într-un loc sîngerau. Pentru Meecham sîngele arăta ca oricare altul. Știa că acest sînge e venin, că lunga noapte — cînd Loftus zăcuse pradă unei agitații tăcute, mușcîndu-și pumnii — era doar începutul unei alte nopți și mai lungi.

Pe Meecham îl cuprinse un sentiment de disperare neputincioasă. Dorea să comunice cu Loftus, să-și exprime simpatia și prietenia lui, dar cuvintele ce-i veneau erau la fel de nepotrivite, cum sînt de nepotrivite cele din apropierea imanentă a morții. Pentru întîia oară în viață, Meecham încercă un sentiment religios, și anume că singura cale prin care el și Loftus puteau comunica, era prin intermediul unei a treia ființe, un translator al spiritului.

Loftus întoarse brusc capul:

— Aţi fost la prăvălia lui Devine ca să mă verificaţi, domnule Meecham.

— A trebuit să aflu ce s-a întîmplat cu articolele care lipseau din camera dumitale, dacă le-ai dat cadou, le-ai amanetat sau le-ai vîndut.

— E aşa de important ?

— E important fiindcă Cordwink crede, sau credea, că cineva te-a plătit ca să-l omori pe Margolis.

— Credeţi şi dumneavoastră ?

— Nu. Eu cred c-ai vîndut lucrurile acelea lui Devine fiindcă erai lefter. Dacă n-aveai bani înseamnă că n-ai fost plătit.

— Aş fi putut să vi-o spun.

— Fireşte. Ai fi putut să-mi spui orice, dar asta nu înseamnă că era neapărat adevărat.

— Mă credeţi mincinos, domnule Meecham ?

— Eşti o fiinţă omenească.

— Nu trebuia să verificaţi. Nu cer favoruri. Sînt vinovat şi vreau să-mi primesc pedeapsa. Dar aceste scormoneli... nu erau necesare.

— Afirmaţiile dumitale nu constituie o dovadă dacă nu sînt sprijinite de fapte.

— Bănuiesc că aveţi dreptate. Dar indiferent de ce veţi descoperi, nu-i spuneţi lui Emmy.

— Ce dracu să descopăr ?

Loftus nu răspunse. Îşi rodea din nou pumnii sîngerînzi.

— Ţine foarte mult la dumneata, Loftus.

— Da, ştiu. Sînt sigur că ţine. Ce... ce-aţi vorbit cu ea aseară, ce-a zis de mine ?

— A avut, firește, numai elogii. Cît ești de amabil și de atent și mi-a povestit cîte ceva din viața dumitale.

Pe coridor, în dreptul ușii, răsunară pași. Se auziră slab, apoi se pierdură.

— E greu de recunoscut că ești o nulitate, spuse Loftus. O recunosc acum. Viața mea a fost lipsită de sens, de scop sau de satisfacții. N-ar fi trebuit să mă nasc. Tata nu voia copii, iar mama se simțea înlănțuită de răspunderi. Întreaga poveste a fost o greșeală de la început și pînă la sfîrșit. Mă tem de clipa cînd am să mor, mă tem îngrozitor. Dar sînt fericit c-am să mor. Citiți versuri, domnule Meecham ?

— Nu.

— Există o frază de Yeats. Am notat-o în carnet.

Scoase din buzunarul de la piept un carnețel negru și îl răsfoi. Meecham observă că fiecare pagină era ticsită de sus pînă jos cu un scris atît de mărunt, încît părea cu neputință de citit cu ochiul liber. Se întrebă dacă o fi scrisul firesc al lui Loftus, sau dacă scria așa dinadins ca să cîștige spațiu în carnețel.

— Uite, zise Loftus. Nu sînt absolut sigur ce înseamnă, dar în ultima vreme m-a urmărit mereu fraza ; e ruptă din context : „Iar această lume ticăloasă, pragmatică și ridicolă, în care oamenii sînt atît de vulgari, dispare într-o clipă, dacă schimbi șirul gîndurilor". „O lume ticăloasă, pragmatică și ridicolă", spuse el scuipînd cuvintele, ca pe niște.

sîmburi pe care i-a mestecat prea mult. Descrie starea mea. Am să fiu fericit să mor.

Se cufundă din nou în tăcere. În cameră nu se auzea decît bîzîitul ventilatorului, deşi exista o senzaţie de sunet şi de mişcare, ca şi cum dincolo de uşa închisă se petreceau multe lucruri, multe lucruri ridicole.

— De ce m-ai chemat ? îl întrebă Meecham.

— Vreau să vă angajez ca avocat. O, nu ca să mă apăraţi, n-o să fie nevoie. Dar sînt cîteva amănunte de care n-am să mă pot ocupa. Aş vrea să vă interesaţi dumneavoastră pentru mine.

— Ce, de pildă ?

— Am nişte bani. Mi-am vîndut maşina şi nişte fleacuri. Suma totală se ridică la 716 dolari. Vreau să-i primească mama.

— Unde-s banii ?

— Are să vi-i dea Emmy. Sînt într-un plic într-un maldăr de scrisori. Reţineţi-vă onorariul, oricît ar fi, şi daţi mamei restul de bani şi scrisorile. Sînt scrisorile ei. Mi le-a scris cînd am venit aici. Spuneţi-i că... Ezită, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi pumnii. — Spuneţi-i să le citească din nou, pe fiecare, să vadă... Nu, nu-i spuneţi. Lăsaţi-o să facă ce vrea cu ele. Oricum, e prea tîrziu. Daţi-i doar banii şi spuneţi-i să se ducă undeva o vreme.

— De ce să se ducă ?

— Nu prea poate să facă faţă lucrurilor. Mai bine dacă pleacă. Îi găsiţi adresa într-un ziar de

dimineață. Îmi pare rău. Poate c-au încolțit-o ziariștii. Ei bine, Kincaid e un oraș mic și crud.

— Am să-i transmit mesajul. Nu garantez însă c-am s-o conving să plece.

— Vă rog să încercați. Uite, am să vă scriu adresa ei.

— Lasă, am văzut-o în ziare, zise Meecham. Își aminti adresa, dar nu din vreun ziar, ci de pe eticheta de la biroul de expediție Railway Express, lipită pe geamantanul lui Loftus : *„De la doamna Charles E. Loftus, Oak Street, nr. 231, Kincaid, Michigan, pentru domnul Earl Duane Loftus, Division Street, nr. 611, Arbana. Michigan. Valoarea conținutului : 50 de dolari“.*

— Știu că vă cer o groază de servicii, domnule Meecham. Ați putea pleca astăzi, să treceți mai întîi pe la ea, e numai la o sută cincizeci de kilometri de aici.

— Am să mă duc astăzi.

— Vă mulțumesc. Loftus se ridică greoi, sprijinindu-se cu o mînă de masa de jucat cărți și cu cealaltă de spătarul scaunului. — Vă mulțumesc foarte mult.

— De ce n-ai păstrat fotografia ei, Loftus ?

— Am vrut să fiu singur. Cu desăvîrșire, fără nici o fotografie. Puteți să înțelegeți ?

— Nu-i bine să fii singur. Rudele sar în ajutor la nevoie. N-ai absolut pe nimeni, cu excepția mamei dumitale ?

— Am avut odinioară o soție. M-a părăsit, a divorțat. Nu-i aduc o învinuire. Era o femeie voinică, înaltă, sănătoasă. Cel puțin așa era pe atunci. N-am mai văzut-o de mult.

— Nu ți-a trecut prin minte că mama dumitale ar dori să vină să te vadă ?

Loftus dădu indiferent și plictisit din umeri :

— N-are să vină. Oh, o să vrea să vină, poate chiar o să plănuiască, să aranjeze totul. Ar putea chiar să ajungă pînă la autogară. Acolo are să tragă o dușcă să-și destindă nervii. Puteți ghici restul.

— Da. Își aminti de numărul mare de cărți despre alcoolism din camera lui Loftus.

— S-a împotrivit întotdeauna, din răsputeri, alcoolului. Nici nu s-a atins de el pînă a ajuns aproape de cincizeci de ani. Tata o părăsise și într-o bună zi mama s-a dus să cumpere o sticlă de vin ca să-și calmeze nervii. Totul s-a petrecut fulgerător. O înghițitură și s-a îmbătat. Fusese o bețivană aproape treizeci de ani, dar nu și-a dat seama decît atunci. Pentru ea lumea a dispărut în acea clipă. N-a mai văzut-o. Și nici n-are s-o mai vadă.

— Poate există tratamente. Loftus se mulțumi să clatine din cap. — Dacă ții, am să mă îngrijesc personal să vină să te vadă.

— Nu, mulțumesc, spuse Loftus politicos. Nu vreau să văd pe nimeni.

Uşa de pe coridor se deschise şi intră Samuels. Luase cătuşele din tocul de piele, prins la curea, şi se juca cu ele, strîngîndu-le şi desfăcîndu-le tot timpul, cum se jucase şi domnişoara Jennings cu inelul ei de chei, pentru acelaşi motiv, căci era plictisit şi puţin jenat.

— Aţi terminat, domnule Meecham ? Am primit ordin să plecăm.

— Eşti gata ? îl întrebă Meecham pe Loftus, întorcîndu-se spre el.

— Cred că da, spuse Loftus.

— Anunţă-mă, dacă se întîmplă ceva. În orice caz am să vin să te văd, după ce termin afacerea pe care am discutat-o. Poate mîine dimineaţă devreme.

— Vă mulţumesc.

— Mă duc chiar acum s-o văd pe Emmy.

— Spuneţi-i să nu fie îngrijorată. Totul are să se aranjeze.

— Am să-i spun. Îţi doresc noroc.

Meecham rămase în pragul cămăruţei fără fereastră şi-i urmări pe cei doi cum înaintează pe coridor, încătuşaţi împreună, păşind încet şi în acelaşi ritm. Apoi se întoarse brusc şi o apucă, cît putu de repede, în direcţia opusă şi ieşi pe uşa din dos.

Venise amiaza, dar soarele nu apăruse. Cerul atîrna jos, peste oraşul fumuriu, ca un vîrf de cort ce se desumflă şi are să răbufnească într-o zi, dezgolind bezna imensă a văzduhului.

Meecham aşteptă să se schimbe lumina semaforului. O maşină trecu pe galben şi aproape că rase o alta. Amîndoi şoferii începură să înjure inutil, prin geamurile închise, ca nişte puşti care se ameninţă, aflaţi în siguranţă pe treptele casei lor. O femeie ieşi din magazinul general de peste drum, trăgînd de braţ un ţînc ce plîngea şi mergea împleticit în urma ei. Un bătrîn în cîrje înaintă pe trotuarul îngheţat, ajunse la margine şi rămase cu ochii aţintiţi, plini de ură şi furie, asupra maşinilor ce treceau în goană.

O coloană de amărăciune se înălţă ca mercurul în gîtlejul lui Meecham. *O lume ticăloasă*, îşi spuse el, *o lume ticăloasă şi ridicolă.*

UNSPREZECE

Cînd Meecham sună la uşă, îi deschise chiar Emmy Hearst, atît de repede, de parcă ar fi stat la pîndă în dosul perdelelor de dantelă ale ferestruicii, aşteptînd pe cineva care n-avea să vină niciodată. Ochii i se umflaseră atît de rău încît nu mai semănau cu ochi omeneşti, ci cu două băşici de arsuri. Cînd vorbi, îşi duse mîna la gît, ca şi cum ar fi vrut să înăbuşe o durere.

— L-aţi văzut ?

— Da, răspunse Meecham dînd din cap.

— Am încercat şi eu. N-au voit să mă lase. Au spus că nu am nici un drept.

Se agăţă de uşă să se sprijine — o femeie înaltă şi voinică, ce ajunsese brusc, într-o singură zi, la capătul forţelor.

— L-au transferat la spital, spuse Meecham.

— O să fie bine îngrijit acolo. Nu-i aşa ?

— Desigur.

Dintr-una din camerele de la etajul doi izbucni un hohot de rîs bărbătesc.

Doamna Hearst se uită nervoasă la casa scării.

— Nu vă pot invita înăuntru. Sînt... sînt ocupată. Am treabă.

— În orice caz nu puteam să stau, zise Meecham. Loftus m-a rugat să iau un teanc de scrisori pe care dorește să le duc mamei lui.

— Mama lui, spuse ea cu voce slabă. Întotdeauna mama lui. E ca un bolovan atîrnat de gîtul lui, îl înecă, e ca o... Da, am scrisorile. Sînt în bucătărie. Am să vi le aduc.

O apucă prin hol, ieși pe ușile batante și intră în bucătărie. Meecham o auzi scoțînd o exclamație de surprindere.

— Am... am crezut că ești sus.

— Ei bine, nu sînt sus. Te supără ?

Ușile încetară să se mai bălăngăne și se închiseră, înăbușind valurile de sunete cu lemnul lor gros de stejar. Exclamația de surprindere a femeii răsuna mai departe, ca un semn de întrebare făcut din fum, apoi se destrămă.

Meecham aștepta neliniștit și deprimat. Ușa de la intrare era încă deschisă ; își dădea seama că doamna Hearst o lăsase înadins așa. Vîntul suflă prin hol și urcă scările, mișcînd perdelele de dantelă, paltoanele și jerseele atîrnate în cuierul demodat din hol. Jos, lîngă cuier se afla un maldăr de șoșoni și de galoși, o pereche de patine rablagite și un pantof de gimnastică, avînd scris înăuntru cu cerneală numele *Kryboski*.

Meecham se uită la ceas, apoi tuşi, o tuse lungă şi intenţionată. După o clipă, uşa batantă se deschise din nou şi doamna Hearst înaintă cu un pachet cafeniu la subsuoară. Se clătina uşor, de parcă ar fi cărat în pachet sau în suflet un obiect greu, care o făcea să-şi piardă echilibrul.

Îi vîrî pachetul în mînă. Era foarte uşor.

— Uitaţi-l. Plecaţi, vă rog. *Vă rog !*

— Firește, spuse Meecham. Dar era cam tîrziu. Din bucătărie tocmai ieşise un bărbat, un bărbat solid, roşu la faţă şi blond. Din capătul holului, părea destul de distins şi de energic. Dar în timp ce se apropia, raza de lumină din uşa deschisă dezvălui înşelătoria, ca un aparat de fotografiat de precizie. Trupul avea tendinţă spre îngrăşare, chipul îi era brăzdat de cute de nehotărîre şi de îndoială, ambiţia i se acrise ca şi viaţa. Ochii spălăciţi îi jucau tot timpul, ca nişte păsări pe mare, căutînd un morman de ierburi marine pe care să se odihnească. Unul din acei oameni pe care Meecham îl identifică drept un tip comun : băiatul mătăhălos, a cărui minte şi emoţii nu reuşiseră niciodată să ţină pasul cu procesul de maturizare al corpului. O dată cu trecerea anilor, prăpastia se adîncea şi personalitatea se îngusta. Avea probabil patruzeci şi cinci de ani.

La apropierea lui, doamna Hearst întoarse capul ostentativ. Cînd vorbi din nou nu se uită la nici-

unul dintre cei doi bărbați, ci păru că se adresează crinilor întunecați de murdărie ce se cățărau pe tapet.

— Soțul meu, Jim.

— Ascultă, ce înseamnă povestea asta ? spuse Hearst. Ce Dumnezeu înseamnă ? Pachete misterioase, polițai, Emmy bocindu-se prin casă. Omul are dreptul să știe, nu ?

Trase, fără să-și dea seama, de cravată. Costumul cadrilat îl strîngea la șolduri, mînecile îi erau prea scurte, așa încît încheieturile îi ieșeau mult în afară ; nu erau însă firave, ca niște țevi, așa cum sînt cele ale unui băiat în creștere, ci groase, acoperite cu păr aspru și blond. Purtarea lui, expresia, toate trădau aerul unui ratat cronic — aerul unuia care a încercat și a părăsit o sută de meserii într-o sută de locuri, veșnic incapabil și inadaptabil.

— Da' ce, doar eu vorbesc aici ? Nu că n-aș fi în stare să vorbesc doar eu. Am destule de spus și de asemenea destule de întrebat.

— Gura, Jim ! spuse doamna Hearst fără să se întoarcă.

— Acum îmi spune să-mi țin gura. Să-mi văd de treabă, zice el. Poate că asta-i nenorocirea mea, că mi-am văzut de treabă. Am închis ochii la prea multe. Se uită la soția lui. — La unele lucruri destul de nostime, nu, Emmy ?

— Gura ! repetă ea apatic. Domnul nu e polițist, e avocat. Iar pachetul... Spuneți-i, domnule Meecham. Spuneți-i ce-i în pachet, fiindcă pe mine n-are să mă creadă.

— Sînt scrisori, răspunse Meecham. Scrise lui Loftus de mama lui. Le înapoiez mamei sale, la cererea lui Loftus.

Hearst păru dezamăgit.

— Doar un vraf de scrisori vechi, ai ?

— Exact.

— Vreți să spuneți că n-au decît o valoare pur sentimentală ?

— Da.

Meecham nu pomeni de banii care se aflau într-unul din plicuri. Avea impresia că dacă Hearst ar ști că sînt bani la mijloc, va încerca să-i obțină, chiar cu prețul unui scandal. Un scandal nu lipsit de sens, întrucît pachetul fusese lăsat la el în bucătărie, iar Meecham nu avea nici un drept să-l ia, nefiind avocatul lui Loftus, și pe deasupra nici măcar nu putea dovedi că pachetul îi aparținea lui Loftus.

Dar Hearst pierduse tot interesul pentru pachet. O pîndea pe soția lui, mișcînd mai tot timpul ochii, dar ținînd-o totuși în raza lor.

— Loftus ăsta, e un tip foarte sentimental. Ce rău că nu sînt și eu un tip sentimental, genul după care se înnebunesc femeile. E și bine crescut, are maniere cu adevărat frumoase, așa că în preajma lui un om obișnuit se simte ca un va-

gabond. Eu unul nu sînt vagabond. Sînt un diamant brut, desigur, și nici nu umblu cu cerșetoria. Nu, Emmy ?

— Nu știu ce faci cînd nu ești în oraș, spuse ea clar. Și nici nu-mi pasă.

— Muncesc. Asta fac. Eu unul *muncesc*. Cuvintele păreau că-l îmboldesc să continue. Se întoarse înflăcărat brusc către Meecham. — Chiar acum fac reclama unui produs nou, pe care tocmai l-am lansat, un săpun fără spumă. Cel mai bun articol de pe piață. Se numește *Noscrub*. Sînt însărcinat cu reclama lui în afara orașului.

— Împarți mostre pe la uși, spuse soția lui, vorbind cu același glas limpede și distinct, întocmai ca un profesor care corectează minciunile repetate ale unui copil mic.

— Așa, calomniază-mă. Nemaipomenit. Ciudat cum e cineva în stare să-l apere pe Loftus, numai fiindcă citește cărți în loc să muncească la fel ca orice bărbat. Cărți și cuvinte frumoase...

— Muncă de bărbat. Și un copil de doi ani poate fi învățat să împartă mostre pe la uși.

Hearst se înroși și păru gata s-o lovească. Pentru prima oară arăta hotărît, sigur pe situație și pe drepturile lui. Dar furia, întocmai ca și alte emoții de-ale lui, nu se maturizase destul. Se întoarse împotriva lui, devenind propria-i victimă.

— Așteaptă să prindă noul articol, zise el. Așteaptă doar.

— Da, Jim.

— Am să fiu directorul propagandei comerciale. Weber şi-a dat cuvîntul de onoare.

— Da, Jim.

— Da, Jim, da, Jim, da, Jim. Clătină din cap, cuprins din nou de furie şi de o veche disperare.

— Ce dracu, încurajează-mă, Emmy ! Încurajează-mă ca o adevărată soţie.

— Cu cît am să te încurajez mai tare, cu atît ai să pici mai repede.

— Dar pe *el* l-ai încurajat. Earl încoace, Earl pe dincolo, Earl eşti minunat...

— N-am spus niciodată că-i minunat.

— Ba da. Te-am auzit eu.

— Ce-i care trag cu urechea pe la uşi aud orice, iar cei care nu aud, scornesc.

— Nu era nevoie să trag cu urechea. I-ai spus chiar aici, sub nasul meu. Îşi mută privirea la Meecham. — Ce părere aveţi ? Ţii în casă un tip, te porţi cu el cum te-ai purta cu o rudă...

— Nu i-ai spus în viaţa ta un cuvînt frumos. Doamna Hearst se uita din nou la tapet. — Nici un cuvînt frumos.

— I-ai spus tu destule pentru amîndoi, nu ? Ce, crezi c-ar fi trebuit să-i strîng mîna fiindcă mă făcea să mă simt ca un vagabond ?

— N-am avut un prieten de cînd am terminat liceul, bărbat sau femeie, nici un prieten. Uite ce-a reprezentat Earl pentru mine, un prieten.

— Am văzut multe în viaţa mea şi ştiu una şi bună, nu există prietenie între un bărbat şi o femeie. Nu scrie nicăieri. E împotriva naturii.

— Împotriva naturii tale. Nu...

— Împotriva naturii oricui !

— Nu ţipa. Au să te-audă băieţii.

— N-au decît. Mai află şi ei unele lucruri.

— Dacă nu vă supăraţi, spuse Meecham, eu am să plec.

Niciunul nu-i dădu vreo atenţie. Erau absorbiţi, ca doi boxeri pe ring, fiecare căutînd punctele slabe ale adversarului şi momentele de neatenţie.

Doamna Hearst îşi încrucişase braţele la piept, ca şi cum ar fi vrut să apere un punct vulnerabil.

— De ce mă acuzi ? Spune !

— Am să-ţi spun.

— Foarte bine, spune. Spune-o în faţa domnului Meecham. E avocat.

— Sigur c-am să spun. Nu-mi pasă nici dac-ar fi preşedintele Statelor Unite.

— Ei, ce te mai opreşte ? Hai, spune.

— Era amantul tău, spuse Hearst. Stîrpitura aia nenorocită era amantul tău.

— Eşti un prost. Eşti *îngrozitor* de prost.

Începu să plîngă foarte încet, apăsîndu-şi fruntea de perete. Din ochii umflaţi îi izbucniră lacrimi care împroşcară crinii murdari de pe tapet. Mişcă din cap, clătinîndu-l dintr-o parte într-alta, cu un gest dureros de negaţie.

— Emmy ?

— Pleacă.

— Nu-i adevărat atunci, nu, Emmy ?

— Ce-ţi închipui ? Un om bolnav... pe moarte... ce-ţi închipui ?

— Eu... ei bine...

Se uită cu o nesiguranţă patetică la Meecham, ca un copil care a făcut-o pe mama lui să plîngă şi caută să se încredinţeze că se va opri, în sfîrşit, şi că totul va reintra în normal.

— Emmy ? O atinse prudent pe umăr. — N-am vorbit serios, Emmy. Mă ştii tu, mă înfurii şi spun prostii, dar nu sînt în stare să-ţi fac cel mai mic rău. Dac-ai fi sinceră cu mine, Emmy. Dac-ai fi sinceră...

Meecham ieşi pe uşă cu pachetul la subsuoară. Nici unul din cei doi nu-l observară şi nici nu le păsară.

Afară vîntul sufla proaspăt, dar avocatul simţi în gîtlej şi în piept o senzaţie de greutate apăsătoare, ca şi cum feliile de viaţă pe care le văzuse în acea dimineaţă erau prea tăioase şi prea noduroase ca să poată fi înghiţite.

DOISPREZECE

Șoseaua numărul 12 se îndrepta la apus, de la Arbana spre Kincaid, un drum de vreo 75 de kilometri, printr-un ținut plat de țară. În condiții mai prielnice ar fi fost parcursă într-o oră. Dar camioanele grele și vremea rea stricaseră și desfundaseră șoseaua, iar dincolo de Jackson începu să ningă cu fulgi imenși, care se lipeau de parbriz ca un clei. Din două în două minute, Meecham trebuia să încetinească pentru ca ștergătoarele să recapete forță și viteză.

Se făcuse cinci cînd ajunse la Kincaid, iar felinarele se aprinseseră. Ici și colo, în vederea Crăciunului, cîteva case se și împodobiseră de-a lungul verandelor cu ghirlande de becuri colorate, cu buchete de crengi de pin și cu conuri agățate la uși. Prăvăliile și străzile furnicau de oameni, iar mulțimea părea veselă, de parcă ar fi fost primenită de o zăpadă proaspătă.

Găsi ușor Oak Street. Traversă șoseaua principală la un semafor din centrul orașului.

La numărul 232 era o clădire cu două etaje, un bloc de piatră albă, într-un cartier cu aer pretenţios, dar şi părăginit, infectat de mahalalele dimprejur. Meecham parcă maşina şi trecu strada, ţinînd la subsuoară pachetul cafeniu. Clădirea era bine întreţinută, iar la uşa de la intrare, alături de o ghirlandă de Crăciun, bătută în cuie, se afla o sonerie roşie de celuloid, înconjurată de ramuri de măceş artificial. Zăpada făcea ca ramurile şi măceşul să pară vii.

În holul mic văzu un şir de cutii de scrisori încuiate, iar pe zid o săgeată neagră îndreptată spre subsol şi un anunţ : *Biroul administratorului.* Cea de-a treia cutie de scrisori era a mamei lui Loftus : *Doamna C. E. Loftus, apartamentul 5.*

Meecham trecu prin hol. Covorul era tocit, dar curat iar în aer plutea un miros puternic de vopsea. Cineva din clădire avea evident o slăbiciune pentru anunţuri. Pretutindeni pe pereţi se vedeau indicaţii minuţios caligrafiate : *Apartamentele 1-5. Pe aici. Nu fumaţi pe coridoare. Vă rugăm să daţi radioul încet după ora 11. Cerşitul interzis. Vă rugăm, folosiţi soneria de noapte doar cînd e nevoie. Soneria de noapte.*

Apartamentul numărul 5 avea un stingător de incendiu atîrnat de zid, chiar lîngă uşa de intrare. Meecham apăsă pe sonerie, aşteptă o jumătate de minut, apoi apăsă iar, de două ori. Nu răspunse nimeni. Se înapoie în hol şi coborî treptele de la

subsol, urmărind săgeata îndreptată spre biroul administratorului.

Un omuleț trecut de vîrsta mijlocie, cu o șapcă ascuțită de zugrav și o salopetă pătată, stătea pe vine în fața ușii și învelea clanța cu fîșii de leucoplast. Cînd auzi pașii lui Meecham se întoarse fără să se ridice sau să-și piardă echilibrul nici măcar o secundă. Avea spinarea dreaptă ca o scîndură.

— Ce doriți, domnule ?

— Ești administratorul ?

— Da. Victor Garino.

— O caut pe doamna Loftus. Eu sînt Eric Meecham, un prieten al lui Earl, fiul ei.

În dosul ochelarilor fără rame, ochii lui Garino păreau cețoși.

— A, da ? Earl e un băiat simpatic. Ați încercat la ușa ei ?

— Da.

— Intrați atunci, intrați, vă rog. Deschise ușa, iar Meecham îl urmă într-o mică sufragerie. Camera era atît de ticsită de mobilă și de fleacuri, că de-abia aveai loc să te miști. Lîngă un radiator electric, într-o lădiță, erau mai mulți pisoi abia fătați, care mieunau, în vreme ce pisica mamă dădea tîrcoale, cu demnitate și mînie, de parcă s-ar fi rușinat de purtarea puilor ei față de străin.

— Vă plac pisicile, domnule Meecham ?

— Foarte mult. Nici nu-i plăcuseră, nici nu-i displăcuseră pisicile, dar la vederea trupurilor minuscule și păroase se simți emoționat.

— Da, îmi plac toate animalele, dar pisicile sînt liniștite și iuți, și nu le ții degeaba. Nu primim niciodată plîngeri că avem șobolani, adăugă Garino cu mîndrie. Niciodată. Vreți să luați loc? Atunci am să stau și eu. Așa, e mai bine. Ați venit din partea lui Earl? Ce mai face?

— Ca de obicei.

— A, da? Ați... bătut în ușă foarte tare, nu? Cîteodată aude greu. Doarme dusă și...

— Se îmbată.

— E adevărat, spuse Garino cu o voce melancolică. Se îmbată foarte rău. Am intrat de multe ori cu cheia mea în camera ei, ca să văd dacă n-a dat foc la casă sau mai știu eu ce. E o doamnă simpatică, dar e o problemă.

— Îmi dau seama.

— Să vedeți cum am aflat, eu și nevastă-mea; datorită crematoriului de gunoi. Sticle de rom. Veneau pe jgheab sticle de rom tot timpul și făceau zgomot. Nevastă-mea a zis că sînt de la doamna Loftus. „Nu, am spus eu. Nu se poate ca o doamnă atît de simpatică și de distinsă să bea tot romul ăla!" Nevastă-mea a avut totuși dreptate. Ochii lui Garino erau triști ca ai unui cîine. — M-am dus sus și-am rugat-o pe doamna Loftus să nu mai arunce sticlele de rom pe jgheab. La început a negat, a părut de-a dreptul scandali-

zată. „Ascultă, Victore, a spus ea, ascultă Victore, știi prea bine că eu nu mă ating de băutură. Trebuie să fie cuplul de însurăței de la etaj", a spus ea.

Pisica-mamă, care se așezase alături de Garino pe canapea, începu să toarcă în somn.

— După aceea, spuse Garino, n-am mai găsit sticle de rom în crematoriu. Le lua cu ea și le arunca în altă parte. Am văzut-o deseori plecînd de acasă cu o sacoșă plină cu sticle. Ce caraghios, o doamnă mergînd pe stradă ca să-și arunce „gunoiul". Ne-a părut rău, și mie și nevesti-mi. Sticlele nu făceau cine știe ce tămbălău, am fi lăsat-o să le arunce mai departe în crematoriul de gunoi.

— Poate că n-ar fi stricat.

— E prea tîrziu acum. Dacă m-aș duce și i-aș spune că n-are decît să folosească crematoriul, nu s-ar mai putea *preface*, nu i-ar mai rămîne nici un dram de mîndrie. N-ar fi bine. Oricum — Garino își întinse mîinile — nu ne dă prea mare bătaie de cap. Chiria ei e plătită cu regularitate, mi-o trimite Earl. Iar ea e liniștită. Nu face pe-treceri, nu aduce pe nimeni. Stă singură. Cîteodată cînd uită să mănînce, îi duce nevastă-mea cîte ceva sus, pe o farfurie. Nu e o beție ordinară, mă înțelegeți. E o doamnă zdrobită de prea multe dureri. Pe unii durerile îi întăresc. Pe alții îi frîng, ca pe niște crăcuțe, îi zdrobesc, nu-i vina lor.

— Care dureri ?

— Mai întîi şi-au pierdut averea, apoi soţul a plecat de acasă într-o după-amiază, cînd ea era la cinema. După aceea, a plecat fiul ei şi s-a căsătorit. A lăsat-o singură. A rămas aşa aproape un an, apoi Earl şi soţia s-au întors şi-au locuit împreună în apartamentul 5. A fost mai rău decît cînd trăia singură, fiindcă se certau mereu, doar cuvinte, dar cuvinte violente şi urîte, între Earl şi soţia lui, între Earl şi mama lui, între mama lui Earl şi soţia lui. Certuri, certuri din orice.

— Cum o chema pe soţia lui ?

— Îi spunea Birdie [1]. Ce nume caraghios. Nu semăna de loc cu o păsărică. Era o femeie voinică, mai în vîrstă decît Earl şi destul de simpatică, dacă n-o supărai. Avea nişte crize groaznice, absolut groaznice. Poate că toate s-ar fi aranjat, dacă n-ar fi locuit laolaltă, dacă n-ar fi fost gelozie între cele două femei. Aşa încît Birdie a plecat din oraş — n-a stat aici decît vreo lună — iar în curînd Earl a primit înştiinţare legală că Birdie a divorţat de el în alt stat, cred că în Nevada.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum vreo doi ani. S-a hotărît şi-a plecat la fel de neaşteptat ca şi domnul Loftus-tatăl. Earl a început apoi să se schimbe. Nimeni nu ştia că-i bolnav, se făcea tot mai liniştit şi nu mai ieşea din casă. La început am crezut că-i era dor

[1] *Birdie* — păsărică (engl.).

de Birdie. O iubise la nebunie, iar cînd Birdie era bine dispusă se juca cu el de parcă ar fi fost un copil, îl răsfăța ca o adevărată mamă. Mama lui nu-l trata ca pe un copil, fiindcă și ea e destul de copilăroasă. Da, am crezut că Earl suferă din cauza dragostei. Dar el nu s-a mai vindecat. Într-o zi s-a dus la Arbana, voia să cerceteze niște cărți din biblioteca Facultății, era întotdeauna nebun după cărți. Nu s-a mai întors. Îi scria mamei lui, îi plătea chiria, relațiile dintre ei erau prietenești, dar nu s-a mai întors. Poate că-i adevărat ce mi-a spus doamna Loftus — că trebuia să stea acolo pentru tratament la spital. Dar avem și aici spital. Așa că... — suspină. Ei bine, sînt un bătrîn flecar. Trăncănesc tot mai mult. Se sculă de pe canapea, se aplecă și mîngîie pisica pe cap, ca și cum s-ar fi scuzat că face o mișcare prea bruscă. — Mă duc s-o întreb pe nevastă-mea dacă n-a văzut-o pe doamna Loftus plecînd.

Cînd deschise ușa bucătăriei, un miros puternic de ulei și de usturoi se răspîndi în încăpere, înecînd pe cel al vopselei. Meecham se apropie de lada cu pisoi și îngenunchie alături. Pisoii adormiseră, așezați alandala, unul peste altul, într-un colț. Mîngîie cu degetul mijlociu, foarte încet, pe unul din pisoi, iar pisica sări lîngă ladă, cu aerul vigilent, dar și nepăsător al unui polițist care nu vrea să înceapă el scandalul, dar care are intenția să stea prin apropiere în cazul cînd s-ar dezlănțui vreunul.

Garino se întoarse, urmat de o femeie micuță și bondoacă, îmbrăcată într-un capot de bumbac. Te izbea faptul că nu era italiancă, la fel ca soțul ei. Avea păr castaniu, ochi verzi, se mișca și vorbea brusc, trădînd o oarecare nerăbdare.

Garino începu să spună :

— Nevastă-mea zice că doamna Loftus a plecat devreme azi dimineață. S-a dus la băcănie, așa crede nevastă-mea, doar că nevastă-mea crede c-o să se întoarcă și...

— Lasă că-i spun eu, Victore, zise soția lui. Aruncă o privire lui Meecham. — La urma urmei, am și eu gură. Bănuiesc că v-a vorbit Victor despre ea ?

— Da.

— Ei bine, asta e. Cînd pleacă doamna Loftus de acasă nu știu niciodată cînd are să se întoarcă, sau cum are să se întoarcă, și nici măcar dacă are să se mai întoarcă. Nimeni nu știe. Nici ea nu știe. Doamna Garino își încrucișă brațele la piept cu un gest agresiv, ușor exagerat. — A lipsit toată ziua. Știi ce înseamnă asta, Victore ?

— Da, draga mea.

— Îți amintești data trecută ?

— Da, da, draga mea.

— Ai face mai bine să pleci și să începi s-o cauți.

Garino îl privi pe Meecham cu aerul că-și cere scuze.

— De obicei rămîne la ea în cameră şi bea liniştită de una singură. Dar alteori...

— Ca acum ! se răsti la el soţia lui. Puneţi haina, Victore. Ai s-o găseşti. Avem şi alţi chiriaşi de care trebue să ţinem seama. Ţii minte data trecută ?

— Ce s-a întîmplat data trecută ? îl întrebă Meecham pe Garino.

Garino îşi privi mîinile.

— A dat de încurcături, a fost arestată. După asta a stat în spital vreo două săptămîni. A fost bolnavă.

— A avut delirium tremens. Faţa doamnei Garino se înăsprise. — Grăbeşte-te, Victore.

— Am înţeles, am înţeles.

— Am să merg şi eu cu dumneata, zise Meecham. Oricum, trebuie s-o găsesc.

Femeia se întoarse şi-i aruncă o privire lungă şi directă.

— De ce ?

— Am să-i dau ceva.

— Bani ?

— Da.

Garino plecase în cealaltă cameră să-şi ia haina.

— O să-i cheltuiască în două zile, spuse doamna Garino cu glas scăzut. Victor socoate că mă înăcresc. Da, poate că m-am înăcrit. Trebuie să ţin seama şi de mine. Toată munca asta, în plus şi necazurile nu-mi folosesc la nimic şi firește că mă înăcresc. Victor însă... ha, Victor o consideră o

„doamnă“ și doamnele nu ajung niciodată niște beţivane ordinare. Ha, ha ! Victor e aici, în ţară, de douăzeci de ani și încă mai gîndește ca un italian, încă mai pomenește de „doamne“. Oamenii sînt la fel. Toţi oamenii.

Garino rămase în prag, cu pălăria și cu haina pe el ; se legase la gît cu un fular gros de lînă.

— Vorbești prea mult, draga mea. Apoi se adresă lui Meecham : Scoţienele sînt geloase.

Doamna Garino se făcu albă la faţă.

— Geloasă ! Eu, geloasă !

— Da, eşti geloasă. Garino se apropie de ea și-o sărută drăgăstos pe frunte. — Am să mă întorc de îndată ce-am să pot.

— Crezi că-mi pasă !

— Ai putea să faci niște cafea și s-o ţii caldă.

— Nu-ţi fac cafea nici pentru toţi banii din lume.

— Nu-ţi ofer nici un ban.

— Eu, geloasă ! Asta-i bună ! Să-ţi fie ruşine !

— Ascultă, draga mea, vrei să-mi aduci o batistă curată ?

Doamna Garino intră bombănind în camera alăturată. Cînd se întoarse, nu-i dădu batista, ci i-o aruncă din prag. Garino o prinse din zbor și ieși pe uşă zîmbind. Meecham îl urmă în sus, pe trepte, prin hol și apoi în stradă.

Garino continua să zîmbească.

— Nu trebuie să vă simţiţi stingherit, domnule Meecham. N-a fost o ceartă. Sîntem căsătoriţi de

douăzeci și unu de ani. Cînd am să vin acasă am să găsesc cafea proaspătă, pe sobă, am să-i spun nevestei c-o iubesc, iar ea o să recunoască că e nițel geloasă.

— Asta-i tot, deci ?

— La început n-a fost numai atît. Dar după douăzeci și unu de ani am ajuns să ne înțelegem. Avem sistemul nostru.

— Mașina mea e vizavi, spuse Meecham.

— Putem să mergem pe jos. Cunosc cîteva localuri unde se duce, sînt la două sau trei străzi de aici. Sau poate nu vă place să mergeți pe jos ?

— E foarte sănătos pentru femei și copii.

Traversară strada și se urcară în mașina lui Meecham.

TREISPREZECE

La opt și jumătate căutau încă, iar lui Garino i se făcuse foame și începuse să se teamă de ce-o să-i spună soția cînd va ajunge acasă.

— Pînă acum am găsit-o întotdeauna, zise Garino. Nu merge dintr-un local într-altul, o băutură aici, o băutură colo, ca unii. E timidă cu străinii. Nu se duce decît la vreo două, trei baruri mai mici.

Cele două sau trei baruri mici deveniseră douăzeci, de toate mărimile. Nimeni n-o văzuse și nici nu-și amintea s-o fi văzut pe doamna Loftus.

Meecham luă o hotărîre bruscă și întoarse mașina la colțul străzii.

— Te duc acasă, Garino. trebuie s-o...

— Nu, nevastă-mea a zis s-o găsesc. Trebuie...

— N-are nici un sens să ne pierdem vremea amîndoi și chestiunea mă privește pe mine, nu pe dumneata, zise Meecham.

De fapt, deși se bucura de tovărășia lui Garino, acesta îl făcea să întîrzie ; părea a cunoaște toată lumea din oraș, se oprea să discute, să dea mîna,

să se intereseze de neveste și de copii, ca un politician ce face turul orașului, care nu uită amănuntele, în ciuda unor probleme mai importante ce-l frămîntă. Nerăbdarea lui Meecham se accentuase nu numai datorită vremii rele și orășelului urît, ci și din pricina celor doi Garino și a doamnei Loftus. Femeia era o ființă demnă de milă, dar însăși situația ei jalnică îl apăsa și îl plictisea. Meecham dori să nu fi auzit de ea.

— E treaba mea, repetă el. Dumneata ai făcut ce-ai putut, Garino.

— Am făcut destul de puțin, răspunse Garino posomorît. Doamna Loftus nu mai are nici un prieten.

— Am să te conduc acasă.

— Ca să fiu drept, am crampe la stomac. A, da, și pisicile. Trebuie să am grijă de pisici. Ca și de cazanul caloriferului ; cred că trebuie curățat și soția mea n-o poate face ca lumea, și apoi încep să curgă plîngerile, că nu-i căldură, că nu-i apă caldă...

Vocea i se stinse. Meecham o luă la stînga, în direcția lui Oak Street, în timp ce Garino stătea țeapăn și jenat, de-abia atingînd cu spatele spătarul banchetei, de parcă nu era obișnuit să meargă cu mașina și se temea că la primul colț îl pîndește o nenorocire.

— Credeți c-o s-o găsim ? întrebă Garino.

— Da.

— Și-apoi ? Apoi o s-o aduceți acasă, o să se culce, iar a doua zi dimineața o s-o ia de la început. Toate zilele sînt la fel pentru ea. Cîteodată, adăugă el posomorît, cîteodată mă gîndesc... ducă-se la naiba toată povestea asta.

Meecham opri mașina în fața blocului de cărămidă albă. O văzu pe doamna Garino uitîndu-se pe furiș pe fereastra demisolului. Își lipise chipul de geam, cu mîinile adunate în jurul ochilor, ca să se ferească de lumina bucătăriei din spatele ei. Cînd văzu mașina și pe Garino coborînd, își retrase capul cu o grabă plină de vinovăție.

— Sper s-o găsiți în curînd, spuse Garino nervos.

— Sper și eu.

— N-am să mă culc, am să aștept să văd ce se întîmplă. Unde vă duceți ?

— Nu știu bine, răspunse Meecham.

Era destul de sigur, totuși. Demară și încercă să-și reamintească cuvintele lui Loftus despre mama lui : „Poate c-ar vrea să vină, poate c-ar pregăti totul, poate c-ar ajunge chiar pînă la autogară".

Autogara se afla pe o străduță în partea de apus a orașului. Jumătate din sălița de așteptare era plină cu șiruri de bănci, iar în cealaltă se aflau standuri cu ziare și o tejghea de bar. Un autobuz tocmai plecase, sau se umpluse și se pregătea de plecare, fiindcă băncile erau goale cu excepția unui bărbat și a unei fetițe de vreo zece ani. Atît băr-

batul cît şi fetiţa erau cufundaţi în lectura unor comicsuri.

Meecham se aşează la tejghea şi comandă o cafea. Nu mai era decît un singur client, un tînăr cu privire fixă, cu coşuri pe faţă şi îmbrăcat într-o uniformă de şofer de autobuz.

— Mai am cîteva minute, zise el. Mai dă-mi o Coca Cola, Charley.

— Bei atîta, încît ai să-ţi îngroşi maţele. Charley îi aşează băutura pe tejghea şi îşi şterse mîinile de şorţ. Era un tip voinic, mătăhălos, cu o faţă rotundă şi cu un zîmbet slab şi trist. — Am auzit la radio c-o să ningă iar.

— Zăpada nu mă deranjează. Ci ăia care tot pun la întrebări, îşi sucesc gîtul mereu şi vor să conducă ei autobuzul.

— Ascultă, s-a urcat în autobuz cucoana aia bătrînă ?

— N-am văzut nici o cucoană bătrînă.

— A cumpărat bilet. Poate că e la toaletă şi n-a auzit cînd am anunţat plecarea. Du-te mai bine şi vezi, Roy.

— Ascultă, Charley, eu conduc autobuzul şi nu cucoane bătrîne acasă. Dacă ai chef să vezi, n-ai decît să te duci tu.

— Dumnezeule, doar eu trebuie să mă deranjez aici.

Charley îşi scoase şorţul, tichia şi se îndreptă spre toaletă. Meecham se ridică şi îl urmă.

— Te-am auzit discutînd, spuse Meecham. Despre o cucoană bătrînă.

Charley se opri la uşa toaletei, cu mîna pe clanţă :

— Ei şi ?

— Caut pe mama unui prieten, o femeie de aproape şaptezeci de ani, cu părul alb, cu o înfăţişare simpatică, o femeie distinsă.

— S-ar putea să fie ea. Eu unul nu prea urmăresc cucoanele bătrîne.

Charley se uită cu atenţie de jur împrejur ca să se încredinţeze că nu mai intrase nimeni, că bărbatul şi fetiţa nu-l urmăreau şi doar atunci deschise uşa de la toaletă.

Era o cămăruţă pătrată, mobilată cu un scaun şi o canapea mîncată de molii, totul mirosind violent a prosoape de hîrtie ude şi a dezinfectant.

Femeia zăcea pe canapea, culcată pe spate, cu ochii închişi — o femeie micuţă, slabă pînă la atrofiere. Chipul trăda aceeaşi expresie de fragilitate şi nevinovăţie ca şi cel al fiului ei, pomeţi înalţi, obraji scobiţi, o frunte largă şi senină, gene şatene dese şi ţepene ca nişte peri. Era îmbrăcată ca pentru iarnă, cu un palton negru de stofă, cu guler de miel, cu cisme înalte de catifea, căptuşite cu blană de iepure vopsită în negru. În locul unde cismele se frecau de pulpele ei firave, blana se rosese cu totul. La picioarele canapelei, pe jos, se găseau o pungă de hîrtie şi o poşetă de viţel pătată şi jerpelită, cu un lanţ în chip de mîner.

— N-am intrat niciodată aici, zise Charley curios. Sper că femeile nu scriu porcării pe pereți.

— Doamnă Loftus, zise Meecham.

Respirația femeii se opri la pronunțarea numelui doar o fracțiune de secundă, apoi continuă ca mai înainte, grea și inegală. Își ținea mîinile pe lîngă trup, cu palmele în sus, într-un gest de implorare, ca și cum ar fi cerșit ajutor, milă, bani, dragoste sau o nouă băutură. Purta mănuși scurte de piele de căprioară, iar din mănușa dreaptă îi ieșea biletul de autobus. Nu-l pusese în poșetă, cum ar fi făcut orice femeie adultă, ci în mănușă, ca să nu-l piardă. Meecham își reaminti de colecta de la Școala duminicală, cînd era mic și ducea în vîrful mănușii într-unul din degete sau în vîrful pantofilor bănuțul de zece cenți ; își reaminti de senzația neplăcută, dar minunat de înălțătoare că are în vîrful pantofului un bănuț pentru Dumnezeu. Bătrîna doamnă și vechile amintiri îl pătrunseră ca niște săgeți, trase dintr-un arc lung.

— Hei, cucoană ! zise Charley. Scoală-te ! Îți pleacă autobusul.

Doamna Loftus își lăsă capul într-o parte, pălăria îi alunecă și îi apăru părul alb și mătăsos, îngălbenit ici și colo din cauza neglijenței și a fierului de frizat. Charley se întinse să ridice pălăria dar nu ajunse pînă la ea. Se îndreptă bombănind mirat :

— Ce dracu, e beată. Mirosiți-i răsuflarea. E criță.

Șoferul intrase și el în cameră. Se uită în jos la femeie și își strîmbă buzele palide, în semn de dezaprobare.

— Frumos, nu, ca astfel de oameni să dea tîrcoale autogării ?

— Hai, cucoană. Scoală-te, acu...

— Nu-ți mai bate capul, Charley. N-am de gînd s-o iau în autobusul *meu*, nici dac-ar avea treizeci de bilete.

— Pliscul ! Fă-i bătrînei un serviciu. E mama cuiva.

— Cîtă vreme nu-i mama mea, zise șoferul, cred că n-ar strica să chemăm poliția. Știu ei•cum să se poarte cu d-ăștia.

Fața lui Charley se înăspri.

— Dacă chemi poliția, te cotonogesc. Întinde-o.

— Nu-ți dau voie...

— Cară-te. Hai, cară-te...

Șoferul ieși de-andăratelea din odaie, continuînd să vorbească, dar bombănind neclar.

— Craiul ăsta împuțit, zise Charley. Am mare chef să-l pocnesc, dar nu vreau să-mi învinețesc pumnii.

Meecham se aplecase peste doamna Loftus. Îi scosese mănușile și îi freca mîinile mici și osoase. Simțea pielea foarte uscată și rece, ca o frunză de toamnă.

— Doamnă Loftus, mă auziți ?

Bătrîna se mișcă slab și rosti un nume, fără să deschidă ochii :

— Tu eşti, Victore ?

— Vă duc acasă, doamnă Loftus.

Bătrîna nu-i răspunse.

— N-ar strica să deschid fereastra, spuse Charley, o să-şi revină mai repede.

— Bună idee.

Charley se duse şi ridică fereastra de deasupra chiuvetei. Zăpada proaspătă de pe pervaz pătrunse în cameră, asemeni unui zbor de insecte cu aripi albe, venite să se odihnească.

— Vedeţi, n-am ştiut că-i beată. A intrat aici de mai multe ori azi, am crezut că aşteaptă pe cineva şi că nu ştia cu ce autobus o să vină. Apoi, cam acum o oră, a intrat a treia oară, a cumpărat un bilet pentru Arbana şi s-a aşezat să aştepte. M-am uitat din cînd în cînd la ea, fiindcă părea bolnavă şi se purta ca o bolnavă ; tot intra la toaletă şi ieşea. N-am bănuit o clipă că se îmbată.

Meecham ridică punga de jos şi se uită înăuntru. Văzu o sticlă de trei sferturi, plină pe jumătate cu rom ieftin. Închise punga la loc şi-i dădu drumul în lada de metal pentru gunoaie.

— Nu vreau să vă scot cu forţa de aici, domnule, zise Charley. Nici nu-mi trece prin gînd. Atît că dacă e mama unui prieten, cum aţi spus, poate c-ar trebui să-i telefonaţi prietenului.

— E plecat din oraş. Am s-o duc chiar eu acasă.

— Nu vreau să vă grăbesc. Ştiu că sînteţi într-o situaţie neplăcută. Atît doar că dincolo e o fetiţă cu tatăl ei. Ştiţi cum sînt copiii, mereu vor

afară. Dacă intră aici și-o vede pe bătrînă, s-ar putea speria.

Meecham își aminti de coperta oribilă a comicsului pe care îl citea fetița, dar răspunse amabil.

— Da, s-ar putea speria. Am să fac tot ce e cu putință.

O privi din nou pe doamna Loftus, căzută în coma ei, provocată de rom și de ruina fizică. Se întrebă dacă Virginia nu arătase la fel în noaptea cînd fusese asasinat Margolis, iar Loftus, văzînd-o, o identificase inconștient cu mama lui și îl atacase pe Margolis, socotindu-l dușmanul lui, rivalul lui. Meecham avu sentimentul că această idee explica mai bine crima, că sintetiza motivele cam vagi și filozofice ale lui Loftus într-o justificare mai serioasă și mai convingătoare din punct de vedere sentimental. Loftus era un om pasiv, un om al ideilor. Ca să devină agresor, ca să comită un act atît de hotărît și de definitiv cum e o crimă, însemna c-a avut un motiv bine determinat; nu de ordinul banilor, cum credea Cordwink și nici pretextul copilăresc că ar scăpa lumea de un tip nesuferit : ci ura, contrariul fricii și al mîniei, contrariul neputinței.

— Tu ești, Victore ? întrebă doamna Loftus din nou.

Își deschisese ochii și se uita lung la tavan, într-un punct anume, ca și cum și-ar fi dat seama că se află într-un loc străin, și se temea să arunce

o privire împrejur ca să descopere unde se găsește.

— Victor nu e aici, zise Meecham. Vă așteaptă acasă. Am să vă conduc eu.

— Sînt la spital ?

— Nu, la autogară.

— Autobusul ? Autobusul ? Se străduí să se ridice, dar își pierdu echilibrul și se așeză din nou, greoi, pe canapea. — Biletul meu de autobus. Unde-i biletul de autobus ? Trebuie să plec să-l văd pe Earl. Trebuie să-mi văd băiatul.

Meecham își lăsă mîna pe brațul ei pentru a o sprijini ; îl simți descărnat ca o coadă de mătură.

— Autobusul a plecat, doamnă Loftus. În afară de asta, nu vă simțiți destul de bine ca să călătoriți singură.

— Nu mă simt bine. Ochii ei rotunzi căpătară o expresie șireată. — Sînt bolnavă, nu ?

— Da.

— Am leșinat. Îmi amintesc. M-am simțit așa de slăbită, încît m-am întins și m-am odihnit o clipă pînă ce-a trecut criza. E firesc, nu ?

— Desigur.

— Nu uitați să-i spuneți lui Victor. Victor a început să-și facă unele idei foarte ciudate. Își ridică de jos poșeta, ținîndu-se de mîneca lui Meecham ca să-și păstreze echilibrul cînd se apleacă. — Unde mi-e bagajul ?

— Nu l-am văzut, răspunse Meecham. Poate l-aţi lăsat la biroul de bagaje...

— L-am avut cu mine. Într-o pungă de hîrtie. Nu mi-am găsit geamantanul, aşa c-am împachetat cîteva lucruri într-o pungă mare de hîrtie. Începu să tremure violent, din tot trupul. Genunchii, gura, mîinile şi umerii i se zbăteau, iar capul i se bălăbănea, de parcă gîtul ar fi fost prea firav ca să-l mai susţină, alunecînd nesigur, ca o minge pe nasul unei foci dresate. — Nu erau cine ştie ce lucruri, peria de dinţi, prosopul, cîteva fleacuri de-astea. Dar e o problemă de principiu. Îmi vreau bagajul. Vreau bagajul *meu*. Se uită direct la Charley. — Dumneata eşti îngrijitorul de aici ?

— Eu ? întrebă Charley. A, da, eu sînt.

— Du-te, te rog, şi spune-i şefului autogării că vreau să-i vorbesc puţin.

— Nu-i aici.

— Atunci am să aştept. Nu-mi place să insist, dar nu pot să trec cu vederea aşa ceva. Îmi vreau bagajul. E o problemă de principiu. Vreau...

— Ce se tot smiorcăie, zise Charley, daţi-i o dată sticla aia...

O clipă se lăsă o tăcere de moarte. Apoi doamna Loftus se aşeză la loc şi îşi acoperi ochii cu mîini tremurătoare.

— Vă rog. Îmi vreau bagajele.

— Am să arunc o privire, să văd dacă nu vi le găsesc, zise Meecham. Se prefăcu că se uită sub

canapea și deasupra raftului cu prosoape de hîrtie. Apoi se aplecă spre lada de gunoi și trase dinăuntru punga.

— Asta e, doamnă Loftus ?

Doamna Loftus înălță capul și privi punga cu nervozitate, dar și cu ură.

— Da, asta e. Dați-mi-o.

Nu așteptă ca să i-o dea. Se ridică și merse împleticit spre Meecham, cu brațele întinse înainte. Înșfăcă punga. O pipăi neliniștită, apoi ușurată, ca o mamă care pipăie oasele unui copil care a căzut și poate s-a rănit.

— Da, asta e. Sînt toate înăuntru — peria de dinți, prosopul, vă mulțumesc, domnule. Încetase să mai tremure violent. Vederea sticlei o mai liniștise, așa cum vederea uscatului liniștește un marinar bolnav de rău de mare. Vă mulțumesc, foarte, foarte mult.

— N-aveți pentru ce, zise Meecham.

— Acum, vă rog să mă iertați, vreau să mă aranjez nițel. La urma urmei, sîntem la toaleta doamnelor, știți. În primul rînd nici nu știu cum de-ați intrat. Administrația trebuie să fie foarte neglijentă.

Cei doi bărbați ieșiră în sala de așteptare. Charley se îndreptă spre tejghea, iar Meecham spre una din băncile tari de lemn. Se așeză, își aprinse o țigară și rămase cu ochii la ușa pe care stătea scris *Doamne*.

Doamna Loftus ieşi după cinci minute. Îşi pusese pălăria, mănuşile şi se rujase. Indiferent cît înghiţise din sticlă în decursul celor cinci minute, băutura exercitase asupra ei un efect magic şi tenebros. Părea stăpînă pe sine şi cînd se apropie de Meecham, mergea vioi, ca o tînără fată. Această maimuţăreală a tinereţii, la o femeie bătrînă cu un trup ruinat şi lacom de băutură era grotescă.

— Aici erai, tinere. Vorbea rar, pronunţînd cu grijă fiecare consoană, ca un pescar care trage un năvod încetul cu încetul, nesigur de ce va găsi pe fundul lui. — Sînt gata de plecare, dacă eşti şi dumneata.

— Maşina mea e peste drum.

— Ce bine! Nu va mai trebui să plătesc un taxi. De cîte ori am una din micile mele crize, mă caută Victor şi luăm un taxi. Eu nu ţin să merg cu taxiul. Şoferii pot fi extrem de nepoliticoşi.

Ieşiră împreună din autogară. Cînd traversară strada, se ţinu de braţul lui Meecham. Era uşoară ca o păsărică, dar Meecham avea senzaţia că tîrăşte un bolovan, cărat vreme îndelungată de mulţi alţii, astfel încît se făcuse tot mai mare şi mai greu, adunînd pe drum la murdării, încît ajunsese să atîrne, ca acum, o tonă.

PAISPREZECE

Garino aştepta la uşa de la intrare. Toate luminile ardeau în hol şi pe verandă, iar aleea fusese curăţată de zăpadă şi presărată cu cenuşă. Cînd văzu că maşina opreşte, coborî treptele şi deschise uşa doamnei Loftus.

— Uite-l pe Victor, zise ea, de parcă l-ar fi căutat prin întregul oraş.

— Da, eu sînt, răspunse Garino cam supărat. Aţi mîncat ? E ora nouă.

— S-a făcut nouă ? Dumnezeule. Mă mir ce repede trec zilele. Pur şi simplu...

— Aţi mîncat ?

— Nu mi-e foame.

— Am să vă aduc sus ceva.

— Am *spus* că nu mi-e foame, Victore.

— Foarte bine, să intrăm.

Meecham îi urmă în hol, ţinînd la subsuoară pachetul cu scrisori.

— Acest *gentleman*, extrem de amabil, m-a condus acasă. Mi-e cu totul necunoscut. Dar mi se

pare totuşi că necunoscuţii sînt deseori mai amabili.

— Unde aţi fost ?

— Unde să fiu, dragă Victore ? Am fost la autogară, firește. Cînd trebuie să iei un autobus, te duci la autogară.

— Care autobus ?

— Autobusul de Arbana, ca să-l văd pe Earl. Am primit scrisoarea aceea ciudată de la el azidimineaţă şi-am tras concluzia că Earl are nevoie de mine. Un fiu are nevoie de mama lui cînd intră în încurcături.

— Ce încurcături ?

— N-a pomenit nimic clar, dar ştiu să citesc printre rînduri. Era cum nu se poate mai limpede. „Earl are nevoie de mine" mi-am zis. Nu-mi pot abandona fiul, trebuie să mă duc şi să-l ajut. Dar... Vocea i se împletici iar faţa i se schimonosi de stupefacţie. — Dar nu m-am mai dus. Nu m-am dus, nu-i aşa ?

— Bine aţi făcut. E mult mai bine dacă staţi aici.

— Dar fiul meu...

— Earl e băiat cuminte. N-o să intre niciodată în încurcături.

Garino descuie uşa camerei ei, o împinse cu cotul drept şi întoarse comutatorul cu mîna stîngă, cu mişcări uşoare, de expert, de parcă le-ar mai fi practicat de sute de ori.

— Domnule Meecham, vă rog să intraţi.

Meecham intră, dar nu închise ușa în urmă. În cameră domnea un miros insuportabil. Era evident că cineva — probabil chiar Garino — încercase să strîngă prin cameră în grabă și nu mai avusese timp să curețe căminul. Era plin cu tot felul de gunoaie : mucuri, ziare, coceni de mere, o portocală întreagă mucegăită, o frunză de salată chircită, o sticlă de ketchup goală și înnegrită de foc, o felie de brînză, pătată de ulei. Fiecare mobilă purta cicatricele luptelor zilnice ale doamnei Loftus cu sine — arsuri, pete, zgîrieturi, găuri și arcuri rupte.

— Dumnezeule, spuse bătrîna doamnă. Ce bine e acasă. Cred c-am să mă duc să fac niște cafea. O luă spre bucătărie, ținînd strînsă la piept cu amîndouă mîinile punga, de parcă ar fi dansat cu ea.

Garino o opri la ușă.

— Fac eu cafeaua. Stați jos.

— Dar vreau s-o fac eu. Mă simt foarte bine...

— Dați-mi sticla, zise Garino.

— Care sticlă ?

— Dați-mi-o.

— Dacă vorbești de siropul de tuse pe care l-am cumpărat azi după-masă... știi că am o tuse. Nu mă simt bine, Victore, știi tu. Nu mă simt bine. Am avut o criză la autogară. Întreabă-l pe tînăr. Are să-ți confirme.

Garino se uită la Meecham întrebător peste capul bătrînei doamne. Avocatul dădu neputincios din umeri și se depărtă.

— Da, zise Garino. Cred c-ați avut o criză.

— Te asigur c-am avut, Victore. Am presimțit-o de la prînz. Am început să tușesc. Știi ce tusă urîtă am și ții minte că mi-ai spus întotdeauna să cumpăr un sirop împotriva ei ?

— Da, spuse el. Da.

— Ei bine, în cele din urmă am cumpărat. Vezi ? Ți-am urmat sfatul. Mă port tot mai frumos, nu ?

— Da, firește.

Din hol se auzi un zgomot. Meecham ridică privirea și o văzu pe doamna Garino în prag cu un pulovăr vechi de lînă aruncat pe umeri. Nu vorbi, și nici nu-și trădă prezența. Stătea și îi urmărea pe soțul ei și pe doamna Loftus cu ochi plați, duri și metalici, ca niște monede.

— Dar siropul nu mi-a priit. Am început să mă simt tot mai slabă. Apoi am *leșinat*, Victore.

— Leșinați deseori, spuse doamna Garino liniștit.

Doamna Loftus se întoarse cu o smucitură și scoase o exclamație de surpriză.

— A, ai venit, Ella ! Tocmai îi spuneam lui Victor că...

— V-am auzit.

— Trebuie să faci cunoștință cu acest tînăr simpatic, Ella. Nu știu cum te numești, tinere, dar

îți prezint pe una din cele mai bune prietene ale mele.

Doamna Garino nu se uită la Meecham. Înaintă prin cameră strîngînd la piept pulovărul vechi.

— Așadar ați leșinat iar.

— Da. Da. Am leșinat, într-adevăr, Ella. Îți jur că...

— Scumpa mea, zise Garino. Te rog, du-te acasă.

— Nu încă.

— Te rog, nu trebuie să...

— Ce nu trebuie ?

— Mai bine să nu spun.

— Asta a fost metoda ta mereu. Ți-a reușit grozav, nu ?

Garino se uită în jos, tăcut.

— Cînd au să înceteze toate astea, Victore ? Toată prefăcătoria, toată farsa asta stupidă și ridicolă pe care am jucat-o ? Crezi că-i folosește la ceva ? Aruncă-ți o privire prin camera asta împuțită și dezordonată. Uite cum miroase.

— Liniștește-te, te implor, spuse Garino. O să-ți pară rău după aceea, ai să...

— Pe cine vrea să păcălească, la urma urmei ? Dureri de cap, tusă, nevralgii, crize de leșin, tot ce vrei. Orice, mai puțin adevărul. Nu poate să continue astfel la infinit. Într-o bună zi cineva trebuie să-i spună adevărul.

— Cred că adevărul poate să aștepte pînă mîine, zise Meecham.

— Am aşteptat ani de zile, răspunse doamna Garino, adresîndu-se însă soţului ei. Hai, spune-i, Victore.

— Nu ! Nu, linişteşte-te !

— Spune-i că-i o beţivană. Spune-i că ştii, că şi eu ştiu, că ştim de ani de zile şi că la fel ştie toată lumea din oraş.

Radiatorul începu să zdrăngăne ca nişte ţimbale care anunţă adevărul.

— Şi mai întreab-o şi altceva. Întreab-o de ce-a plecat Earl, de ce-a plecat Birdie, de ce-au plecat toţi, cu excepţia noastră. A dat vina pe Birdie fiindcă se certa cu ea, nu-i aşa ? Aşa cum dă acum vina pe mine. Ei bine, nu există decît un singur vinovat. Uite-l ! Întinse mîna şi smulse punga de hîrtie din mîna doamnei Loftus. — *Uite-l !*

— Nu, nu. Doamna Loftus se clătina ca un turn din cuburi colorate, gata să se prăbuşească. — Dă-mi-o ! E doctoria mea.

— Doctoria. Pe cine credeţi că păcăliţi cu excepţia dumneavoastră ? Uneori mi se pare c-aş putea să suport orice, mai puţin înşelătoria asta continuă. De ce nu vreţi să recunoaşteţi măcar o dată ceva, o vorbă adevărată ? Ce e în sticlă ? Gin ? Whisky ? Alcool de frecţii ?

Bătrîna doamnă se îndreptă încet spre un scaun şi-l apucă de spătar cu amîndouă mîinile, agăţîndu-se de el ca o balerină în vîrstă, de o bară, ca să-şi recapete încrederea în sine şi forţe noi.

— Nu te porți ca o doamnă, Ella, spuse ea în șoaptă. Faci observații calomnioase.

Doamna Garino își aruncă capul pe spate și începu să rîdă ; întreg trupul i se zgudui de rîsul metalic și aspru. Garino nu scoase nici o vorbă. Se apropie de ea, îi luă punga din mînă și o puse pe masă. Apoi o apucă cu brațul de talie și ieșiră amîndoi în hol, Garino potrivindu-și pașii după ai ei.

În clipa cînd ușa se închise, doamna Loftus scoase sticla din pungă, o destupă și o duse la gură cu un gest foarte delicat : o doamnă rafinată care soarbe ceai dintr-o ceașcă de porțelan fin. Se petrecu o schimbare bruscă, aceeași pe care o observase Meecham și la autogară ; o revitalizare, roșeața ce-i năvăli în obraji, ca și cum băutura înghițită ar fi fost sînge injectat direct în vene.

Doamna Loftus lăsă sticla jos și se uită cruciș prin cameră la Meecham, cu ochii strînși ca o dungă, încercînd să-și concentreze privirea.

— Ești încă aici ?

— Da.

— Vrei să bei ceva ?

— Nu acum, mulțumesc.

— E rom, răspunse ea. Ella s-a înșelat. Nu mă înșel pe mine și nu mă deranjează să recunosc în fața celor care merită că mai iau cîte o înghițitură din cînd în cînd, dacă se face frig afară.

Sau dacă se face cald, adăugă Meecham în gînd, *sau dacă bate vîntul, sau e uscat ; în zilele de pri-*

măvară ploioasă, sau în după-amiezile însorite, în dimineţile fumurii de toamnă, în zilele excepţional de calde, pe la sfîrşitul toamnei, sau de Paşte.

În orice anotimp e frig, în fiecare zi e iarnă.

Meecham se duse şi se aşeză în vechiul fotoliu balansoar din lemn de cireş, în faţa doamnei Loftus.

— Ştiu că e tîrziu, dar am voit să vă vorbesc. M-a rugat Earl.

— Earl ? Repezi o mînă la gît, de parcă numele ar fi înţepat-o ca un ac. — Autobusul meu. Am pierdut autobusul. Trebuie...

— Mai sînt şi alte autobuse, zise Meecham. Chiar dacă ar fi fost o mie de alte autobuse, n-avea să mai ia vreunul. Îşi dădu seama cît de disperată era misiunea lui ; n-o putea convinge să părăsească oraşul, cum voia Loftus, şi nici nu-i putea da banii, fiindcă se dovedea evident incapabilă să-i folosească.

— Da, desigur, mai sînt şi alte autobuse, nu ? Am să plec mîine dimineaţă, devreme. Dar, mai întîi, trebuie să deretic niţel. Nu vreau ca individe ca Ella să-mi calomnieze casa. Ai auzit ce-a zis ?

— Da.

— A minţit şi în privinţa plecării lui Birdie. Birdie n-a plecat ; eu am gonit-o. „Nu eşti destul de bună pentru fiul meu Earl. Fă-ţi bagajele şi cară-te, n-avem nevoie de ajutorul tău ca să ne descurcăm", i-am spus.

— Ce fel de ajutor ?

— Bani. Earl n-a avut o vreme servici — firma la care lucra şi-a încetat activitatea — iar Birdie s-a angajat chelneriţă. Atunci au venit să locuiască la mine. Birdie ţinea toţi banii, nu mă lăsa să fac o cumpărătură, mă trata ca pe un copil. Îmi dădea o alocaţie. Vrei să ştii cît îmi dădea ? Un dolar. Un dolar pe săptămînă. Mi-l dădea în fiecare sîmbătă şi-mi spunea sarcastic : „Nu-l cheltui pe tot într-un singur loc". *Un dolar.* Ce poţi să cumperi cu un dolar ?

Două sticle de vin roşu prost, îşi spuse Meecham.

— Apoi a început să mă acuze că şterpelesc, că-i iau bani din poşetă. I-a spus lui Earl, Earl a venit la mine, şi i-am spus : „Earl, eu sînt doar mama ta, dar am unele drepturi şi ce vrei să fac cînd n-am un cent ? Nu-i frumos să-i ceri bietului băieţel cu ziare să vină mereu, cînd poşeta lui Birdie îmi stă în faţă", i-am spus. Earl a priceput perfect. Ştii ce s-a întîmplat ? Rîsul ei semăna a croncănit. — Mi-au ridicat alocaţia la cinci dolari. Am învins-o pe Birdie cu propriile ei arme, nu ?

— Cred că da, răspunse Meecham.

Mica povestire, cu amănuntele ei false şi adevărate, umoristice şi sordide, era apăsătoare. Bătrîna doamnă insistase zdrobitor de convinsă că are dreptate şi că actele ei sînt justificate. Să se ocupe ea cu găinării ? Niciodată. Îl scutea doar pe sărmanul băieţel cu ziare de a mai veni o

dată. Firește. Meecham simți un val de simpatie pentru Birdie cea dispărută.

Doamna Loftus destupă din nou sticla. De data asta nu mai sorbi delicat ca mai înainte, și nici reacția nu se dovedi atît de rapidă și de vizibilă. Se făcu simțită treptat, în felul de-a vorbi al doamnei Loftus, în purtarea ei; uneori rostea „s"-urile ca pe „ș", astfel încît nu se mai auzeau ultimele consoane ale unui cuvînt, făcea gesturi mărețe, dar vagi, iar ochii i se deschideau și i se îngustau într-una, încercînd să șteargă de pe pleoape un voal care nu se afla acolo. Meecham ar fi vrut să-i ia sticla și s-o ascundă undeva, cel puțin pentru o vreme, ca să nu se îmbete prea rău și să nu mai poată vorbi. Îl cuprinse o dorință ciudată și irațională de a afla și altele despre Loftus și Birdie, ca și cum legătura lui Earl cu soția și cu mama lui i-ar fi oferit date suplimentare asupra asasinării lui Margolis. Era totuși sigur că nu exista nici o legătură, cel mult una psihologică — efectul lui A și B asupra lui C determinase purtarea lui C asupra D.

— Te asigur c-am învins-o cu propriile ei arme. Da, domnule, continuă bătrîna doamnă. Birdie nu m-a dus niciodată. Am dibuit-o de cînd am văzut-o prima oară. N-avea douăzeci și opt de ani, cum i-a spus lui Earl, și nici nu era fecioară. Orice femeie ar fi dibuit-o, dar nu Earl. Earl a fost întotdeauna băiat bun, un băiat pur, semăna cu cei din familia mea. Nu fuma, nu bea ca alții, nu

mergea la chefuri. Stătea noaptea acasă și citea, sau jucam cărți. Ducea o viață cuminte și nevinovată pînă în ziua cînd a întîlnit-o pe Birdie. Nu mi-a spus c-a întîlnit-o, n-a suflat o vorbă despre ea pînă cînd a adus-o acasă și mi-a spus : „Ți-o prezint pe soția mea". Chiar așa. „Ți-o prezint pe soția mea." Iar ea stătea acolo, cu părul vopsit în roșu și cu mutra aia aspră ; avea patruzeci de ani, cel puțin patruzeci, iar el era doar un copil.

Se șterse la ochi cu dosul mîinii, un gest lipsit de orice semnificație. Lacrimile pe care le vărsase se uscaseră de mult și formaseră o crustă de sare peste o emoție de mult moartă.

— Dacă l-ai cunoaște pe Earl — cît e de bun, cît de adînc e sentimentul de dragoste din inima lui... Dar l-a dăruit pe tot lui Birdie. N-a văzut-o niciodată cum era în realitate, o femeie dură și trecută prin multe. În ziua cînd a primit hîrtiile de divorț trimise de ea din Nevada, a rămas în camera lui. A stat acolo toată ziua, și s-a uitat pe fereastră. Ai fi crezut c-așteaptă s-o vadă trecînd prin fața casei. Ei bine, n-a trecut. N-avea cum. Era în Nevada. Nu-i așa ? Ei, ce zici ?

— Cred că aveți dreptate.

— Nici vorbă că am. Bine că am scăpat de femeia asta vulgară. „Cară-te", i-am spus. Și s-a cărat. S-a... Mîna îi căzu de-a lungul trupului. — Cară-te și dumneata. Sînt obosită. Pleacă acasă.

— Am să plec imediat. Ați mai primit vești de la Birdie de cînd a plecat ?

— Nu.

— Nici Earl ?

— Earl ? De ce ? De ce să primească Earl ?

— I-a scris cumva lui Earl ? întrebă Meecham plin de răbdare.

— Nu era în stare să-şi scrie nici măcar numele. O ignorantă, pricepi ? O ignorantă. De ce nu te cari acasă, la dumneata ?

— Plec. Îşi luă paltonul şi pachetul de scrisori. Rupse ambalajul de hîrtie cafenie. Înăuntru se aflau vreo cincizeci sau şaizeci de scrisori, aranjate, după cum putu Meecham să-şi dea seama, cronologic. Erau adresate lui Earl Loftus, şi scrise cu litere largi şi tremurătoare, ca ale unui şcolar. „Spuneţi-i să le recitească" îl rugase Loftus, apoi se răzgîndise. „Nu, nu-i spuneţi nimic".

Unul dintre plicuri era alb şi nou, şi mai greu decît celelalte. Meecham îl vîrî în buzunar. Îl cuprinse un fel de furie neputincioasă împotriva lui Loftus fiindcă îl însărcinase să dea banii, ca şi împotriva doamnei Loftus, care bîjbîia în lumea ei crepusculară, acolo unde banii nu puteau cumpăra decît un singur lucru, bezna.

Bătrîna doamnă închisese ochii ; capul, ca al unei broaşte ţestoase, i se cufundă în gulerul de blană tocit al paltonului.

— Doamnă Loftus, mai ascultaţi-mă o clipă.

— De ce nu te cari acasă ?

— Am aici scrisorile dumneavoastră. Vi le las pe masă. Am şi nişte bani pentru dumneavoastră.

Am să-i dau lui Garino să-i ţină. De fapt, aţi avut dreptate în privinţa lui Earl. Are încurcături. În orice caz, o să auziţi de ele foarte curînd. Dacă e mai uşor pentru dumneavoastră, am să vi le comunic chiar acum, pe loc. Doamnă Loftus ! Hei, doamnă Loftus !

Bătrîna doamnă scoase un sforăit delicat. Bezna fusese cumpărată.

Blestemînd în surdină, Meecham îşi îmbrăcă paltonul, stinse plafoniera şi ieşi în hol. Doamna Garino tocmai urca scările locuinţei ei de la demisol. Arăta palidă şi liniştită, ca o mare după furtună. Ducea o tavă de metal, cu o ceaşcă de cafea şi un sandviş tăiat artistic, asemeni unui diamant şi împodobit cu o ridiche crestată în formă de trandafir.

— A adormit, spuse Meecham.

— Am s-o trezesc. Trebuie să mănînce.

— Ar trebui internată în spital.

— Dumneavoastră ştiţi ce înseamnă să obţii hîrtiile de internare pentru beţie cronică. Cămaşa de forţă, asta înseamnă, adăugă ea cu amărăciune. I-aţi dat banii pe care i-aţi adus ?

— Nu.

— Cîţi sînt ?

— Peste şapte sute de dolari.

— De unde a făcut Earl rost de atîţia bani ?

— Şi-a vîndut maşina, răspunse Meecham. Şi alte cîteva lucruri.

— Dar Earl o cunoaşte pe mama lui. N-are sens să-şi vîndă lucrurile şi să-i trimită atîţia bani deodată. Ştie ce are să facă cu ei.

— Voia ca mama lui să ia banii şi să plece din oraş pentru o vreme, să-şi ia o mică vacanţă.

— O vacanţă ? Unde ?

— N-are nici o rudă pe care s-o viziteze ?

— Pentru Dumnezeu, domnule Meecham ! Dacă ar fi rudă cu dumneavoastră, aţi invita-o să vă viziteze ? Earl trebuie să fi înnebunit. O *vacanţă* ! Trebuie să...

— În ce priveşte banii, spuse Meecham, nu vreau să-i ţin eu. De-abia îl cunosc pe Earl, nu-i clientul meu, şi nu primesc nici un sfanţ pentru drumul ăsta.

Doamna Garino îl privi bănuitor.

— Cred că aveţi unele motive, devreme ce-aţi venit.

— Să spunem că am făcut-o din curiozitate. Oricum, am venit şi n-am realizat nimic.

— Aţi găsit-o şi aţi adus-o acasă. Asta înseamnă mult şi vă sînt recunoscătoare. Dar ştiu ce aveţi de gînd în privinţa banilor şi refuz să-i ţin eu. N-am s-o fac pentru ea.

— A fost doar o idee care mi-a trecut prin minte, spuse Meecham sec.

— De ce să-i ţin ? Ca să-i dau cu ţiriita, cîte zece şi douăzeci şi cinci de cenţi, să vină la mine cerşind ? Nu, nu vreau. Duceţi-i banii înapoi lui

Earl. Sau trimiteți-i cîte puțin de fiecare dată, să nu moară de foame.

— Chiria e plătită ?

— Pînă la Anul Nou.

— Am să vă plătesc atunci și pe ianuarie, și-am să vă dau o sumă pentru hrana ei.

— Îi plătește Earl chiria.

— N-o să i-o mai plătească.

— De ce ? Ce s-a întîmplat ?

Meecham îi povesti, în timp ce ea rămase cu tava sprijinită de balustrada scării. Nu trădă nici uimire, nici neîncredere, cum se așteptase el și cum manifestaseră alții care îl cunoscuseră pe Loftus.

Cînd Meecham termină, doamna Carino spuse calm :

— Ia-ți spus și *ei* ?

— Am încercat. A adormit.

— Mai bine.

— Va trebui să afle într-o zi. Scrie probabil în ziarul de astă-seară din orașul dumneavoastră.

— Poate. Nu l-am citit încă. Suspină și se întoarse. — Am să-i spun chiar eu, mîine.

— S-ar putea să se resimtă după această știre.

— Credeți ? Vă înșelați. Nu mai are sentimente umane. E asemenea acelor ființe monstruoase de la bîlci, conservate în sticle cu spirt. Nu știu de ce mă chinui s-o mai țin în viață. Se uită posomorîtă la tavă. — Nu știu.

Meecham scoase o hîrtie de o sută de dolari din plic și o puse pe tavă.

— Să vă dau chitanță, zise doamna Garino. Așteptați o clipă.

— Nu-i nevoie.

— Ciudat fel de-a face afaceri.

— Nu e chiar o afacere. *Nu-i afacere*, își spuse el, *e viață; și nu sînt bani la mijloc, ci ființe omenești*. Sanvișul frumos, impodobit cu o ridiche crestată în formă de trandafir, n-ar fi putut fi cumpărat nici cu o mie de dolari.

CINCISPREZECE

A doua zi dimineața, Meecham ajunse la birou puțin după ora zece. Secretara, care lucra și pentru ceilalți doi asociați ai firmei, bătea la mașină. Era o fată vioaie, subțirică, cu păr aspru și purta ochelari.

Îl privi pe Meecham cu o surprindere exagerată.

— Dumnezeule, iată-l pe domnul Meecham. Mai să nu vă recunosc, așa de mult ați lipsit.

— Sînt prea obosit ca să apreciez glumele în dimineața asta, doamnă Christy.

— Ați petrecut azi-noapte ?

— Nebunește.

— La vîrsta dumneavoastră ! Foarte bine. Iată agenda de azi : domnul Cranstom e formidabil de furios fiindcă soția lui a cumpărat un *secretaire*, domnul Post a plecat acasă cu dureri de cap, iar procesul Dorsetto a fost anulat. În birou vă așteaptă o fată, o blondă.

— Cine e ?

— O oarecare domnișoară Dwyer. Așteaptă de aproape o oră. I-am dat un număr din *Fortune* să citească. Pare să fie intelectuală.

— Nu e.

Deschise ușa cu geam opac de la biroul lui. Pe ea, scria numele său, *Eric J. Meecham,* cu litere negre, ferme, și de cîte ori le citea se simțea și el mai ferm, mai energic, mai limpezit la minte.

Biroul era mic, încăreat cu mobilă, dar avea o fereastră largă, o banchetă capitonată cu piele, lungă cît o sofa, pe care puteai sta și urmări ce se petrece pe stradă, cinci etaje mai jos, sau cerul, la o aruncătură de piatră.

Alice se uita în stradă, ținîndu-și bărbia în palmă. Soarele dimineții îi transformase părul în beteală, iar Meecham se întrebă dacă nu și-l decolora nițel. Se bucură la gîndul că fata era în stare de această mică înșelătorie. I se părea încîntător și feminin ca o femeie să corecteze natura.

— Bună !

Alice sări sprintenă la sunetul vocii lui și dădu să se ridice

— Nu, nu te mișca, spuse Meecham. Ce frumos arăți !

— Serios ?

— Sînt gata să te angajez să vii aici și să stai cu ora.

Alice îl privi fără să zîmbească.

— N-aș vrea să-mi mai spuneți amabilități.

— De ce nu ?

— Mă jenează, mă face să cred că sînteţi un om obişnuit. Oricine poate spune amabilităţi, nu-s decît vorbe goale.

— Eşti supărată fiindcă te-am făcut să mă aştepţi.

— Poate, spuse ea puţin supărată.

Avocatul se aşează alături, pe priciul de sub fereastră.

— N-ar trebui să fii supărată.

— Am pîndit să vă aud paşii. E semn rău, nu ?

— Foarte rău.

Îi luă mîinile şi le strînse la piept. Se uitară împreună ca îngerii de pe un nor la strada de dedesubt, îndepărtată şi senină.

Alice se desprinse cea dintîi.

— Natural, n-are nici un sens.

— Natural. Ce n-are sens ?

— Ştiţi. Chiar dacă aveţi aceleaşi sentimente ca mine. Totul e împotriva noastră. Nu-mi place oraşul, clima e oribilă şi sînt atît de departe de acasă. Nu sînteţi prea tînăr şi se spune că un bărbat cu cît e mai în vîrstă, cu atît se adaptează mai greu menajului. Natural, n-are sens.

— Natural.

— Nu trebuie să repetaţi mereu acest cuvînt.

— De acord cu tine. Dar ce să fac, eşti o fată atît de inteligentă ! Firește, mai sînt şi alte criterii, de care n-ai pomenit. Mai întîi, nu ştii să gătești. Pe urmă îţi decolorezi părul.

— De unde ştiţi ? Oricum, e doar uşor decolorat.

— Apoi, bătrînul meu unchi James era ţicnit. N-am nici măcar casă. N-am mulţi bani şi...

— O, Meecham...

— Am uitat ceva ?

— O, Meecham, te iubesc.

— În clipa asta cred c-ar trebui să te sărut, dacă n-aş fi cu un picior în groapă.

— N-am spus că eşti cu un picior în groapă. Am spus că nu eşti foarte tînăr şi maleabil şi...

— Primesc scuzele.

O luă în braţe şi o sărută îndelung, de parcă n-ar mai fi sărutat nici o fată mai înainte, atît era de ciudat şi de perfect acest simţămînt.

Alice stătea foarte solemn.

— Am să te iubesc veşnic, Meecham.

— N-ar fi rău. Eşti fericită ?

Alice clătină din cap.

— Dar bine, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă el disperat, de ce nu eşti ? !

— Pur şi simplu, nu sînt fericită. Mă simt îngrozitor.

— Dar, pentru...

— N-am ce-i face. Toate poveştile acelea dulcege scrise despre dragoste, şi uite cum mă simt eu, absolut îngrozitor. Sufăr, îmi simt stomacul gol, de parcă aş mînca la nesfîrşit, atît că nimic nu mă satură, iar vederea mîncării îmi dă greţuri. Am să mor probabil de foame. Sînt şi prea slabă, oricum.

— Nu eşti prea slabă. Eşti perfectă.

— Nu, nu sînt. N-am o siluetă grozavă, știi ?

— Nu mă prea pricep.

— Arăt oribil în rochie de seară, fără bretele. Am încercat o dată una într-un magazin. Mi se văd claviculele.

— Culmea e că mie îmi plac la nebunie claviculele care se văd. Am dezvoltat un adevărat complex...

— Știi la ce mă refer. Vreau să fiu perfectă pentru tine. Aș vrea să fiu perfectă și toate lucrurile să fie perfecte.

— Dacă și tu și toate celelalte lucruri ar fi perfecte, nu te-ai mai uita a doua oară la mine.

— Ba da, răspunse ea cu pasiune. Te iubesc prea mult.

— Orașul nu e atît de rău. Există regiuni cu climă și mai neplăcută și n-ai decît să te duci acasă cînd vrei să-i vezi pe ai tăi...

— Știu.

— Putem aranja. Nimic nu se aranjează de la sine.

Alice ridică privirea spre el, încă palidă și încă solemnă.

— Iar pe deasupra, ești simpatic, nu-i așa ?

— Așa cred și eu cîteodată. Dar nu prea des.

— Clima... e un lucru cu care te obișnuiești, nu ? Și sînt sigură că-i foarte frumos aici primăvara, nu ?

— Foarte frumos.

— Pretutindeni pomi înmuguriți și boboci de flori. Cred că asta o să-mi placă cel mai mult.

— Sînt sigur.

— Oricum, nu mai mă simt atît de singură.

— Îmi pare bine.

Îi ridică părul ca beteala și îi sărută unduitura cefei. Cu buzele lipite de pielea ei, i se păru că iubește toate femeile, tocmai fiindcă o iubea pe Alice.

— N-am avut nici măcar o întîlnire, spuse ea. Nu-i ciudat, Meecham ?

— Ba da.

— N-am avut prilejul să ne îndrăgostim. Ce s-a întîmplat ? Cum a fost cu putință ?

— Dac-aș ști, m-aș duce și aș spune la toată lumea.

Soneria de pe birou zbîrnîi brutal și neașteptat, ca un deșteptător care te trezește din vis.

Meecham se aplecă și deschise interfonul.

— Da.

— La telefon e o doamnă Hamilton, spuse doamna Christy. Vreți să vorbiți cu ea ?

— Nu vreau, dar am să vorbesc.

— Perfect, aveți legătura.

Închise interfonul și întinse mîna după telefon. Alice își lăsă mîna pe brațul lui ca să-l oprească.

— A spus că-i... doamna Hamilton ?

— Da.

— Spune-i că nu sînt aici. Spune-i că nu m-ai văzut și că n-ai auzit de mine.

— Foarte bine, dacă aşa vrei. Ridică receptorul.

— Alo !

— Domnule Meecham, aici e doamna Hamilton. Ce mai faci ?

— Bine. Dar dumneavoastră ?

— Bine şi eu. Totul e bine. Buna ei dispoziţie suna atît de fals încît se întrebă dacă situaţia era atît de bună pe cît voia tonul ei s-o arate. — Se pare că legătura e proastă, domnule Meecham. Vreţi să vorbiţi mai tare ?

— De acord.

— De fapt, am o mică îngrijorare. Cred că e absurd să te necăjeşti din pricina unei fete inteligente cum e Alice. Dar se întîmplă ca şi cei inteligenţi să facă şi să spună prostii, nu ?

— Uneori.

— Ai văzut-o cumva azi-dimineaţă ?

— Nu, n-am văzut-o. Se uită peste birou la Alice. Se aşezase iar pe pricul ferestrei, cu ochii ei mari şi neliniştiţi aţintiţi asupra lui. Îi zîmbi încurajator, dar fata nu-i întoarse zîmbetul. — Ce vă neliniştește, doamnă Hamilton ?

— Poate că n-am motiv. Nu sînt sigură. Alice se poartă ciudat.

— Cum adică ?

— E greu de... Ei bine, cred că mă evită. Azi-dimineaţă, de pildă, a plecat de acasă fără să-şi ia micul dejun, fără să spună cuiva o vorbă. Pur şi simplu a dispărut.

— Probabil că e în centru, după cumpărături.

— Atunci de ce nu mi-a spus unde pleacă? Desigur, ar fi fost lucrul cel mai firesc. Luam micul dejun în sufragerie, împreună cu Virginia și Paul, iar Alice a ieșit pe ușă și de-atunci n-am mai văzut-o. Ciudat, nu?

— Totul pare ciudat pînă se explică.

— În afara celor din familie, dumneata ești singurul pe care îl cunoaște în oraș. Mi-a trecut prin minte c-ar putea să vină la dumneata, dacă se întîmplă ceva... dacă ar fi preocupat-o ceva.

— Ce s-o preocupe?

— N-am nici cea mai vagă idee. Era o afirmație fermă, și totuși neconvingătoare.

— S-ar putea să vină aici. Dacă are să vină, am să vă anunț.

— Îți mulțumesc. Îți dai seama că țin foarte mult la Alice, e o fată foarte scumpă. Se opri. O pauză semnificativă, își spuse Meecham, și așteptă să audă cuvîntul *dar*... Cuvîntul veni.

— *Dar* n-am angajat-o ca să fugă în chipul acesta.

Sublinie cu mare grijă *angajat-o*, de parcă ar fi vrut s-o pună pe Alice la locul ei, își spuse Meecham, pe care îl indispuse tonul; dar, mai puternic decît indispoziția, era sentimentul că doamna Hamilton era o femeie disperată, care luptă cu spatele la zid împotriva unor umbre invizibile pentru Meecham și a unor siluete pe care nu le recunoștea. Se gîndi la doamna Loftus pierdută în lumea ei crepusculară, unde totul era o

umbră, iar siluetele se vedeau difuz și vag. Cele două femei nu aveau comun decît disperarea. Și totuși, undeva, parcă, într-un punct oarecare, lumile lor diferite se ciocniseră ca niște planete rătăcitoare ; una din ele își pierduse o parte din substanță, iar cealaltă plesnise în două.

— Domnule Meecham, ești încă la telefon ?

— Da.

— O să mă anunți dacă apare Alice ?

— Am să vă anunț. La revedere.

— La revedere, domnule Meecham.

Meecham așeză receptorul la loc pe birou, îl privi gînditor, apoi mută telefonul cu un centimetru mai la dreapta.

— Ar fi trebuit să-i spui că te duci după cumpărături.

— N-am voit să dau ochii cu ea.

— De ce ?

— Nu mai am încredere în ea. S-a schimbat.

— D-asta ai venit atunci aici, ca să-mi spui că s-a schimbat ?

— Nu. Alice se întoarse și se uită în jos la strada plină de trecători.

— A venit un om s-o vadă aseară. L-am văzut și cred că știe că l-am văzut.

— Cine era ?

— Nu știu. Dar sînt sigură că nu voia să-l văd, că întîlnirea trebuia să fie tainică.

— Cum ai apucat să-l vezi ?

— Am auzit o lovitură în ușa de la intrare și nu soneria, o lovitură scurtă, ca un semnal. Stăteam în pat, la mine în odaie, analizînd situația. Cînd am auzit lovitura, m-am sculat ca să deschid fiindcă... ei bine, m-am gîndit c-ai putea să fii tu. Alt semn rău, nu ? De cîte ori sună telefonul, bate cineva la ușă sau aud pași pe trotuar, de fiecare dată cînd se oprește o mașină îmi închipui că s-ar putea să fii tu.

— Din ce în ce mai rău, spuse el zîmbind. Continuă.

— Mi-am pus halatul și papucii și-am coborît în hol. Am ajuns pînă la colțul holului, și atunci am auzit voci. M-am uitat după colț și-am văzut-o pe doamna Hamilton în prag vorbind cu un om, un necunoscut. Fără să vreau, mi-am dat deodată seama că spionez. Dar nu spionam și nici nu trăgeam cu urechea. Nici măcar nu auzeam ce spuneau. Am avut sentimentul că întîlnirea era oarecum ciudată și că omul n-ar fi trebuit să fie acolo la acea oră din noapte.

— Ce oră era ?

— Aproape unsprezece.

— Unde se aflau ceilalți din casă ?

— Carney doarme în altă parte, iar bucătăreasa era în camera ei. Are un televizor din fața căruia nu se clintește. Virginia plecase cu Paul la cinema. Petrecerea dată în cinstea eliberării ei din închisoare a eșuat lamentabil. Virginia a fost îngrozitor

de nervoasă, așa că cineva a propus să mergem cu toții la cinema.

— Cine anume a propus ?

— Cred că la început doamna Hamilton. Virginia a admis că-i o idee excelentă și m-a invitat să-i însoțesc. Foarte abil din partea ei, nu ?

— Foarte. Dar mă întreb în ce constă abilitatea.

— Vrei să spui că Virginia și doamna Hamilton încercau să scape de mine în acea seară ?

— Nu știu. E cu putință. E, de asemenea, cu putință ca Virginia să te fi invitat fiindcă a apucat-o simpatia față de tine. Are reacții imprevizibile.

— N-a apucat-o nimic față de mine, nici simpatie, nici antipatie. M-a ignorat pînă s-a ivit propunerea cu filmul ; atunci a încercat să fie foarte amabilă și prietenoasă. Nu știu, poate că era într-adevăr amabilă și prietenoasă. Nu-mi dau seama. Nu mai sînt în stare să judec pe alții, așa că nu pot să mă încred în...

— Nu te enerva. Îi puse mîna pe umăr ca s-o liniștească. — Ai refuzat invitația ?

— Da. I-am spus că mă duc devreme la culcare, și chiar m-am dus. Dar n-am putut să adorm. Mă gîndeam la tine și la ce mi-ai spus, să mă întorc acasă cît mai repede cu putință. Nu mă necăjea gîndul că încercaseră să scape de mine în acea seară. Mă necăjea doar faptul că tu încercai să scapi definitiv de mine.

— Se pare că n-am reușit.

— Absolut de loc.

— E cel mai plăcut eșec al meu de pînă acum. S-ar putea să regreți totuși.

— Meecham, încerc să-ți spun ceva, am impresia că totul se învîrtește în jurul nostru. Se încruntă. — Ar trebui să fiu impersonală, nu crezi ?

— Neapărat. Fii impersonală.

— Eu... Atunci nu te uita la mine.

— Am înțeles. Se uită spre perete. — Continuă...

— Ei bine, au rămas în hol și au discutat mai departe. Omul putea fi oricine, un prieten sau un agent care vinde asigurări, cărți poștale de Crăciun, sau ceva asemănător. Dac-ar fi venit ziua nu l-aș fi remarcat, nici nu m-aș fi gîndit de două ori la el. Aerul lor tainic m-a neliniștit... ora tîrzie, lovitura ușoară din ușă, în loc să sune, vocile scăzute și grăbite. N-am încercat să aud ce spuneau. M-am dus înapoi la culcare. Apoi, peste cîteva minute, doamna Hamilton a traversat foarte încet holul. Dacă n-aș fi tras cu urechea, cred că n-aș fi auzit-o. Nu s-a dus direct la ea în cameră. S-a oprit la ușa mea. I-am auzit pînă și respirația, foarte grea, o respirație chinuită, ca a cuiva căruia i s-a tăiat aerul, care se înăbușe. Nu cred... nu cred totuși că se *înăbușea*.

Dar ce crezi ?

— Că primise un șoc, un șoc puternic și că mă controla ca să se încredințeze dacă am văzut sau am auzit ceva.

— Dar n-ai auzit nimic.

— Nu.

— Și n-ai zărit decît un necunoscut la ușă. Lumina din hol era aprinsă ?

— Doar o lampă.

— Atunci înseamnă că l-ai văzut foarte clar.

— Numai o clipă. Era un bărbat înalt, destul de arătos, blond și cu față roșcovană. Cred că avea vreo patruzeci de ani și purta un palton verde aprins, în carouri. Nu m-am gîndit pînă acum, dar s-ar putea să fi fost un polițai.

— Nu-i exclus, zise Meecham. Știa însă că nu fusese un polițai. Își aminti de bărbat și își aminti de paltonul verde în carouri, atîrnînd alături de altele în cuierul din hol, și clătinîndu-se în vîntul ce pătrundea prin ușa deschisă. „Soțul meu, Jim."

Jim Hearst și doamna Hamilton. O altă ecuație ce trebuia rezolvată, își spuse Meecham, iar fiecare ecuație nouă conducea la o alta, și așa mai departe, pînă la infinitul minții omenești. Se simți năucit, dezorientat, un inginer fără riglă de calcul, un chimist fără formule.

— Firește că era un polițai, spuse Alice, cu voce irațional de încîntată, de parcă ar fi descoperit o ecuație și o rezolvase simplu de tot, numărînd pe degete. Cred c-am fost doar deprimată și-am visat toate prostiile astea, nu ?

O clipă, Meecham nu putu să-i răspundă. Nu era hotărît să-i spună despre ce era vorba, de fapt se întreba cît de mult știa el însuși.

— Nu, Meecham ?

— Cred că da.

— Lucrurile par mult mai negre noaptea, în beznă.

— E adevărat, mai ales cînd eşti singură.

— N-are să-mi fie niciodată frică alături de tine, Meecham.

— Nu.

O luă în braţe. Era caldă şi moale în inocenţa ei, pasionată în dragostea ei nouă, care avea să ţină o veşnicie, să ardă în întunericul nopţii ca şi în frigul iernii. Meecham se întrebă, cu o detaşare mai crudă faţă de el decît faţă de ea, cît are să ţină dragostea lor.

— Mai bine ai pregăti o poveste pentru doamna Hamilton, zise el.

— De acord. Ce să-i spun ?

— Că te-ai dus la coafor să-ţi faci un permanent.

— Dar nu l-am făcut.

— Atunci du-te şi fă-l.

— Bine, spuse ea supusă. Meecham, de unde ai ştiut ? Vreau să spun de unde ai ştiut că-mi decolorez părul ?

— Mi-au spus păsărelele mele care spionează prin tot oraşul.

— Nu. Vorbesc serios. Cum de-ai ştiut ?

— Am spus-o la întîmplare, draga mea.

— N-aş vrea să-mi închipui că ştii prea multe despre femei, spuse ea încruntîndu-se. Despre alte femei, vreau să spun. Nu-mi pasă ce ştii pe seama

mea. Firește, uneori am să încerc să fiu misterioasă.

— Cînd ai s-o faci, îți promit c-am să mă las păcălit.

— O, Meecham. Mă simt, mă simt zdrobită sub atîta dragoste. Crezi că fac o greșeală fiindcă îți spun asta ? N-ar trebui să te las să ghicești ?

— E cam tîrziu pentru așa ceva, răspunse Meecham. Pe deasupra, am obosit tot ghicind. Ar trebui să-mi cumpăr o riglă de calcul nouă, sau să încep să număr pe degete, ca tine.

— Ce vrei să spui ?

— Nimic. O sărută ușor pe tîmplă. — Fugi și fă-ți un permanent.

— Cînd te mai văd ? N-am putea să luăm masa de prînz împreună ?

— Nu azi. Trebuie să mă duc la spital, să-l văd pe Loftus.

— Iar Loftus, spuse ea plictisită.

— Iar Loftus.

— De ce te duci ?

— Am niște bani care îi aparțin. Vreau să știu ce să fac cu ei.

— Dar de ce ți-a dat banii ? De ce te mai amesteci cu el în chestiuni d-astea ?

— Nu mă amestec de loc.

Știa totuși că se amestecă. Se amesteca în primul rînd din punct de vedere moral și psihologic apoi, treptat, și fizic, prins într-o rețea de legături umane. Oricum se întorcea, găsea alte noduri în

rețea. Nu putea să lupte împotriva ei, să scape prin argumente sau să-și asigure scăparea plătind cu bani ; fiecare nod, mai strîns și mai încîlcit decît cel dinainte trebuia desfăcut fir cu fir — bătrîna doamnă, familia Garino, Virginia și mama ei, Margolis cel mort, Emmy Hearst și soțul pe care îl disprețuia, și chiar Loftus, primul și ultimul nod, cel mai dificil din toate.

ŞAISPREZECE

Spitalul regional era compus dintr-un grup eterogen de clădiri noi şi vechi, cam la vreo cinci kilometri la sud de oraş. Aşa-numitul spital al închisorii nu era un spital propriu-zis, ci o clădire din cărămidă galbenă cu două etaje, despărţită de celelalte corpuri printr-un teren lat de vreo cincizeci de metri şi printr-un gard de oţel. La început, locuise acolo familia directorului spitalului, dar întrucît se ivise necesitatea unor spaţii suplimentare pentru spital, directorul se mutase, iar casa era folosită ca pavilion pentru bolnavii foarte contagioşi, suferind de difterie sau febră tifoidă. Imunizarea dusese la o descreştere treptată a bolilor, pînă aproape de dispariţie, dar nu se descoperise şi o imunizare împotriva criminalităţii, iar numărul deţinuţilor din regiune crescuse considerabil. Unii din ei sufereau de boli fizice şi solicitau atenţie, alţii de maladii nervoase, ce solicitau o atenţie şi mai mare. După o serie de discuţii înverşunate, după articole de fond în ziare

și o declarație iritată a unui membru al congresului din localitate, care candida din nou în alegeri, autoritățile recunoscuseră că există o problemă a bolnavilor mintali.

Trecerea de la apărarea societății împotriva difteriei la apărarea ei împotriva criminalilor, a bastarzilor, se efectuase cu mare economie. La ferestre fuseseră scoase perdelele și puse în schimb bare ; se construise un gard ; locul surorilor l-au luat infirmierii, iar încăperea care servise pe vremuri drept birou directorului, și mai tîrziu sală pentru copii, fusese transformată acum într-o cameră cu fișiere, birou și salon pentru infirmieri.

Pe ușă, un semn invita : *Sunați și intrați.* Meecham sună și intră.

Infirmierul de gardă ședea la un mic birou într-un colț și citea o fișă.

— Bună dimineața, Gill, zise Meecham.

Gill ridică ochii de pe fișă și se încruntă.

— Cum ai trecut de poartă ?

— Portarul e un vechi prieten de-al meu.

— Avem regulament, Meecham, știi bine.

— N-am călcat regulamentul.

Meecham îl cunoștea pe Gill de mai bine de un an. Infirmierul era un tînăr îndesat, foarte preocupat de boli. Era singurul angajat al spitalului dispus să asculte cu mare interes plîngerile și simptomele fiecărui pacient aflat în grija lui. Se bucura deci de o largă popularitate, fiind mult mai folositor decît își putea închipui. Urechea

atentă a lui Gill receptase durerile de cap și crampele stomacale, atacurile de astmă și cardiospasmele și multe temeri se domoliseră în fața ochilor săi căprui și umezi.

La cererea lui fusese transferat la spitalul închisorii, deoarece dorea să studieze corelația dintre crimă și boală. Era foarte conștiincios în îndatoririle lui ; ținea un carnețel unde își nota tot felul de date medicale și simptome, ca și observații asupra pacienților. Deocamdată nu trăsese nici o concluzie, în afara faptului că prizonierii erau în general mult mai liniștiți și se plîngeau mai puțin de durerile lor decît bolnavii din alte pavilioane.

Vreau să-i vorbesc numai o clipă, zise Meecham.

Gill pipăi stetoscopul pe care îl purta la gît. Îi aparținea, îl cumpărase cu o săptămînă în urmă, iar un intern îl învățase cum să-l folosească și cum să asculte cu el. Îl purta foarte mîndru și plin de importanță, ca pe un colier de diamante.

— Ți-am spus la telefon, Meecham, nu-i voie să-i faci vizite. Băiatul e rău bolnav.

Pentru Gill toți pacienții lui, indiferent de vîrstă, erau copii, ca și cum îmbolnăvindu-se ar fi regresat în copilărie. Meecham se întrebă dacă Gill își dădea seama cît era de aproape de adevăr.

— N-am venit în vizită.

— Aseară a trebuit să i se facă o transfuzie. I-au luat un test cînd l-au adus ieri dimineață ;

am constatat că procentul de mileo... *mieloblaste* era foarte ridicat.

— Ce este o mieloblastă ?

— E semn rău, oricum, foarte rău spuse Gill şi roşi. Totuşi transfuzia l-a remontat. Apoi a devenit agitat, nu se putea calma şi nu reuşea să adoarmă. Voia să discute, aşa c-am stat cu el.

— Toată noaptea ?

— Desigur. N-aveam poftă să dorm ; afară de asta n-am întîlnit pînă acum un caz de leucemie. Cred că de fapt e o boală în răspîndire, aşa că vreau să aflu cît mai multe despre ea. Cînd am să string bani şi am să mă duc la facultate, o să ştiu o groază de lucruri, pe care ceilalţi studenţi nu le cunosc, lucruri într-adevăr precise.

— Ca mieloblastele, zise Meecham. Despre ce voia să discute aseară ?

— Despre ce discută cei mai mulţi băieţi. Despre el şi despre femei.

— Ce femei ?

— Mama lui, de pildă. Se pare că mama lui e alcoolică. Am observat eu deseori că alcoolismul joacă un rol în cele mai multe...

— Şi cealaltă femeie ?

— Îi spunea Birdie. Era soţia lui, dar s-a purtat rău cu ea şi Birdie l-a părăsit. Ascultă, de ce vrei să afli astfel de lucruri ?

— Fiindcă mă interesează. Pe tine te interesează mieloblastele lui Loftus, iar pe mine nevasta lui.

— Încerci cumva s-o găsești ?

— Doar de curiozitate, da.

— Trebuie să fii groaznic de curios ca să vrei să te duci unde e ea.

— Unde e ?

— E moartă, zise Gill. A murit într-un accident de mașină la Las Vegas acum un an și jumătate.

— A murit ?

— Nu imediat. Peste cîteva zile, într-un spital.

Meecham se simți puțin ametit și dezechilibrat, ca și cum unul din nodurile din rețea i s-ar fi tăiat de sub mînă, lăsîndu-l să se bălăbăne în aer.

Birdie era moartă, murise de mult. Nu dispăruse pentru o clipă după colțul străzii, ci pășise și se topise în umbrele unor străzi străine.

— Îmi pare foarte rău, spuse Meecham în cele din urmă.

— Te cred

— Nu mi-a pomenit de moartea ei.

— Mie îmi spun o groază de lucruri, nu știu nici eu de ce. Dar n-am auzit niciodată pe cineva vorbind așa de mult ca Loftus aseară. Trebuie s-o fi iubit la nebunie pe femeia aia. Birdie încoace, Birdie încolo, să mă ia dracu dacă nu era să adorm de cîteva ori, dacă n-aș fi stat pe un scaun așa de tare. Partea cea mai caraghioasă e că n-a suflat o vorbă din ce pricină e aici, pînă nu l-am întrebat. Iar apoi am avut impresia că asasinatul i se părea o bagatelă, ca atunci cînd parchezi în loc interzis. Am avut cîțiva psihopați ; tot așa se pur-

tau. Loftus însă nu arată de loc a psihopat. Afară de o anumită amnezie, ca atunci cînd a comis crima, e un om moral şi plin de simţul răspunderii. O cunoşti pe mama lui ?

— Am întîlnit-o.

— Din cîte am auzit, e un adevărat caz clinic, nu ? Ştii, am reflectat azi-dimineaţă şi îmi spuneam că atunci cînd o să am destui bani şi am să merg la facultate, n-ar strica să mă dedic psihiatriei. N-am prea multă învăţătură, ce-am cules pe ici pe colo, dar dumneata, care eşti un om instruit, nu crezi că psihiatria e de mare viitor ?

— Poate folosi tuturor nitel.

— La asta mă refeream. Cînd au să ajungă să ţină în eprubetă toate bolile fizice, eu am să rămîn cu psihiatria mea, şi n-am să şomez.

— Am să fiu primul tău pacient, dacă mă laşi să-l văd pe Loftus, zise Meecham.

— Nu pot, Meecham. Băiatul e bolnav. E serios bolnav, nu ca unul din prefăcuţii de aici.

— Ştiu.

— În afară de asta, doarme. I-am dat un sedativ acum trei ore.

— Am să aştept, zise Meecham. Se aşeză pe marginea biroului şi îşi aprinse o ţigară. Dacă e atît de bolnav încît nu poate să vorbească, perfect, îţi promit că n-am să-l întreb nimic. E destul de rezonabil ce-ţi propun, nu ? La urma urmei, vederea mea nu-i de natură să-l sperie de moarte.

Am să intru uşurel şi, dacă doarme, ies tiptil. Unde-i ?

— În camera însurăţeilor, spuse Gill.

Denumirea de „camera însurăţeilor" pierduse de mult orice urmă de umor, devenind o expresie comună, folosită pentru a desemna singura cameră de o persoană din clădire, unde erau ţinuţi pacienţii foarte grav bolnavi sau cei de la reanimare.

— Îţi baţi grozav capul, doar de curiozitate, nu ?

— Uneori.

— Pentru cine lucrezi ?

— Numai pentru mine.

— Atunci să mergem. Să văd dacă s-a deşteptat.

— Mulţumesc, Gill. Vino la biroul meu pe la jumătatea lui februarie şi-am să te ajut să-ţi calculezi impozitul pe venit.

— Pe cine vrei să duci ? Gill vîrî mîna într-un sertar şi scoase un inel cu chei. Nu era atît de mare ca cel al domnişoarei Jennings, de la închisoarea ţinutului, dar avea mai multe chei, de toate mărimile şi formatele. — Ştii că mi se face silă să tot încui peste tot. Încuie uşile, încuie ferestrele, încuie closetul, încuie termometrele, alcoolul de frecţii, farfuriile, pînă şi lingurile.

Meecham îl urmă la uşă.

— De ce şi lingurile ?

— Acum cîţiva ani au adus aici un tip, bătut măr într-un scandal de familie. A încercat să se înăbuşe, înghiţind coji de portocale şi împingîn-

du-le pe gît cu o lingură. Așa că adio linguri și portocale.

Descuie o ușă care dădea pe un coridor lung și strîmt. În ciuda soarelui, a aerului, a vopselei și a dezinfectantelor, mirosul de lemn putred stăruia în casa veche. Bîntuia de-a lungul coridorului, în susul și în josul scării, ca stafia neliniștită a directorului, căutîndu-și urmele.

La primul etaj se aflau patru camere. Trei dintre ele aveau ușile scoase și înlocuite pînă la toc cu grilaje, confecționate din același material ca și gardul care împrejmuia curtea.

Din dosul unui grilaj un om începu să geamă cuprins de o disperare neașteptată.

— Încetează, Billings, zise Gill prietenos, și se opri în fața celulei lui. Fii băiat cuminte.

Băiatul era un negru bătrîn, cu o barbă pătată de tutun și cu un păr alb, ce-i atîrna pînă la umeri.

Prunele aleea de la micul dejun mi-au căzut greu în stomac, ca niște bile de biliard.

Vorbește frumos. Ultima oară cînd te-au adus aici vorbeai de parcă ai fi fost student la Yale.

— Prunele mi se mișcă în burtă.

— Am să-ți dau imediat ceva.

— Ascultă. Vino încoa și ascultă, băiatule alb.

— Acum nu pot, Billings. Am treabă.

Ascultă. Sînt un păcătos. Prunele mi se mișcă în burtă. O, Isuse, oprește-le, fă ca bilele de biliard să nu se mai ciocnească în burta mea.

— N-ai bile de biliard în burtă, zise Gill. Ai gaze.

— Nu-s decît un negru bătrîn, Isuse, dar am să mă rog la tine. Vor să mă tundă, să-mi taie barba, să-mi ia ce-i al meu prin lege, spunînd că am păduchi. N-am avut, Doamne, niciodată păduchi, n-am decît bolboroseala asta din burtă.

— N-ai auzit, Billings ? Toată lumea poartă azi părul scurt, pînă şi femeile.

— Băiatule alb, ai să te zvîrcoleşti în focul iadului, iar eu am să mă urc călare la cer.

Bătrînul negru se răsuci pe patul lui, cu faţa la zid şi îşi reluă gemetele joase şi melodioase.

Gill se îndepărtă dînd din umeri ; îşi continuă drumul pe coridor.

Cea de-a patra cameră îşi păstrase uşa originală de lemn de stejar, dar în ea fusese scobită, la înălţimea ochiului o mică gaură rectangulară pentru observaţie. Gill se uită prin ea mai înainte de a descuia uşa.

Obloanele fuseseră lăsate, iar camera era aproape cufundată în întuneric, aşa încît singurele obiecte vizibile rămăseseră cele de culoare deschisă : patul, chiuveta, o ladă de gunoi acoperită, un scaun alb, răsturnat într-un colţ, iar deasupra scaunului chipul lui Loftus. Crescuse imens în timpul nopţii. Faţa îi ajungea aproape pînă la tavan.

Bătrînul negru gemea şi-l chema pe blîndul Isus, Gill răsufla ca un cal obosit, iar de geam se loviră nişte crăci.

Gill traversă încăperea și trase obloanele. Apoi se duse în colț și atinse una din mîinile lui Loftus, ce atîrnau. Loftus începu să se bălăbăne foarte încet, ca și cum l-ar fi legănat un vînt slab.

— Nu-i vina mea, zise Gill. Dacă țin morțiș să moară, n-ai cum să-i împiedici. Nu-i vina mea. I-am dat sedativele, a promis că le ia și e-o să doarmă.

Și-a ținut în parte promisiunea, reflectă Meecham, dar cele două capsule galbene se găseau încă pe masa de metal de lîngă pat.

— Băiatule alb ! Ești acolo, băiatule alb ? Am vorbit cu bunul Dumnezeu, băiatule alb, și mi-a spus că ești un păcătos, a spus că n-ar fi trebuit să-i dai unui biet negru prune la micul dejun. Mă asculți, băiatule ?

— Cum aș fi putut să-l opresc ? zise Gill. Cum aș fi putut ? Poate că azi-noapte, în timp ce vorbea, făcea planuri, se uita primprejur să vadă de ce să se folosească.

Odaia nu conținea nici un obiect ascuțit sau tăios, nimic care să poată fi rupt, ca să formeze o muche ascuțită. Pînă și becurile erau la o înălțime inaccesibilă. Loftus însă, ca mulți disperați, găsise o soluție. Desfăcuse mînerul de sîrmă împletită al lăzii de gunoi și-l legase de gaura de aerisire, din zid, aproape de tavan. De mîner legase o fîșie ruptă din pătura cenușie a spitalului, de pe pat. Se urcase pe un scaun și își legase celălalt capăt al fîșiei împrejurul gîtului. Stătuse astfel un minut

sau două, sau poate chiar o oră, înainte de-a împinge scaunul cu piciorul.

Murise liniștit, fără să se zbată. Pe zidul alb din spatele lui nu se vedeau urme de picioare, lovituri disperate, datorită sforțărilor de a se sprijini de zid pentru a ușura apăsarea din jurul gîtului. Pe gît nu se vedeau zgîrieturi și urme de unghii. Părea că murise datorită doar voinței, mai înainte ca frînghia să-i fi tăiat răsuflarea.

Fața nu i se decolorase și, deși ținea gura ușor deschisă, limba nu-i ieșea din gură. Arăta foarte liniștit, ca și cum lunga noapte de care se temea se împlinise frumos, iar visele erau plăcute. Umbrele acestei nopți nu ascundeau spaime, iar căile ei erau aceleași căi stranii pe care se plimbase și Birdie.

— Te aud, băiatule alb, te aud vorbind și șoptind. Îngenunchează și roagă-l pe bunul Isus să te scape de diavolul din tine, fiindcă stai acolo și vorbești în șoaptă despre mațele unui sărman negru.

Gill se întoarse brusc și urlă spre ușa deschisă :

— Gura ! Gura ! Ți-am spus !

— Șoptești și rizi...

— Gura, blestematule !

— Blestemi, țipi și vorbești în șoaptă...

— Am să vin și-am să-ți sparg țeasta, blestematule !

— AmenințI, amenințI un biet bătrîn plin de păcate și păduchi, și care o să fie tuns. Îngenun-

chic, băiatule alb, și roagă-te la Dumnezeu să te izbăvească de diavol.

Gill rămase cu pumnii apăsați pe coaste, iar mîinile i se înălbiră.

— Foarte bine, Billings, zise el în sfîrșit. Am îngenunchiat și-am scăpat de diavol.

— Zi, aleluia !

— Aleluia ! zise Gill, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față. Aleluia !

ȘAPTESPREZECE

Strada se afla la cinci etaje mai jos, dar cerul părea mai aproape decît azi-dimineață. Acum, la asfințit, pe fereastra biroului lui Meecham, apăsa o masă informă și schimbătoare, de culoarea pielii învinețite.

Terminîndu-și lucrul, doamna Christy plecase. Telefonul sună. O notă bătută la mașină stătea proptită de lampa de pe biroul lui Meecham, iar avocatul o citi înainte de a întinde mîna după telefon.

E.J.M.: Au telefonat următorii: 11,35 — Cordwink; 12,10 — doamna Hamilton; nu a lăsat nici un mesaj; 1,15 — domnul Geo Loesser; va telefona din nou; 1,40 — Checker Cab, cererea pentru o nouă judecată a fost respinsă; 3,10 — domnișoara Mc Daniel nu găsește copia după testament; 3,15 — Curățătoria Sweeney, covorul va intra neapărat la apă și refuză să plătească despăgubiri; 3,45 — doamna Alistair, în chestiunea actelor de proprietate; 4,05 — domnul Loesser, să-i telefonați la

5—5988, înainte de ora șase ; 4,33 — domnul Post nu va veni mîine, L.E. Christy.

Ridică receptorul.

— Alo, Meecham la telefon.

— Aici e George Loesser, domnule Meecham. Poate că mă înșel, dar cred că ne-am întîlnit acum un an sau doi la o adunare la Chicago. Loesser vorbea cu o voce subțire și nervoasă, cu un ușor accent din New England. — Îți aduci aminte ?

— S-ar putea, răspunse Meecham. Să venim la chestiuni mai recente.

— Absolut. Ei bine, acum lucrez la o firmă din Detroit, „Lewenstein, Adler și Brich". Mă aflu aici pentru că a trebuit să întîlnesc o clientă la aeroport azi-dimineață și s-o conduc în oraș. Clienta se întîmplă să țină morțiș să te întîlnească.

— Ca avocat ?

— Nici vorbă, replică Loesser înțepat. Firma mea se ocupă cu toate afacerile ei. E o chestiune cu totul diferită, una personală. Vrea să vorbească cu dumneata, pentru că șeriful a pomenit numele dumitale în legătură cu Virginia Barkeley. Te-ai ocupat de afacerile doamnei Barkeley, nu ?

— O vreme.

— Clienta mea e Lily Margolis.

— Ah.

— S-ar putea să știi, a fost la Lima, în vizită la sora ei, în momentul morții domnului Margolis.

— Da, știam.

— S-a întors de îndată ce-a putut. A discutat cu șeriful azi-dimineață și puțin după-amiază. Firește, n-a avut multe să-i spună. A fost doar o formalitate.

— Dacă a discutat cu Cordwink, de ce mai vrea să mai vorbească cu mine ?

— Sincer, nu știu nici eu. Loesser părea cu adevărat nedumerit. — Probabil din curiozitate. Cordwink nu i-a spus prea multe, și știi cum sînt femeile, le plac amănuntele, nu se plictisesc niciodată de ele. E de neînțeles, firește, în cazul lui Lily. Nu s-a mai lovit pînă acum de așa ceva. A dus o viață foarte tihnită, s-ar putea spune, iar afacerea asta a fost un mare șoc pe plan emotiv, mai ales din pricina copiilor. Desigur, am făcut tot ce-am putut pentru ca nici ea și nici copiii să nu fie pomeniți în ziare.

— Am observat că s-a ocupat cineva de asta.

Loesser avusese succes. Nici o poză sau vreun instantaneu de-al lui Lily Margolis sau de-al copiilor ei nu apăruse în vreun ziar, și nu se pomeniseră decît foarte puține fapte despre viața ei personală.

Se pare totuși că nu prea aveau ce să pomenească ; Lily Margolis era una din acele femei șterse și virtuoase, interesate doar de creșterea copiilor și de treburile casnice. Meecham întîlnise foarte multe femei de acest gen, și uneori aerul lor șters și chiar virtutea lor era doar o pojghiță, un

strat subțire de gheață, peste un rîu primejdios de trecut.

— Părerea mea în această problemă, zise Loesser, este că ar fi preferabil să uite întreaga chestiune. De fapt, îți telefonez acum împotriva voinței mele. N-am voit s-o fac, și nici nu cred că se realizează ceva răscolind amănuntele sordide. Dar Lily a insistat. Dacă vii și discuți cu ea, vei fi, desigur, răsplătit pentru timpul pierdut...

— Îți dai seama că afacerea s-a închis.

— Evident. Întrucît tînărul s-a sinucis azi-dimineață...

— Cum ai aflat ?

— Destul de ciudat : Lily era în biroul șerifului cînd s-a comunicat telefonic. N-a putut să n-audă. Loesser tușși, dar tusea lui semăna mai mult a tic nervos, decît a tuse adevărată. — Am înțeles că erai prieten cu acel tînăr.

— L-am cunoscut.

— E o afacere deosebit de tristă, mai ales pentru Lily și cei doi copii. Din fericire, au rămas cu o situație materială bună. Unul din puținele lucruri inteligente făcute de Margolis în viață a fost să contracteze o asigurare serioasă.

— Indemnizația dublă [1] a vindecat multe inimi zdrobite.

[1] Formulă contractuală a societăților americane de asigurare pe viață, care prevede că în caz de asasinat, familia victimei primește o sumă dublă față de cea contractată.

— Firește, și de ce nu ? îi luă Loesser apărarea.

— De ce nu, într-adevăr. Meecham se uită la ceasul de pe birou : 5,10. — Am să fiu încîntat s-o văd pe doamna Margolis. Cînd ?

— Astă-seară, după cină, dacă-ți convine. Sau chiar acum dacă preferi.

— Ar fi mai bine acum.

— În clipa aceasta sînt acasă la Lily. Știi unde se află Lancaster Drive, aproape de terenul de golf?

— Da.

— Numărul 1 206, o casă în stil colonial, în verde și alb, ai s-o remarci. Copiii s-au jucat toată după-amiaza, și-au făcut niște oameni de zăpadă la intrarea în alee.

— Am să fiu acolo în douăzeci de minute.

Lampa era îndreptată asupra porții, iar oamenii de zăpadă stăteau ca niște statui funebre de o parte și de alta. Loesser se înșelase în privința lor. Nu erau bărbați de zăpadă. Unul era o doamnă, legată peste pieptul voluminos cu un șorț trandafiriu și mototolit, și legată la cap cu un batic, pentru a-i ascunde chelia. Unul din ochii de cărbune îi căzuse din orbita ce se înmuiase. Avea nas de vrăjitoare, făcut dintr-un morcov și gură umedă, dintr-o sfeclă, iar în piept era înfipt un țurțure lung, care picura și lucea în lumină ca un stilet cu mînerul bătut în pietre prețioase. Doamna de zăpadă părea conștientă de rană ; gura ei de sfeclă era

îndurerată, iar singurul ochi privea fix și disperat în noapte.

Meecham apăsă pe accelerator și roțile mașinii se învîrtiră un moment în zloată, apoi înaintară. Aleea urca destul de abrupt și nu fusese curățată de zăpadă. Ca, de altfel, nici treptele casei sau veranda cu stîlpi albi. Pretutindeni se auzea cum picură, ca într-o seră.

Aproape fiecare fereastră era luminată și larg deschisă, ca și cum camerele ar fi fost aerisite după o perioadă de boală.

Loesser personal deschise ușa. În contrast cu vocea lui la telefon nervoasă și ascuțită, era un bărbat cu o față rotundă ca luna, vînjos, de peste patruzeci de ani, cu un surîs care apărea și dispărea cu precizia unui semafor de circulație. Avea maniere de avocat de tribunal și un fel de a vorbi fără să-și privească interlocutorul, de parcă și-ar fi îndreptat cuvintele către un juriu nevăzut și extrem de pretențios.

— Îmi pare bine c-ai venit, Meecham. Cei doi bărbați își strînseră mîna. — Dă-mi paltonul. Servitoarea e sus cu copiii.

Luă paltonul lui Meecham și îl atîrnă într-un mic dulap în peretele din hol. Meecham observă că dulapul era gol, cu excepția unei perechi de șoșoni de copil.

— Lily n-a avut încă timp să despacheteze sau să aranjeze prin casă, zise Loesser. De altminteri,

siet vărul ei, în cazul cînd te întrebi ce caut în povestea asta.

— Nu m-am întrebat foarte tare.

— Nu ? Așa am avut impresia. De fapt, spuse el și se trase de cravată, de fapt am asistat-o pe Lily în toți anii ei nenorociți de căsătorie.

Era genul de remarcă ce cerea un răspuns : *A, da ? Ce interesant. Oare ? Frumos din partea dumitale, amice. Ce om de încredere !* Meecham se mulțumi să scoată un sunet confuz.

— Ei bine, Lily te așteaptă în birou, spuse Loesser. E singura cameră din casă care nu miroase a naftalină. Vila a fost închisă, știi.

Biroul nu era ceea ce se așteptase Meecham, judecînd după nume — un sanctuar cu pipe și cărți, pentru un bărbat — ci o cămăruță în partea de sud-est a casei, mobilată pentru lucru, și nu pentru odihnă. Înăuntru se aflau o mașină de cusut, o tablă de scris, un mic război manual, un manechin de croitoreasă, ca și o masă de lemn lungă și nevopsită, plină de jucării de copii. Pereții erau acoperiți cu desene de copii, în cărbune și acuarele, ca și picturi cu degetul, unele atîrnînd înrămate de cornișă, iar altele prinse de perete în pioneze. Desenele erau toate semnate, cele mai multe chiar pe mijloc : *Ann M.* sau *Georgie*.

Activitatea din încăpere îi dăduse un aer de dezordine plăcută. Lily Margolis nu avea însă nimic dezordonat în persoana ei. Era o femeie

subțirică, musculoasă și tînără, îmbrăcată într-un taior de tweed, în nuanțe de albastru, care se asortau de minune cu ochii. Părul șaten era tăiat scurt, în rînduri de bucle atît de uniforme, încît părea că le-a cîntărit și măsurat pe fiecare înainte de-a apărea în public. Avea fața adînc bronzată, astfel că ochii păreau, prin contrast, foarte strălucitori și limpezi, iar dinții foarte albi. Trăsăturile erau banale, dar taiorul de tweed ales cu grijă, ca și tenul la fel de grijuliu bronzat, îi dădeau o înfățișare izbitoare.

Repetă cuvintele lui Loesser, dar accentul ei din New England se dovedi mai puternic decît al lui, ca și cum ar fi încercat în mod premeditat să-și manifeste disprețul pentru Middle West.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că ați venit, domnule Meecham. Vă rog să luați loc. George, vrei să fii așa de gentil să ne aduci ceva de băut ?

Loesser se ridică ascultător, dar păru ușor jenat cînd, o dată ajuns la ușă, se întoarse ca să-i arunce doamnei Margolis o privire : „nu-i-spune-nimic-interesant-pînă-ce-nu-mă-întorc".

Lily Margolis se așeză la loc pe banca de lemn, de lîngă tabla de scris, unde stătuse înainte de-a se ridica pentru a-l primi pe Meecham. Se așeză țeapănă și dreaptă, cu tocurile de la pantofi bine înfipte în covor și cu mîinile mari și pricepute strînse pe genunchi.

— Vedeți, domnule Meecham, nu prea îmi dau seama ce s-a întîmplat, și nici de ce. Totul e confuz și încurcat. Parcă aș încerca să pricep coșmarul altuia.

Coșmarul altuia, remarcă Meecham, nu coșmarul ei. Afirmația se potrivea cu ideea pe care și-o formase înainte asupra ei. Lily Margolis părea să sufere de schizofrenia profesională a secretarelor perfecte, o purtare care rezolva orice, combinată cu o încredere deplină în propria ei superioritate. *Da, patroane*, pe de o parte, *ce tip stupid*, pe cealaltă. Poate nu o soție perfectă.

Se aplecă ușor spre Meecham, dar fără să-și îndoaie spatele.

— Am dus copiii la Lima ca să-și petreacă acolo Crăciunul cu sora mea — soțul ei e inginer de mine. Nu trecuseră două săptămîni, cînd am primit vestea că soțul meu a suferit un accident. O formulare delicată, nu credeți, pentru ceea ce s-a întîmplat ?

— Văd că ați suportat bine șocul, spuse Meecham.

— Cînd ai trecut prin atîtea șocuri ca mine în ultimii opt ani, unul în plus aproape că nu mai contează. Pot să încasez ca un boxer bătrîn. Zîmbi, fără amărăciune, fără să trădeze vreun sentiment. — Am trăit cu atîtea incertitudini. Acum, cel puțin, lucrurile s-au aranjat. Nu trebuie să mă mai întreb unde o fi Claude sau ce-o fi făcînd. Nu mai e cazul să hotărăsc dacă trebuie să divor-

țez de dragul copiilor, sau să nu divorțez, tot de dragul copiilor. Soarta a intervenit și a pus capăt luptei, ca un arbitru. Nu-mi pare rău și nici n-am să mă prefac că-mi pare rău. Claude a fost un prost fără pereche. Numai un prost fără pereche...

Se opri, dar ideea era limpede ; numai un prost fără pereche putea să fie asasinat. Într-un fel, Meecham îi dădu dreptate ; victima, ca și asasinul, avuseseră la dispoziție o oarecare alegere a soartei, o alegere a împrejurărilor.

Loesser se întoarse cu o carafă cu Martini. Îi turnă un pahar lui Meecham, apoi își turnă și lui unul.

— Iertați-mă, domnule Meecham, spuse Lily Margolis, eu nu beau.

— Îi face rău, explică Loesser.

— Nu-mi face cîtuși de puțin rău, George. Aș vrea să nu mai spui asta la toată lumea.

— Dar îți face într-adevăr rău. Eu am...

— George, *dragă*, ce-o să creadă domnul Meecham despre noi, dacă ne complacem într-o ceartă stupidă de familie ?

Loesser se uită lung și cu un zîmbet vag împietrit la peretele din dosul ei. *Doamnelor și domnilor jurați, martorul afirmă că ea minte, că efectul alcoolului asupra sistemului ei nervos este extrem de primejdios și că, de fapt, îi face rău.*

Meecham se foi jenat, pe scaun. Pe masă, chiar în fața lui, se afla un castron cu mere ruset, iar

vederea și mirosul lor îi stîrni o foame care îi răscoli stomacul. Avea impresia că venise la un banchet ca invitat să vorbească și își pierdea vremea cu prezentări, în vreme ce mîncarea se răcea.

Deocamdată, doamna Margolis nu-i pusese nici o întrebare în legătură cu moartea soțului ei, iar Meecham era aproape sigur că ea nici nu intenționa; îl invitase nu ca să vorbească, ci ca să asculte.

— George, nu are nici un sens să mai rămîi, spuse deodată doamna Margolis. Ai un drum lung cu mașina pînă acasă și știu că lui Marion nu-i place să întîrzii la masă.

Loesser înghiți în sec.

— E datoria mea să rămîn. E o chestiune familială.

— Ți-e teamă c-am să spun vreo prostie ?

— Nu. Te asigur că nu.

Doamna Margolis rîse și i se adresă lui Meecham :

— Îi e teamă. Îi e teamă c-am să fac o remarcă calomnioasă la adresa Virginiei. Am s-o fac totuși.

— Ascultă, Lily, protestă Loesser. Propun să uităm ce s-a întîmplat.

Doamna Margolis îl ignoră.

— Virginia e clientul dumneavoastră, după cîte înțeleg, domnule Meecham.

— A fost.

— A pomenit de mine ?

— A spus că vă cunoaște.

— Mă cunoaşte pe mine ? Îmi vine să rid. Ei bine, într-adevăr mă cunoaşte. Am avut o ceartă fioroasă înainte de-a pleca la Lima.

Loesser păru extrem de jenat.

— N-aş spune c-a fost chiar o ceartă.

— A fost o ceartă. M-a făcut mincinoasă şi a încercat să mă pălmuiască şi să mă tragă de păr, dar am apucat-o de încheietura mîinilor şi n-a reuşit. Sînt destul de voinică.

— Joacă tenis, explică Loesser. Multă...

— George, aş vrea să pleci acasă.

— Ştiu ce-ai vrea, răspunse el posac. Dar nu plec. Eşti obosită şi emoţionată şi-ai putea să-ţi rişti gîtul, fără să vrei.

— E gîtul meu.

— A fost şi al lui Claude.

— Ce lucru îngrozitor spui.

— Iartă-mă. Îmi pare rău, dar dă-o dracului, Lily, n-ai să fii atentă, afară numai... Oricum, am uitat că acolo a fost...

— Nu ajungem nicăieri cu discuţia, îi întrerupse Meecham.

— Am ajunge, dacă George ar pleca acasă.

— N-am de gînd să plec, afirmă răspicat Loesser.

— Bine, atunci stai liniştit. O venă de pe tîmpla doamnei Margolis începu să pulseze violent, bătînd ritmic sub piele. — N-am avut intenţia să mă cert cu Virginia. M-am dus la ea acasă dintr-un sentiment de datorie. Ştiam că iese cu Claude, fiindcă servitoarea mea, Rose, i-a văzut împreună la un

local cu tonomat în afara oraşului. Rose se duce la doctorul Barkeley să-i facă injecţii împotriva unei alergii ; a recunoscut-o pe Virginia imediat. Aşa că m-am dus s-o văd. Se juca distrat cu verigheta de aur, trăgînd-o peste încheietura degetului şi înapoi. — I-am spus adevărul, că-şi pierdea vremea cu Claude, că el întreţinea o altă femeie, o întreţinea de ani de zile, poate chiar dinainte de-a ne căsători. De ani şi ani, repetă ea. Fetele astea caraghioase ca Virginia erau doar un paravan. Le scotea la dans sau la dineu. Cu *cealaltă* însă n-a fost niciodată văzut. Era a lui... era adevărata lui dragoste.

Controlul ei ceda ca un fermoar sub o presiune prea mare.

— Adevărata lui dragoste. Nu-i nostim ? Un om ca Claude să iubească atîţia ani o femeie ? Stăteam noaptea trează şi mă minunam. Cum o fi arătînd ? Ce avea ea şi eu nu ? Despre ce vorbeau împreună ?

— Lasă, Lily, zise Loesser. N-ai absolut nici o dovadă că Claude o cunoştea de mai mult timp, sau că o întreţinuse. În ce-l priveşte pe Claude, ai avut întotdeauna o imaginaţie nebună. E posibil ca ei doi să fi fost doar buni prieteni.

Gura doamnei Margolis se curbă într-un zîmbet vag şi urît.

— Prieteni de şcoală. Inteligentă idee, George.

— Ce dracu, am avut impresia că domnişoara Falconer este o persoană extrem de respectabilă.

— Ai cunoscut-o ? îl întrebă Meecham.

— Da, ca să zic așa. Cu totul întîmplător, acum vreo două luni. M-am dus la magazinul Hudson la prînz să iau o carte pentru soția mea. L-am văzut pe Claude la raionul de mănuși și m-am apropiat să-l salut, gîndindu-mă că am putea lua prînzul împreună, și că aș avea prilejul să-i vorbesc despre Lily. Nu venea în oraș prea des, și cînd venea mă ocolea. Știa ce părere am despre purtarea lui, mai ales de la ultima lui aventură cu Virginia Barkeley.

Doamna Margolis se aplecase spre el captivată, ca o fetiță care nu se plictisește niciodată auzind mereu aceeași poveste și vrea să i se repete cuvînt cu cuvînt.

— Firește, nu mi-am dat seama că Claude mai era cu cineva decît cînd a fost prea tîrziu că să mă mai fi putut retrage politicos. Mi-a prezentat-o drept domnișoara Falconer. Era o persoană înaltă, destul de oarecare ca înfățișare și cam de aceeași vîrstă cu Claude. Știam că Lily bănuia de la o vreme că soțul ei avea o amantă permanentă, dar nu mi-a venit să cred că era tocmai această domnișoară Falconer. Nu era tipul, iar pe de altă parte, Claude n-a părut cîtuși de puțin jenat.

Doamna Margolis vorbi pe un ton disprețuitor.

— Claude nu s-ar fi jenat, nici dacă l-ai fi prins făcînd amor pe treptele primăriei. Nu poți să jenezi un nesimțit din punct de vedere moral.

— Acordă-i cel puțin creditul unui oarecare bun simț. Cum am spus, am avut impresia că atît el cît și femeia erau buni prieteni. Se purtau foarte degajat și...

— Așa sînt amanții.

— Da, dar domnișoara Falconer nu se potrivește de loc rolului. Nu-i tînără și nici atrăgătoare. E cu zece ani mai bătrînă decît tine, Lily, și nici pe departe atît de drăguță.

— Îți mulțumesc, spuse ea indispusă. Îți mulțumesc foarte mult, George.

— Zău, vorbesc serios, e o femeie cu totul comună.

— Comună. Asta e tot ce știi despre ea. Cum poți să-ți dai seama dacă-i comună sau nu ? Nu faptul că e comună mi se pare important... ci sentimentele pe care i le inspira lui Claude. Așa trebuie să fie cînd te îndrăgostești, cînd întîlnești pe cineva lîngă care te simți bine, care îți îndeplinește dorințele. Se uită la umbra ei de pe podea. — Eu n-am descoperit niciodată ce dorințe avea Claude.

Loesser se apropie de ea și o bătu prietenește pe umăr.

— Nu-i vina ta. Poate că Claude avea un fel de dezechilibru glandular.

— Dezechilibru glandular, spuse doamna Margolis și izbucni în rîs. Asta-i bună. Dezechilibru glandular.

— Trebuie să-ți spun că nu găsesc nimic deosebit de rîs în asta. Se întoarse cu spatele la ea și i

se adresă lui Meecham. — Ei bine, așa stau lucrurile. I-am spus lui Lily c-am întîlnit-o pe domnișoara Falconer, iar Lily a tras pe loc propriile ei concluzii, cum fac femeile de obicei, și a hotărît să plece o vreme din oraș. Înainte de-a pleca s-a dus s-o vadă pe Virginia Barkeley. Cunoști urmarea vizitei.

— Da, spuse Meecham și dădu din cap.

— Nu sînt convinsă că știți, spuse doamna Margolis.

— Ați afirmat c-a avut loc o ceartă.

— Asta a fost doar unul din rezultate. Celălalt rezultat a fost asasinarea lui Claude.

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că nu m-am lăsat păcălită de mărturisirea unui dezechilibrat, cu un complex de vinovăție. Știu cine l-a omorît pe soțul meu, știe și George și...

— Pe mine să mă scoți din istoria asta, zise Loesser.

— Au dus-o pe Virginia la închisoare, acolo unde trebuia. De ce n-au ținut-o ?

— Fiindcă n-au putut, îi explică Loesser cu răbdare dar și agasat. Au reținut-o pentru cercetări, cît aveau dreptul, patruzeci și opt de ore. După aceea trebuiau s-o acuze de crimă sau s-o elibereze. Firește, au eliberat-o fiindcă Loftus a dovedit că el e asasinul.

— A dovedit, George ? A dovedit oare ? Mestecă cuvîntul, de parcă ar fi fost o gumă de mes-

tecat, foarte gustoasă. — Multe lucruri, care nu sînt adevărate pot fi dovedite, iar altele, adevărate, nu pot fi dovedite. Nu pot să dovedesc că soțul meu întreținea de ani de zile o anume domnișoară Falconer, dar știu că o făcea, tot așa cum știu că Loftus a mințit. De ce-a mințit ? Fiindcă nu era în toate mințile ? Pentru bani ? Sau din ambele motive ? L-ați cunoscut, domnule Meecham, mi-a spus George că l-ați cunoscut. De ce-a mințit ?

Meecham se uită la castronul cu mere de pe masă.

— Nu există nici o dovadă c-a fost plătit, că era nebun sau c-a mințit.

— Nu există nici o dovadă, dar există bun simț. Spuneți-mi, domnule Meecham, n-ați fost surprins de povestea lui Loftus ?

— Nu mă așteptam, răspunse Meecham. Nu mai știa precis cît fusese de surprins, deși își amintea viu scena. Loftus, pe jumătate în dosul gardului, cu părul albit de zăpada care cădea. „Am murit de o mie de ori de frică, spusese el. O mie de morți cînd și una ar fi fost de ajuns. Ce mare ironie !“ Cuvintele se învîrteau în mintea lui Meecham ca niște pietricele într-un rîu.

— Cineva știa. Cineva n-a fost surprins, zise Lily Margolis. De ce să fie surprinsă ? Îl plătise. Cumpărase mărturisirea, cum cumperi de la măcelar o jumătate de kilogram de cîrnați. Și asta n-a cumpărat, cîrnați ! A cumpărat o mărturisire...

— Pentru numele lui Dumnezeu, liniştește-te Lily ! spuse Loesser, care începuse să transpire. Nu-ţi dai seama de seriozitatea celor...

— N-am să mă liniştesc ! Am dreptul să-mi exprim o părere.

— Exprim-o atunci ca pe o părere.

— Foarte bine. După *părerea* mea, Virginia Barkeley mi-a ucis soţul într-o criză de gelozie. E un motiv obişnuit, şi pentru o femeie ca ea presupun că e destul de puternic. Are un temperament incontrolabil. Ştie toată lumea.

— Presupus incontrolabil, spuse Loesser.

— Foarte bine, *presupus !* strigă doamna Margolis. Se *presupune* că era furioasă şi geloasă şi că a reacţionat în faţa lui Claude, cum a reacţionat şi în faţa mea în ziua cînd i-am spus de Claude şi de domnişoara Falconer. L-a atacat, cum m-a atacat şi pe mine. După *părerea* mea ! Du-te dracului, George ! Du-te dracului. N-am să schimb tot ce spun, să nuanţez mereu !

— Nu rişti nimic atît timp cît mă dai pe mine dracului, zise Loesser. Continuă.

Doamna Margolis se întorsese către Meecham. În ochi îi apăruse o lucire sticloasă, ca şi cum ar fi consumat-o lent o febră de furie şi răzbunare, ce-i otrăvea de ani de zile organismul.

— Era acolo, în cameră, nu ? Credeţi c-ar fi putut să doarmă după crimă ? Cît e de liniştit un criminal ? Credeţi că Claude n-ar fi luptat, dacă un străin l-ar fi atacat cu cuţitul ?

— Nu există nici o urmă de luptă, spuse Meecham.

— Despre asta vorbeam. Nu există nici o urmă de luptă fiindcă nu a avut loc nici o luptă. Claude a fost atacat prin surprindere. Nu de un străin ca Loftus. Ci de către cineva în care avea încredere, de către cineva care, așa cum și-a închipuit el, se juca doar cu cuțitul. Claude era voinic. L-ar fi putut rupe pe Loftus în bucăți. Vă așteptați să cred c-a stat pe loc și s-a lăsat omorît ?

— Atacul a fost rapid, spuse Meecham, iar soțul dumneavoastră băuse bine. Ca și Virginia. De fapt, procentul de alcool din sîngele ei era atît de ridicat, încît e îndoielnic că avea destulă forță și control ca să folosească cuțitul.

Doamna Margolis înghiți în sec, cu mîna la gît.

— N-am nici o dovadă, nimic. Dar simt în suflet că ea l-a omorît. Nu știu cum, dar ea e răspunzătoare.

— După părerea ta, spuse Loesser.

— După părerea mea, zise ea și își frecă vîna ce-i pulsa pe tîmplă.

— Ești extenuată, Lily. Ia mai bine o cină caldă împreună cu copiii și du-te apoi la culcare. N-a dormit toată noaptea în avion, au nimerit într-o furtună, în Sud, îi spuse el lui Meecham.

— Înțeleg.

— Firește, nu vede lucrurile în perspectiva lor exactă. Eu sînt convins că Loftus a dat o explicație

perfect sinceră a afacerii, apoi s-a sinucis cuprins de remuşcări. Nu crezi la fel, domnule Meecham ?

— Mi se pare rezonabil, răspunse Meecham, deşi nu era de acord nici cu versiunea excesiv simplificată a lui Loesser şi nici cu punctul de vedere subiectiv şi exagerat de fantezist al doamnei Margolis. Adevărul era undeva între aceste două extreme, ca o insulă netrecută pe hartă, între două ţărmuri. Meecham spera că într-o bună zi avea să descopere insula, cu ajutorul stelelor sau al busolei, sau dintr-un noroc chior. — I-aţi spus şerifului bănuielile dumneavoastră ?

— Am avut intenţia. Dar nu m-a lăsat George. A zis c-o să-mi creeze neplăceri.

— Ce dracu, Lily ! spuse Loesser şi roşi. Am vrut să spun că te expui atît pe tine cît şi pe copii unor neplăceri mai mari, decît Virginia... Altă publicitate, alt scandal... Nu trebuie să ţii seama numai de sentimentele tale, ci şi de copii. Ei sînt cei mai nefericiţi în această afacere murdară.

— Şi eu am fost niţel nefericită, spuse ea sec. Ca şi Claude.

Şi foarte mulţi alţii, adăugă Meecham în gînd. *Unii mai importanţi, alţii mai puţin importanţi. Gill, care ar putea să-şi piardă slujba, domnişoara Falconer care şi-a pierdut iubitul, Loftus care a pierdut totul. Familia Garino, doctorul Barkeley, doamna Hearst, rece şi amărîtă în durerea ei, mama lui Loftus, cumpărînd bezna cu ajutorul*

unui litru de rom, Virginia urmărind trenurile ce treceau pe alături.

Se gîndi apoi la doamna de zăpadă de la intrare, cu turturele înfipt în inimă și se întrebă dacă Loesser n-avea dreptate la urma urmei, că totuși copiii erau adevărații nefericiți. Ei aveau să poarte cel mai mult cicatricele durerii, fără să priceapă cele petrecute.

Loesser îl întovărăși pînă la intrare. Părea mult mai relaxat o dată cu încheierea discuției și considerarea afirmațiilor drept păreri și presupuneri.

— Sper că n-ai luat-o pe Lily prea în serios, Meecham.

— Nu.

— Tragedia a dezechilibrat-o, dar e în toate mințile. Știi cum sînt majoritatea femeilor, au emoții directe și clare, cum e whisky-ul. Nu suferă de mahmureală după beție. În cîteva luni are să uite de Virginia și de domnișoara Falconer și de rest.

— Presupun că nu te-ai dus niciodată la această domnișoară Falconer.

— Nu, dar am încercat să aflu unde locuiește, din curiozitate. În cartea de telefon din 1950 sau 1951 din Arbana nu există trecută nici o domnișoară Falconer sau Faulkner. Cartea de telefon din 1948 menționează o domnișoară Jemima Falconer, secretară, locuind cred pe Katherine Avenue. S-ar putea sau nu să fie aceeași persoană, iar pe deasupra multe se pot întîmpla în patru ani.

— Ai controlat și în vecinătatea Detroit-ului?

— Am găsit mai multe nume ortografiate în ambele feluri, așa că n-am ajuns la nici un rezultat. N-am avut nici timpul și nici cheful să încerc să depistez femeia, cu atît mai mult cu cît singura dovadă a legăturii ei cu Claude era întîlnirea întîmplătoare din magazinul Hudson și bănuielile lui Lily. Ai avut, fără îndoială, de-a face cu bănuielile femeiești, atît la tribunal cît și în afară. Sînt la fel de înșelătoare ca frunzele de ceai sau cucuiele.

Scoase paltonul și pălăria lui Meecham din dulap.

— Repet, a fost drăguț din partea dumitale c-ai venit să discuți cu Lily. Cred că acum, după ce-a spus ce-o apăsa pe suflet, are să se simtă mai bine.

— Probabil.

— Trimite-mi nota de plată. Te rog, nu ezita. Așa ne-am înțeles la telefon.

— Lasă, zise Meecham. S-ar putea să am nevoie într-o zi de un serviciu din partea dumitale.

— Poftește oricînd. Am biroul în „First National Building" iar adresa de acasă e la Grosse Point.

— Am să țiu minte.

Se despărțiră după o energică strîngere de mînă, ca doi colegi de universitate cînd se întorc de acasă.

Meecham traversă aleea umedă și se sui în mașină. Merse încet, coborînd panta pînă la poartă.

În timpul orei petrecute în casă, doamna de zăpadă se topise ca untul la soare în aerul căldut.

Turturele îi mai atîrna încă din inimă, cu toate că nasul și singurul ochi rămas îi căzuseră, iar baticul stătea jilav pe capul în descreștere. Pînă dimineața, dacă vremea se menținea la fel, avea să se prăbușească — un morman de zloată cenușie, nedefinită — și, cu excepția copiilor, nimeni n-avea să-și mai amintească de existența ei.

OPTSPREZECE

Restaurantul Gurton se afla pe State Street la Main, între un magazin de lenjerie şi un magazin general. Gurton se instalase acolo de treizeci de ani, bucătarul de aproape douăzeci, iar de cinci ani Meecham îşi lua masa de prînz de mai multe ori pe săptămînă. Cunoştea meniurile, chelnerii, pe copiii lui Gurton şi pe copiii acestora, ca şi fiecare tablou de pe perete. Cînd restaurantul se închidea, o dată pe an pentru a fi spoit, Meecham îi simţea lipsa. Îi evoca un cămin, un fel de permanenţă socială, unica de care se bucurase în viaţa lui singuratică.

Gurton ieşi în prag să-l întîmpine, mirosind violent a cuişoare, pe care le mesteca întotdeauna.

— Ce-ai mai făcut, Meech ?

— Bine.

— Cineva ţi-a ocupat masa.

— În regulă, am să stau la alta.

— Am crezut că nu vii. Mi-am închipuit că eşti plecat din oraş. N-ai mai fost pe aici.

— Am avut treabă.

Gurton era uriaș. Minca prea mult și bea prea mult în orele libere și singurele exerciții pe care și le îngăduia erau de-a se tîrî pînă la ușă ca să-și întîmpine prietenii și număratul banilor noaptea, cînd se închidea restaurantul. Îi plăcea să-și numere banii și lua cu el acasă suma adunată zilnic. Pentru a se apăra, avea asupra lui un revolver Colt automat. Știa în teorie cum să-l folosească, dar era mai înspăimîntat de armă decît de bandiți. Gurton era convins că într-o bună zi, în ciuda siguranței de la revolver, arma avea să se descarce accidental și să-l rănească grav, sau să explodeze în buzunar și să-l facă bucăți. Gurton încărcase pistolul cu toate neliniștile și temerile lui.

— Te pomenește în ziarul de astă-seară, spuse el.

— A, da ?

— Am telefonat tuturor copiilor mei și le-am spus : „E pomenit Meech în ziar". Vrei să vezi ziarul ?

— Nu.

— Nu-i normal. Gurton clătină din cap și fălcile i se bălăbăniră ca o gușă de curcan. — L-am cunoscut pe tipul ăsta Loftus, pe care l-au găsit mort. Nu după nume, dar cum i-am văzut fotografia, l-am și recunoscut. Obișnuia să vină pe aici acum vreo doi-trei ani, cu o prietenă, o roșcovană înaltă și arătoasă. Stăteau și beau cafea, n-am văzut în viața mea un cuplu care să bea așa de multă

cafea. După o vreme n-au mai venit și mi-am zis că trebuie să se fi despărțit, sau să se fi căsătorit.

— S-au căsătorit, zise Meecham, și s-au mutat în alt oraș.

— Adevărat ? Nu pomenește de asta în ziar.

— Au divorțat la scurt timp, iar femeia a murit într-un accident de mașină în partea de apus a țării.

— Îmi pare foarte rău. Îmi pare întotdeauna rău cînd oamenii divorțează, sau nu se căsătoresc de loc, ceea ce e și mai rău.

Meecham știa unde bate și încercă să evite discuția, luînd meniul.

Replica totuși veni.

N-are nici un sens ca un bărbat să rămînă mereu singur. Ar trebui să te căsătorești, Meech, să faci cîțiva țînci, să dai un impuls vieții, să ai ce lăsa de pe urma ta. Uită-te la Loftus, ce-a lăsat în urmă, eh ?

— Șapte sute șaisprezece dolari.

Gurton păru dezamăgit. Nu se așteptase și nici nu dorise un răspuns.

— De unde știi ?

— Devii curios, Gurton.

— Am fost întotdeauna curios.

— Nu-i bine pentru afaceri. Meecham puse la loc meniul în rama de metal. — Am să iau cotlet de vițel. Îmi dai voie să telefonez din biroul tău ?

— N-ai decît. Cotletele nu sînt bune, nu-i sezonul pentru cotlete de vițel.

— Nu contează.

— Asta îmi aduce aminte de ce i-a spus popa unui măcelar care s-a dus să se spovedească. I-a spus că dă lipsă la toate.

— O glumă proastă.

— Mie mi se pare nostimă, replică Gurton cu demnitate. Slavă Domnului că nu mă prăpădesc muncind, ca să-mi pierd simțul umorului ca unii.

Biroul lui Gurton era o cămăruță la mezzanin. Spre deosebire de bucătăria de la parter unde domnea o curățenie desăvîrșită, în birou zăceau în dezordine scrisori și ziare, reviste, cecuri achitate, plicuri de chibrituri, pachete de țigări, pe jumătate goale.

Meecham închise ușa și se așeză pe fotoliul turnant din dosul biroului. Îi trebuiră cinci minute ca să găsească cartea de telefon, căzută într-un coș de hîrtii. Hearst era trecut la Jameson R. Hearst, Division Street, nr. 611. Formă 2—6306.

Răspunse Emmy Hearst. Se părea că plînsese din nou și Meecham își dădu seama că trebuie să fi aflat între timp de moartea lui Loftus.

— Alo.

— Alo. Doamna Hearst ?

— Da.

Undeva în cameră se auzea un zumzet de activitate, voci, muzică și hohote de rîs. Era ora șapte ; toți „băieții" doamnei Hearst se găseau desigur acasă. Meecham își aminti de prima noapte cînd se dusese să vadă camera lui Loftus ; ce caraghios

i se păruse că Loftus locuia într-o casă plină de atîta tinerețe și vitalitate.

— La telefon e Eric Meecham. Domnul Hearst e acasă ? Aș vrea să-i vorbesc.

— În ce privință ? Jim nu știe nimic.

— Un fleac, răspunse Meecham, sperînd că era într-adevăr un fleac. Nu vreau să vă plictisesc, ați avut destule necazuri.

— Aș vrea să mor, spuse ea cu voce joasă și plată. Aș vrea să mor.

— Consolările nu folosesc la prea multe, știu, dar aș vrea să vă asigur că n-a suferit. L-am văzut după ce s-a sinucis.

— A lăsat vreo notă, vreun mesaj ?

— Nu.

— Scria în ziar c-a discutat cu paznicul toată noaptea.

— Da, cu infirmierul, nu cu paznicul.

— A discutat despre... mine ?

— Cred c-a discutat despre toate.

Nu-i putea mărturisi adevărul brutal, că Loftus discutase doar despre Birdie. Doamna Hearst nici măcar nu știa de existența lui Birdie. În prima noapte, cînd vorbise cu Cordwink despre Loftus, spusese : „Earl îmi spune totul și nu mi-a pomenit niciodată de o soție". Ar fi fost o lovitură crudă pentru ea să afle de Birdie. Meecham își dădea totuși seama că putea să afle întîmplător.

— Știu că e greu să fii realist într-o astfel de situație, doamnă Hearst. Dar, de fapt, Earl mai

avea doar puțin de trăit, oricum. Ar fi murit în curînd.

— Nu pot... să mai vorbesc despre asta. Am să-l... să-l... chem pe Jim.

Urmă o pauză lungă, apoi zgomotul a două uși trîntite brusc după care zgomotele îndepărtate încetară.

— Da ? spuse Hearst. Cine-i acolo ?

— Eric Meecham.

— Avocatul ?

— Da.

— Nu înțeleg. Mă așteptam să-mi telefoneze chiar ea.

Meecham scoase o exclamație de surpriză, pe care o acoperi cu o tusă.

— N-a reușit... prea multă lume prin apropiere.

— Nu trebuia să apeleze la un avocat pentru treaba asta. Nu-mi place. Se așternu tăcere. — Înțelegerea e gata ?

— Mai reflectează încă. Nu era sigur cine era „ea", Virginia sau doamna Hamilton și n-avea habar despre ce înțelegere e vorba. Spuse la întîmplare. — Ai cerut o sumă prea mare.

— Nici n-am pomenit de bani, zise Hearst. Sînt cinstit. Minte dacă a zis c-am cerut bani. N-aș lua un cent de la ea. Puneți-mă la încercare. Oferiți-mi bani și n-am să-i iau, vedeți ?

— Ce vrei atunci exact ?

— I-am spus ce vreau.

— Nu mi-a explicat prea limpede. Era tulburată.

— Vreau să-mi dea o şansă. Să-mi fac un viitor. Iar un om ca mine n-are nici un viitor într-un orăşel ca ăsta. Sînt în stare de multe, dacă mi se dă o şansă.

— Ce fel de şansă ?

— Păi, să zicem că-şi cumpără o maşină nouă şi are nevoie de şofer care s-o conducă înapoi în California.

— Atunci i-o conduci dumneata.

— Exact. Iar cînd o să ajungem în California, prin relaţiile ei numeroase ar putea să-mi găsească şi mie o slujbă, poate pe la un studio de cinematograf, sau ca şoferul ei permanent.

— Mi se pare rezonabil.

— Sigur că-i rezonabil, domnule Meecham. Părea aproape demn de milă în strădania lui. — Nu-i decît un serviciu pentru serviciul pe care i-l fac.

— Nu mi-a spus în ce consta acel servici.

Hearst ezită, asemeni unui copil care joacă cărţi şi vrea să cîştige conform regulilor, dar e şi ispitit să arate celorlalţi ce cărţi bune are.

— E o chestiune personală, de familie.

— Înţeleg, spuse Meecham, sigur acum că „ea" era doamna Hamilton, iar „familia", Virginia ; singura legătură dintre ele şi Hearst se făcea prin Loftus. Dar nu cunoştea legătura. Loftus nu fusese prieten cu Hearst şi nu i-ar fi mărturisit nimic ; de fapt, nu mărturisise nici măcar doamnei Hearst vreo părticică de adevăr.

— Eu, unul, nu vreau decît o înțelegere, spuse Hearst.

— Ce fel de înțelegere ?

— Una bătută la mașină și legală, ca un contract.

— Va trebui să specifici termenii exacți. Nu pot să fac un contract fără...

— Desigur, desigur. Îmi dau seama.

— Mai bine să discutăm altă dată despre asta, zise Meecham, pe un ton premeditat evaziv.

— *Altă dată ?* Ascultați, ce vă închipuiți ?

— Ce zici de poimîine pe la patru sau în primele zile din săptămîna viitoare ?

— Nu mă mai perpeliți. Acum, ori niciodată, în ce mă privește. Vreau acea înțelegere.

— În regulă. Hearst reacționase cum se așteptase Meecham. — Te iau cu mașina și mergem la mine la birou. Să zicem cam într-o jumătate de oră ?

— Am să fiu gata.

— Bine.

Meecham atîrnă receptorul în furcă, puse cartea de telefon unde o găsise, în coșul de hîrtii și coborî la masa lui. Dejunul îl aștepta, dar nu cotletele de vițel comandate, ci un pui fript, în jurul căruia Gurton dădea tîrcoale și cotcodăcea ca o găină grasă și bătrînă.

— Gurton.

— Ascultă, Meech, cotletele nu erau de loc bune, pricepi ? Nici măcar pentru soacră-mea. Dar pentru un...

— Mai ai la tine Coltul ăla automat ?

— Sigur că-l am.

— Ce-ar fi să mi-l împrumuți astă-seară ?

— De ce ?

— Fac o vizită unor prieteni.

— Cu un revolver, Meech ? N-are sens. Nu, domle, n-am să-ți dau arma, cum nu ți-am servit cotletele alea. Dacă se descarcă și te nimerește în picior, și pe urmă îți taie piciorul ? Ce părere ai ? Și oricum, ce fel de prieteni sînt ăia la care te duci cu revolverul ?

— Păi asta încerc și eu să descopăr.

— Ești sigur că nu te-ai amestecat cu niște tipi suspecți ?

— Unii dintre ei sînt suspecți. Alții sînt foarte serioși.

— La naiba, Meech, am impresia că rîzi de mine. N-ai nevoie de arma mea. Armele sînt bune pentru escroci, pentru demenți și pentru fraieri ca mine, care duc asupra lor bani în nopțile întunecoase. Știu una și bună — pe întuneric nimeni nu ți-e prieten. Văd un tip venind pe alee cînd mă duc acasă, îl cunosc, el mă cunoaște, dar nu-i un prieten, pricepi ? Totdeauna îmi vine să mă întorc și să o rup la fugă. Uite ce simt eu pe întuneric.

— Sau ce simți din cauza banilor.

— Oricum, mă bucur că ai glumit. O clipă am crezut că vorbești foarte serios.

— Și eu am crezut, zise Meecham.

În timpul mesei se întrebă ce impuls nebunesc îl făcuse să-i ceară lui Gurton revolverul.

— *Sînt nervos*, își spuse el, *ca Gurton care își duce banii acasă prin întuneric. N-am prieteni. Cunosc pe unii, mă cunosc și ei dar îmi vine să mă întorc și s-o rup la fugă.*

NOUĂSPREZECE

Noaptea se răcea, iar un vînt proaspăt și puternic sufla pe stradă. În lumina felinarelor caldarîmurile și trunchiurile pomilor străluceau înghețate.

Meecham se îndreptă țeapăn spre casă, ținînd în mînă servieta. În ultima oră, cînd vremea se schimbase, unii dintre băieții doamnei Hearst făcuseră o ghețușcă, lungă de vreo trei, patru metri, de la trotuar pînă la treptele verandei. Lui Meecham i-ar fi plăcut să se dea pe ghețușcă, dar servieta era prea grea, și se simțea greoi. Își spuse : *Dacă ar fi o altă casă și Alice ar fi cu mine, am încerca amîndoi să ne dăm pe ghețușcă.*

Pe verandă, sub fereastra sufrageriei, se afla o scară de lemn, culcată jos ca și cum cineva ar fi început să împodobească locuința în vederea Crăciunului, iar apoi i-a trecut cheful. Jaluzelele de la sufragerie erau trase, iar candelabrul de cristal, din mijlocul tavanului, scînteia. Un grup de băieți și fete stăteau în jurul unei mese și jucau zărți.

Meecham urcă treptele și apăsă pe sonerie. Lumina de pe verandă se aprinse imediat deasupra capului, ca un reflector. Rămase aprinsă cîteva clipe apoi se stinse ; Emmy Hearst deschise ușa. Avea încă ochii umflați de plîns, dar se fardase și se îmbrăcase într-o rochie neagră strîmtă, ce părea nouă și îi sublinia linia zveltă.

— Intrați.

— Vă mulțumesc.

— Va trebui să discutăm în bucătărie. Unul dintre băieți dă o petrecere.

Închise ușa în urmă și îl conduse prin hol. Meecham o urmă, încercînd același sentiment de tinerețe și energie, ca atunci cînd o văzuse prima oară, stînd la chiuvetă și fredonînd. Atunci avusese un șoc, ca și acum, cînd se întoarse și fața îi trădă anii de amărăciune.

— Nu-i aici, izbucni ea. A trebuit să plece în centru. Mi-a spus să vă rog să-l așteptați.

— Cît lipsește ?

— N-a spus.

— Aveam impresia că dorea să mă vadă cît mai repede cu putință.

Doamna Hearst își strînse brațele la piept, ca și cum s-ar fi pregătit să primească o lovitură.

— În ce privință ?

— Întrebați-l mai bine pe el.

— L-am întrebat, dar nu vrea să-mi spună. E grav, nu ?

— Nu putem chiar să discutăm...

— Cît de grav ?

— Nu știu, îi răspunse el sincer.

— E în legătură cu crima, nu ?

— Așa mi se pare.

Doamna Hearst se așeză pe canapea și începu să smulgă fire de lînă din pledul care o acoperea. Podeaua era plină cu scame, de parcă femeia și-ar fi petrecut ceasuri întregi ciugulind pledul, ca o pasăre conștiincioasă, ce adună material pentru viitorul cuib. Vorbi apatic, fără să înalțe capul.

— După ce l-ați chemat, a mai telefonat cuiva.

— Cui ?

— L-am auzit formînd numărul, dar n-am reținut cuvintele. După aceea s-a întors și mi-a spus că se duce în centru ca să-și cumpere un pachet de țigări.

— Și eu trebuie să stau aici și să aștept pînă se întoarce !

Doamna Hearst întoarse pledul și începu să ciugulească și cealaltă parte.

— Nu cred că se mai întoarce.

— De ce ?

— Cînd s-a îndreptat spre ușă am avut sentimentul că n-am să-l revăd.

O șuviță de sudoare alunecă pe obrazul lui Meecham, lăsînd o urmă rece și umedă ca a unei omizi.

— Cred că aș face mai bine să încerc să-l găsesc.

— Nu. Lăsați-l să plece.

— Deține unele informații de care am nevoie.

— Informații, repetă ea. V-a păcălit. Ce informații să dețină ? Era aici, chiar aici cînd a fost ucis Margolis. Dormea.

— Sînteți sigură ?

— L-am văzut. Era în noaptea cînd m-am tăiat la braț. Uitați, mai e încă bandajat.

Începu să-și tragă mîneca stîngă în sus, dar Meecham o opri.

— Da, îmi amintesc de bandaj.

— Da, accidentul a avut loc în noaptea cînd s-a comis crima, într-o sîmbătă. Mă sculasem ca să iau un somnifer. Unul dintre băieți spărsese robinetul de porțelan al chiuvetei cu o săptămînă în urmă, iar eu m-am împiedicat de el pe întuneric și m-am tăiat. M-am dus la Jim în cameră să văd dacă nu mă poate ajuta să mă bandajez. Dar dormea dus și n-am vrut să-l trezesc. Era douăsprezece și jumătate noaptea. Doamna Hearst se aplecă înainte, privindu-l neliniștită. — Nu-l înțegeți pe Jim. E ca un copil și cînd s-a ivit această... această afacere, n-am fost amestecați, dar lui Jim i s-a suit la cap. E în stare să spună orice ca să fie la curent, ca să participe la un eveniment.

— Cineva ar putea să-l ia în serios.

— Nu-l ia nimeni dintre cei care îl cunosc.

— Mulți nu-l cunosc, răspunse Meecham. *Nici chiar eu* își spuse el. *Eu îl iau în serios.* — Am să mai aștept cincisprezece minute. Dacă nu apare, mă duc să-l caut.

— Nu-mi pasă. Doamna Hearst clătină din cap. — Oricum, căsătoria noastră s-a destrămat. Plec. Mașina e a mea. Am plătit-o singură. Am să mă sui în ea și-am să plec de aici, am să plec undeva, nu-mi pasă unde am să-mi încheie călătoria.

Erau cuvintele Virginiei, dar le pronunță cu mai mare hotărîre și încredere decît Virginia. Virginia ar fi fost în stare să viseze că pleacă, să-și împacheteze planuri vagi între rînduri de speranțe frumos împăturite. Emmy însă avea să plece de-a binelea, să se suie în mașină și să dispară, fără să arunce o privire înapoi. Era o femeie energică, iar Meecham se gîndi cît de tragi-comic e faptul că astfel de femei trebuie să aleagă întotdeauna oameni schilodiți sufletește ca Hearst, sau schilodiți fizicește ca Loftus.

— Am să stau cu sora mea la Chelsea o vreme, apoi, nu mai știu. Totul e atît de vag și de inutil. Cînd trăia Earl, indiferent cît de rău mergeau lucrurile, aveam o rațiune de-a trăi. Se aplecă brusc și mai mult și adună cu degete nervoase toate scamele de pe jos și le făcu ghem. — L-am iubit pe Earl. A fost singura persoană pe care am iubit-o în viața mea. Era... perfect.

— Nu, spuse Meecham, nu era.

— Pentru mine era. Se duse la chiuvetă și aruncă ghemul de scame în lada de gunoi, ca și cum s-ar fi îndepărtat premeditat de o discuție în contradictoriu. Farfuriile de la masa de seară zăceau încă pe grătarul de uscat, două pahare, două

farfurii, cîte două din toate. *Ale lui Jim și ale lui Emmy*, își spuse Meecham ironic. *Ale lui* și *ale ei*.

— L-ați idealizat pe Loftus, spuse el. Are să vă fie și mai greu dacă nu înfruntați realitatea.

— Nu-mi pasă.

— Nu vă pasă astă-seară poate, dar o să vă pese săptămîna viitoare, anul viitor. O să vă duceți viața mai departe, o să munciți, o să cunoașteți alți oameni. Dar n-o să mai întîlniți niciodată un om viu, care să fie atît de perfect ca imaginea unuia mort. Așa că va trebui să schimbați acea imagine, s-o reduceți la dimensiunile ei reale.

Doamna Hearst se întoarse și se uită lung la el.

— Ce vreți să spuneți, domnule Meecham ?

— Loftus era om. Avea lipsuri și calități.

— Nu-mi puteți zdruncina încrederea în el.

— Ba da, zise Meecham. Cred că va trebui.

— Încercați. Vorbiți, încercați.

— V-a pomenit vreodată de Birdie ?

— Birdie ? Un puls începu să-i zvîrnească în gîtlej și ridică mîna ca să-l ascundă. — Cine era... Birdie ?

— Soția lui.

— Nu, n-a avut niciodată o soție.

— S-a căsătorit cu ea acum doi ani. Au divor...

— Vă rog, spuse ea, vă rog. Nu-mi spuneți.

— Au divorțat... cred că din pricina unor încercături datorate mamei lui, iar mai tîrziu

Birdie a murit într-un accident în partea de apus a ţării.

Doamna Hearst nu vorbi şi nici nu se mişcă aproape un minut. Apoi mătură brusc cu mîna furioasă toate farfuriile de pe grătar drept în chiuvetă. Pocnetul vaselor sfărîmate despică aerul şi cioburile săriră din chiuvetă pe jos, ca apa dintr-o fîntînă.

Unele cioburi o loviră, dar nici nu clipi, şi nici nu le băgă în seamă. Se întoarse şi se îndepărtă de dezordinea provocată, părînd foarte stăpînă pe sine.

Se opri în prag şi i se adresă lui Meecham cu glas rece şi sec :

— Cele cinsprezece minute ale dumneavoastră au trecut. Noapte bună, domnule Meecham.

DOUĂZECI

Ora opt ; un clopot de biserică suna o colindă de Crăciun, cînd aspru, cînd delicat, în timp ce vîntul relua melodia ca un copil plin de zel, din corul bisericesc.

O, mic oraș din Bethleem. Trecînd pe lîngă biserică, Meecham cîntă o dată cu clopotele, un cîntec nervos și obsedant, care n-avea nimic de-a face cu muzica, fiind doar o expresie a neliniștii. Oamenii se adunaseră pe treptele bisericii, strînși în grupuri mici ca pentru a se apăra împotriva vremii și a presiunii altor grupuri. *O, mic oraș.*

Două străzi dincolo de biserică, Meecham văzu, în lumina orbitoare a farurilor, o femeie care mergea singură pe drum. Șchiopăta înfruntînd vîntul, în timp ce paltonul și fularul îi fluturau inutil pe umeri, ca pînzele rupte pe un catarg. Meecham trase mașina la trotuar. Femeia se întoarse brusc, se uită la mașină prin ochelarii cu rame de baga, apoi își văzu de drum, cu pași

săltăreți, inegali, ca cineva obișnuit să meargă pe gheață.

Meecham conduse cîțiva metri înaintea ei, opri mașina, se aplecă și deschise fereastra care dădea spre trotuar.

— Carney !

Femeia se apropie, clipind des pentru a-și scutura zăpada adunată pe gene. Obrajii, bărbia și vîrful nasului i se înroșiseră și îi străluceau de frig.

— Mă duceți pînă acasă cu mașina ?

— Suie-te.

Deschise portiera, iar Carney se urcă în mașină. Se lăsă pe spate și își duse mîinile înmănușate la față ca să atenueze durerea provocată de frig.

— Îngheț.

— Se vede.

— N-am reușit să găsesc un taxi, așa că m-am hotărît să merg pe jos. Ochelarii i se aburiseră la căldura din mașină, astfel că părea oarbă. Nu făcu nici un gest ca să-și scoată ochelarii sau să-i șteargă ; deocamdată arăta mulțumită că nu vede nimic, că se odihnește în dosul ceței, ca un vapor ancorat.

Mașina porni, împinsă de roțile din spate.

— Încotro ? o întrebă Meecham.

— Acasă. A telefonat Alice și mi-a cerut să vin. A zis că s-a întîmplat ceva neașteptat.

— Ce anume ?

Carney izbucni într-un rîs rapid și nervos.

— Orice se poate întîmpla. Unii trec de la o întîmplare la alta, iar alţii ca mine, stau gata să le sară în ajutor la necazuri.

— Ce s-a întîmplat, Carney ?

— Au plecat, asta s-a întîmplat. Amîndouă. Virginia şi mama ei.

— Cînd ?

— Recent. Au trimis-o pe Alice în oraş şi cînd s-a întors acasă, plecaseră. Mi-a telefonat imediat şi-a încercat să vă telefoneze şi dumneavoastră şi lui Paul.

— Cum au plecat ?

— Cu maşina. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că-i ceva necurat la mijloc cu maşina aia. N-are obiceiul doamna Hamilton să se ducă şi să cumpere ceva, fără să se intereseze şi în alte părţi. Nu din zgîrcenie, dar e grijulie cînd cumpără un lucru ; nu-i place să fie păcălită.

— De unde a cumpărat maşina ?

— Direct dintr-o vitrină. Cunoaşteţi sucursala lui „Kaiser-Frazer" aproape de stadion. S-a dus acolo cu taxiul azi-dimineaţă împreună cu Virginia. Virginia s-a întors cu ea la volanul unei limuzine Frazer, galbenă.

— A dispărut acum, desigur.

— Da. A controlat Alice.

— De ce-i aşa de convinsă că n-au să se mai întoarcă ?

— Fiindcă i-au lăsat într-un plic nişte bani, salariul ei şi destul ca să se întoarcă acasă. Scoase

o exclamație de mînie și clătină violent din cap, ca un șoricar ud, care își scutură apa de pe urechi.
— Cum pot să fie atît de stupide ? O femeie matură și fiica ei căsătorită fug ca niște copii. De ce ? De ce fug ?

— Ghicește.

— Nu, nu vreau. E la mijloc ceva grav, nu ?

— Cît se poate de grav.

— A, Dumnezeule, am obosit. Am obosit de atîtea întîmplări. Am obosit să tot fac pe mătușa necăsătorită. Cînd se întîmplă un pocinog, chemați-o pe Carney. Așa s-a întîmplat de cînd le cunosc. Respiră adînc. — Ei bine, acum au făcut într-adevăr un pocinog și nu le mai pot fi de nici un ajutor.

La primul colț, Meechăm viră la stînga. O parte din casa familiei Barkeley se vedea din căpătul străzii, dar restul era ascuns de gardul de tuia, acolo unde stătuse pitit Loftus în prima noapte. Părea să se fi scurs multă vreme de atunci.

— Ai bănuit că intenționau să plece ? întrebă avocatul.

— Nu, dar am mirosit că se pregătește ceva. Mașina nouă, apoi telegrama de azi-dimineață...

— Ce telegramă ?

— De la Willett, fiul ei, care e la Los Angeles. A trimis telegrafic o mie de dolari mamei lui. A trebuit să se ducă pînă la birourile lui „Western Union" ca să-i încaseze. Spuneți-mi, de ce a trebuit să-i trimită Willett atîția bani ?

— Fiindcă i-a cerut ea.

— Se poate... zise Carney. Dar de ce ? Avea o groază de bani la ea cînd a venit. Ţin minte c-am întrebat-o despre Willett în seara cînd a sosit, şi a spus ceva, că Willett rămîne tot Willett, că fusese nervos deoarece purta asupra ei aşa de mulţi bani.

— Cît de mulţi ?

— Nu pot să vă dau o cifră exactă, dar ştiu că avea întotdeauna sume foarte mari de bani. Nu-i era niciodată teamă c-are să fie jefuită, cum mi-ar fi mie. Din contră, îi dădeau un fel de sentiment de siguranţă.

Opri maşina pe alee, dar nu coborî. Spuse în schimb :

— Ce s-a întîmplat cu banii ?

Carney ezită. Îşi scoase ochelarii şi îi vîntură.

— I-a dat, cred.

— Cui ?

— Păi, Virginiei. Ea...

— Virginia n-are un sfanţ, spuse Meecham. A încercat şi cu mine să inventeze o poveste ca să scoată bani pentru a fugi de-acasă.

— Nu ştiu, nu reuşesc să pricep. Nimic nu-i logic. Nimic nu pare cu adevărat logic.

— Nu pare încă.

Se dădură jos din maşină şi se îndreptară spre casă, păşind strîns alături, într-o ciudată intimitate, ca doi ciocli ce se apropie de un mormînt. Dar mormîntul nu era decît patio-ul Virginiei, clădit pentru soare şi vară, iar acum cufundat în

întunerec și cu totul inutil — scaunele din brad roșu, acoperite de o glazură de gheață, grătarul pentru fripturi, murdărit de funinginea iernii, plantele moarte atîrnate în ghivecele lor.

În casă era foarte cald, dar Alice și Barkeley purtau paltoane groase, ca și cum, în încordarea clipei, uitaseră de confortul lor.

Alice părea gata să plîngă, dar pe figura lui Barkeley nu se citea nici un semn de emoție, cu excepția unui dispreț obosit.

— Ei, ce facem, chemăm poliția ? îl întrebă el pe Meecham.

— Poate că-i cea mai bună idee.

— N-aș vrea, dar nu văd altă alternativă.

— Ai putea să încerci să le ajungi din urmă.

— Cum ?

— Știm că se îndreaptă spre Apus. E cel mai important indiciu. De aici și pînă la Morrisburg, șoseaua 12 e singura cale de acces spre Apus. La Morrisburg, o pot apuca pe șoseaua 60 spre sud-vest. Așa că problema e să le prindem înainte de-a ajunge la Morrisburg.

— Am să scot mașina, zise Barkeley. Era aproape de ușă cînd își termină fraza. Pentru prima oară Meecham îl văzu că se mișcă iute.

Carney se așezase și își scoase galoșii.

— Eu una nu vin. Alice n-are decît, dar eu nu vin. Cum v-am spus, am obosit de atîtea întîmplări neprevăzute.

— Vrei să vii ? o întrebă Meecham pe Alice, privind-o.

— Nu sînt hotărîtă.

— Mai bine rămîi acasă. Drumurile nu sînt bune şi-o să gonim.

Alice îi atinse timid mîneca.

— Ar fi mai rău dacă aş rămîne aici şi m-aş întreba dacă nu ţi s-o fi întîmplat ceva.

— N-o să mi se întîmple nimic. Vreau să rămîi aici cu Carney.

— Am înţeles.

— Bine, zise Carney cu un zîmbet discret şi ciudat. Aşa stau deci lucrurile.

Meecham confirmă cu capul.

— Ei bine, vă doresc noroc la amîndoi. Poate că n-o s-aveţi nevoie de atît de mult ca mine, dar nu strică.

Meecham o văzu pentru ultima oară aşezată cu genunchiul drept peste cel stîng şi masîndu-şi laba schilodită a piciorului. Arăta bătrînă, înveninată şi dură, ca şi cum în ciuda rolului jucat de ea, de mătuşa necăsătorită, toate nepoatele şi nepoţii ieşiseră nişte neisprăviţi, făcînd-o să-şi piardă încrederea sau mila.

Cei doi bărbaţi şedeau pe bancheta din faţă. La început erau prea încordaţi ca să vorbească ; se uitau lung la drumul dinainte, în timp ce ştergătoarele de parbriz păcăneau şi se mişcau

ca un metronom. Ningea uşor, dar ninsoarea nu se aşternea pe jos, ci mătura şoseaua de-a lungul ei în rafale şi de-a curmezişul, astfel încît la un moment dat nu se mai vedeau decît nişte pale albe, pentru ca în clipa următoare, cînd vîntul contenea, aerul să se limpezească şi totul să devină de două ori mai limpede — reclamele de pe marginea drumului, stîlpii de telefon ca şi nămeţii presăraţi după ultimul viscol pe fiecare parte a şoselei de către plugul de deszăpezire.

— N-au s-ajungă departe pe o vreme ca asta, zise Barkeley în cele din urmă. Virginia conduce îngrozitor.

— Nu conduce Virginia, răspunse Meecham.

— Trebuie să conducă ea. Mama ei nu ştie să conducă.

— Au un prieten cu ele. Un anume Hearst.

Singura reacţie de surprindere a lui Barkeley a fost de a strînge volanul mai bine :

— Cine-i Hearst ?

— Locuieşte în casa în care a locuit şi Loftus, lucrează pentru o societate de detergenţi şi vrea să meargă în California.

— Asta nu-mi spune multe.

— Atît ştiu precis. Bănuiesc că e un şantajist oarecare, unul care ştie ceva, un lucru despre care soţia dumitale şi soacra nu vor să afle. Aşa că l-au luat pe Hearst cu ele, nu pentru călătorie, ci ca să-l îndepărteze cît mai mult de oraş.

— Ce ştie Hearst ?

— După cîte îmi pot da seama din dovezile materiale — timp, loc, fapte — un singur lucru. În momentul cînd a fost ucis Margolis sîmbătă seara, Hearst se afla acasă. Ca și Loftus.

— Ca și... Nu. Nu e cu putință.

— Îl spiona pe Loftus fiindcă era gelos pe el. Hearst e comis-voiajor și lipsește de acasă toată săptămîna. Avea destul timp ca să clocească bănuieli în privința soției sale și a lui Loftus, și nu lipsite de oarecare temei. Sîmbătă seara, doamna Hearst a plecat de acasă pe la șapte și jumătate, l-a întîlnit pe Loftus pe trotuar, în drum spre casă, după ce-și luase masa de seară în centru, apoi femeia și-a văzut de drum, la un meci de hochei. Asta-i versiunea ei, dar Hearst n-o credea. El era ferm convins că ea avea intenția să se întîlnească cu Loftus, undeva, în cursul serii. Ar fi putut să-și urmărească, desigur, soția. Dar Hearst e leneș, laș. Îi venea mai ușor să rămînă acasă și să-l țină pe Loftus sub supraveghere. Cred că asta a și făcut. L-a spionat pe Loftus, și Loftus n-a plecat de acasă.

— N-ai nici o dovadă.

— E numai o părere, spuse Meecham. Cuvîntul îi aminti viu de scena dintre Lily Margolis și vărul ei, Loesser, cîteva ceasuri mai înainte. „N-am să stau liniștită, George. Am dreptul să-mi exprim o părere." „Exprim-o atunci ca pe o părere". „Foarte bine. După *părerea* mea, Virginia Barkeley l-a ucis pe soțul meu într-o criză de gelozie !"

Spuse cu voce tare :

— S-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul asupra celor întîmplate. Poate că nu există un adevăr complet asupra niciunui lucru, ci doar multe versiuni, de culori diferite și cu gust diferit, ca înghețata, și-l alegi pe cel mai gustos. Vrei o țigară ?

— Nu în timp ce conduc.

Meecham își aprinse una, făcîndu-și mîinile căuș în jurul brichetei, astfel încît flacăra bruscă să nu-i distragă privirea lui Barkeley de la șosea. Vîntul slăbise, iar fulgii de zăpadă deveniseră mai mari, coagulîndu-se din cauza umezelii în ghemotoace pufoase și groase, care se lipeau pe orice cădeau. Ștergătoarele de parbriz își pierduseră ritmul. Se opintiră, încetiniră și se opriră, apoi porniră în goană, ca un om hărțuit.

Meecham vorbi din nou.

— Așa cum spune Carney, nimic nu mi se pare logic. Loftus era un tînăr inteligent, de caracter, și totuși a acceptat bani ca să mărturisească poliției o crimă pe care n-a înfăptuit-o și să inventeze destule dovezi materiale pentru a o susține — hainele pătate de sînge, informațiile despre interiorul *cottage*-ului lui Margolis, ce fel de cuțit a fost folosit, de unde l-a luat, temperatura camerei, de cîte ori a fost înjunghiat Margolis și așa mai departe. Nu putea să le inventeze pe toate fără ajutorul cuiva.

— Al cui ajutor ?

Meecham nu răspunse.

— Te gîndeşti la ajutorul dat de soţia mea, spuse Barkeley. Nu ?

— Mi se pare logic.

— Dar sîngele de pe hainele lui — cum a aranjat Loftus asta ? Şeriful a afirmat chiar el că sîngele n-a fost pus pe haine, că a ţîşnit dintr-o rană, un sfert de litru, sau mai mult.

— Sînt cîteva lucruri pe care sper să le lămuresc în curînd. De unde provine sîngele şi unde au dispărut banii.

— Crezi că soţia mea ştie ?

— E foarte posibil.

— Ai putea să transformi bănuiala într-o părere sigură, Meecham ? Se pare că ai păreri în toate privinţele.

— Nu le-am cules din pomi, răspunse Meecham. Mi-au căzut în poală.

— Despre mine nu ţi-ai format încă nici o părere ?

— Niciuna.

— Ciudat. Aveam un motiv serios, ştii. Soţia mea a fost amanta lui Margolis.

— Nu cred că-i adevărat.

— Oricum, e foarte politicos din partea dumitale că-mi spui.

— Nu-i politeţe. O cred pe cuvînt pe Lily Margolis. Margolis avea o dragoste adevărată — e fraza ei — însă nu era Virginia.

— Puțin contează în ce măsură m-a înșelat Virginia, nu ?

— Am crezut că s-ar putea să te intereseze.

— Da, mă interesează, spuse Barkeley calm. Sînt dezamăgit, de asemenea, că Virginia nu s-a ales cu nici un dram de fericire din toată durerea pe care ne-a pricinuit-o. Ai fi tentat să crezi că cineva trebuie să se aleagă cu ceva. Dar, nu, Margolis e mort, Virginia a fugit, eu fug după ea, contrar voinței mele și fără nici o speranță. Ei și ce dacă o găsesc ? Ce-o să se întîmple ? repetă el. Pur și simplu, habar n-am.

Nici Meecham n-avea habar. Ora următoare părea la fel de imponderabilă și de îndepărtată ca și anul viitor.

Treceau printr-un orășel identificat prin semnul de deasupra stației de benzină ca fiind Algonquin. Un strat de zăpadă proaspătă îi ascundea urîțenia, ca o glazură pe o prăjitură veche.

— Morrisburg e numai la patruzeci și cinci de kilometri, zise Barkeley. N-o să-i mai prindem.

— Cred că s-ar putea.

— Nu cred.

Se înșela. Meecham zărise limuzina Frazer, de un galben viu, la vreo opt sute de metri dincolo de Algonquin. Capota era pe jumătate îngropată într-un nămete, lăsat de pluguri la marginea șoselei. Un camion-remorcă era parcat înaintea mașinii, iar lumina semnalizatoare de la spate

clipea ca un semafor, ca să avertizeze mașinile ce se apropiau.

Barkeley opri la cîțiva metri înaintea camionului-remorcă, iar Meecham se dădu jos și o luă înapoi.

O femeie căruntă și cu o mutră furioasă ședea la volanul camionului, cu brațele strînse agresiv la piept. Un băiat sub douăzeci de ani, cu o șapcă de piele și un vindiac lucra cu o lopată la scoaterea zăpezii de sub bara de șoc a limuzinei.

— Ai cumva nevoie de ajutor ? spuse Meecham.

Băiatul ridică privirea și clătină din cap.

— Nu.

— Urît accident pentru o mașină nouă.

— Nu-s mari pagube. N-a lovit decît zăpada.

— Ce vrea ăsta, Billy ?

— Nimic.

— Nu-i cumva de la asigurări ?

— De unde să știu ?

— Gîndește-te doar, spuse femeia cu amărăciune gîndește-te ce-ar fi fost dacă taică-tu ar fi stat *acasă* astă-seară, așa cum se cuvine. Dar *el,* nu. El a trebuit să plece și să...

— Pentru Dumnezeu, mamă, lasă bombănitul.

Buzele femeii continuară să se miște, dar nu se mai auzi ce spunea fiindcă închisese din nou fereastra.

— A fost cineva rănit în accident ? îl întrebă Meecham pe băiat.

— Una dintre femeile care erau în față s-a lovit cu capul de parbriz. Nu grav.

— Unde sînt ?

— Așteaptă să le vină mașina la garajul lui tăticu, cam la vreo cinci sute de metri mai sus, pe drum. Avem un garaj și un bufet cu cîrnați.

— Bine, am să trec și eu.

Băiatul reluă curățatul zăpezii, iar Meecham se întoarse la mașină.

Femeia deschise din nou fereastra camionului.

— Fac prinsoare că era unul din tipii ăia de la asigurări.

— Oricum, nu contează.

— E după ora opt. Am pierdut emisiunea cu „Vedeta invitată". Taică-tu știe că miercurea e programul cel mai bun. Iar eu stau aici, în mijlocul viscolului, cînd aș putea fi...

Zăpada îi acoperi treptat glasul, așa cum acoperea și urmele de pisică.

DOUĂZECI ȘI UNU

Bufetul se afla într-o încăpere mare, construită în fața unei vechi ferme din cărămidă. Avea trei mese acoperite cu mușama, vreo zece scaune și o tejghea lungă de lemn. La un capăt al ei, pe un raft grosolan, din perete, se găsea un mic televizor cu ecranul spre ușă. Se vedea un meci de box : doi boxeri se țineau unul de altul cu brațele, iar capetele li se atingeau. Păreau că plîng unul pe umărul celuilalt.

O chelneriță cu ochii nedezlipiți de ecran ștergea cu gesturi plictisite un morman de cești și de farfurioare.

Hearst ședea singur la tejghea. Avea în față un sanviș și o ceașcă de cafea, dar meciul îl absorbise prea tare ca să mai bea sau să mănînce. Pe figura lui, ca și pe cea a chelneriței, se citea o stupoare stranie, de parcă ar fi fost amîndoi narcotizați de mișcările de pe ecran. Nu întoarse capul și nici nu clipi cînd se deschise ușa și intrară Meecham și Barkeley.

Nu se vedea nici urmă de Virginia sau de mama ei.

— Unul dintre ei e plin de sînge, spuse chelneriţa, aparent către Hearst, deşi nu se uita la el. Hai să căutăm ceva mai vesel, nu vrei ?

— Lasă emisiunea, zise Hearst. Oricum, nu e adevărat ce se vede.

Barkeley şi Meecham luară loc la tejghea. Chelneriţa nu-i observă, sau se prefăcu a nu-i observa.

— Pare adevărat, zise ea.

— Totul e o înşelătorie, ca şi la lupte. Dau cu zeamă de roşii, pentru sînge.

— Eşti sigur ?

— Te cred. Cunosc pe unul din ştabii de la cea mai mare staţie de televiziune din Detroit.

— Ei nu ?

— Te asigur.

— Eu una aş prefera să-mi curgă pe faţă sînge, decît zeamă de roşii. Urăsc mirosul de zeamă de roşii. Îmi aminteşte de fiecare local în care am lucrat. Se suci brusc şi îi spuse lui Meecham : Nu avem meniuri, doar ce e scris pe oglindă, acolo sus.

Hearst se întoarse în aceeaşi clipă şi îl recunoscu pe Meecham.

— Salut, Hearst, spuse Meecham.

Expresia de apatie de pe faţa lui Hearst nu se modifică. Nu făcea niciodată ceva ca lumea şi nici nu se aştepta să facă ceva ca lumea, aşa încît eşecurile nu-l surprindeau. Îşi drese glasul.

— Nu știam că mă aude cineva. Eu...

— Unde-i doamna Hamilton ?

— La toaletă. E și fata acolo. Se spală, bănuiesc. Se uită la Barkeley, de parcă și-ar fi închipuit că e polițist. — N-am stricat prea rău mașina. Poate că s-au spart farurile, dar nu-i vina mea. Mașina a derapat.

— Te-ai născut într-un derapaj, spuse Meecham, și niciodată n-ai ieșit din el.

Hearst ignoră remarca și continuă să se adreseze lui Barkeley pe un ton de ipocrizie serioasă, ca un hoț prins cu o găinărie, în vreme ce se pregătea să comită o spargere.

— N-am furat mașina. Doamna Hamilton m-a angajat s-o conduc pînă în California. Am aici, în buzunar, contractul dintre noi. E pus pe hîrtie. Ce e consemnat acolo e legal, nu-i așa domnule Meecham ?

— Ia să-l văd.

„Contractul" era o foaie de hîrtie, ruptă dintr-o mapă. Semnătura aparținea doamnei Hamilton, dar restul fusese, evident, scris de către Hearst, într-o grafie neîndemînatică, atît de greoaie în unele locuri, încît cerneala se întinsese, iar penița rupsese hîrtia. *Eu, subsemnata, în acest 13 decembrie, 1950, sînt de acord să-l angajez pe Jamson Ralph Hearst ca șofer la mașina mea nouă* Frazer *și să mă folosesc de serviciile lui pe o perioadă de doi ani cu un salariu de 150 de dolari pe lună, plus*

întreținerea completă (casă și masă). Semnat : *Rachel Mills Hamilton.*

Hearst îl prinse pe Meecham în timp ce acesta citea scrisoarea.

— E legală, nu ? Am compus-o eu, dar e legală.

— Ai făcut o treabă pe cinste. Meecham împături hîrtia și o vîrî în buzunar.

— Hei, dă-mi-o îndărăt. E contractul meu. Am nevoie de el. Cînd am să ajung în California...

— N-ai s-ajungi în California.

Hearst păru puțin dezgustat.

— Ba da. O dată și o dată tot am să ajung. O dată și o dată tot am să,...

— Foarte bine, o dată și o dată, zise Meecham. Toate zilele lui Hearst erau „o dată și o dată", își spuse el. Nu exista „ziua de mîine", sau „peste două săptămîni", ci doar un lung șir de „o dată și o dată".

Virginia ieși de la toaletă, urmată de mama ei. Virginia avea pe partea dreaptă a frunții un cucui vinețiu, iar pielea din jurul ochiului drept se înnegrise ușor. Părul era neted ; se pudrase și se rujase proaspăt. Arăta la fel de cochetă și de lipsită de viață ca și un cadavru care așteaptă slujba divină. Cînd îl văzu pe Barkeley se întoarse imediat, trecu pe lîngă mama ei, intră din nou la toaletă și închise ușa.

Doamna Hamilton își continuă drumul spre cei trei bărbați de la tejghea, călcînd nesigur și negăsindu-și echilibrul, ca și cum s-ar fi dat tocmai

atunci jos dintr-un vapor și nu s-ar fi obișnuit cu stabilitatea uscatului.

Purta o haină de castor, de culoare închisă, ce părea să fi aparținut Virginiei. Sus îi ajungea pînă la urechi, iar tivul era la nivelul șoșonilor. Strîngea pe ea cu amîndouă mîinile haina de blană ce nu i se potrivea, ca și cum blana groasă și grea ar fi fost o nouă piele care îi susținea trupul.

Zîmbea, dar zîmbetul, ca și haina, păreau să aparțină altcuiva.

— Paul, nu mă așteptam să te văd aici.

— Cred că nu, răspunse Barkeley.

— Nu prea știu ce să... să spun. Vreau să...

— Te simți bine ?

— Fi-fireşte că mă simt bine. Splendid.

— Nu arăți, spuse Barkeley tăios. Vă duc acasă chiar acum, pe toți trei.

— Pe mine, nu, interveni Hearst.

— Ba și pe dumneata.

— Nu, domle. Am ajuns pînă aici. Nu mă întorc. I-am spus lui Emmy că n-o să mă mai vadă. Crezi c-am să intru iar pe ușa ei și-am să-i spun că sînt un ratat ? Nu, domle. Rămîn aici. Am un *contract legal*.

Doamna Hamilton se întoarse spre el.

— Domnule Hearst, te rog. Trebuie să înțelegi că nu ne putem continua călătoria. Poate... poate mai tîrziu. Altă dată.

— Am ajuns pînă aici. Nu vreau să mă întorc. Își șterse sudoarea de pe frunte cu mîneca hainei.

Pe stofa lucioasă de serj bleu rămase o pată murdară și umedă. — Nu vreau să mai calc pe ușa aia de la intrare și să dau ochii cu ea, ca un ratat care n-a putut să se descurce singur.

— Toți trebuie să ne întoarcem, spuse doamna Hamilton blînd, ca și cum s-ar fi adresat unui animal care nu pricepea cuvintele, ci doar tonul cu care sînt spuse. Mă duc s-o aduc pe Virginia.

— Nu, lasă că mă duc eu, spuse Barkeley. Dumneata stai jos și liniștește-te. Meecham, vezi să bea un pahar de lapte.

Barkeley se îndreptă spre toaletă. Ușa n-avea broască, ci doar o gaură, unde fusese broasca.

— Virginia.

Împinse încet ușa. Virginia stătea nemișcată la chiuvetă, privindu-se în oglinda ieftină și prăfuită de deasupra, cu pumnii încleștați pe burtă, ca și cum și-ar fi potolit o crampă. Oglinda ca și cucuful de pe frunte îi strîmbau trăsăturile.

— Oglinda minte.

— Crezi ? Care ?

— Da.

Virginia își lăsă capul înainte și înapoi, cu un gest lent și melancolic.

— Nu, n-ai dreptate. Nu pot să dau vina pe oglindă. E prea simplu.

— Niciodată nu faci ceva simplu, spuse el. Fugi prea repede și te împiedici. Apoi trebuie să vină alții să te ridice de jos.

— D-asta ai venit... să mă ridici de jos ? Îi zîmbi

și fata urîtă din oglindă zîmbi și ea, o figură de două ori strîmbă. — Nu-ți face griji. Îmi *place* să zac pe jos. Eu și Hearst, doi neisprăviți. Poate că noi doi ar trebui să ne vedem de drum spre California.

— N-ați fi ajuns prea departe.

— O să trimiți poliția după mine ?

— Mă tem că va trebui.

— Din cauza lui Claude.

— Da. Întinse mîna și desenă cu degetul arătător un X pe praful oglinzii, apoi o întreagă serie de X X X-uri. — Crezi că eu l-am ucis ?

— Nu știu.

— De ce n-o întrebi pe mama ? O să-ți spună. Știe totul. Tu și cu mama faceți o pereche la fel de potrivită cum fac eu și cu Hearst. Splendidă combinație, nu ? Inegalabilă. Nu pot să vă întrec și am renunțat. Nu pot să mă adaptez vouă, oameni politicoși și plini de virtuți, care nu greșesc, și nici măcar n-au chef să greșească !

Barkeley o prinse de umeri și o întoarse astfel încît să se uite la el, și nu la fata urîtă din oglindă.

— De unde ți-a venit ideea că există numai sfinți și păcătoși pe lume ?

Virginia îl privi lung, tăcută și îndurerată.

— E un criteriu după care e imposibil să trăiești, Virginia. Nu mai rămîne loc pentru obișnuitele greșeli omenești.

— Cum ar fi Claude ?

— Cum ar fi Claude.

Gura începu să-i tremure, lipsită de control, ca și cum mușchii din jurul ei ar fi fost întinși prea mult și ar fi plesnit brusc, ca niște fișii de cauciuc.

— Niciodată... n-am însemnat ceva pentru el. Mama nu vrea să creadă. Spune că mă crede, spune întotdeauna că are încredere în mine, dar știu că nu-i adevărat. După cum se uită la mine, așteptînd întotdeauna să fi făcut ceva, știe că sînt soi rău. Iar lucrul cel mai îngrozitor e că nu mă pot abține să nu simt că are dreptate, că sînt într-adevăr soi rău. Sînt așa de cînd țin minte.

— Nu ești soi rău, spuse el. Și eu te cred. Orice ai spune despre Margolis, te cred.

— Mă crezi sincer ?

— Da. Era conștient de trecerea timpului, de cei trei care îl așteptau în camera de alături, dar nu voia să iasă. În tot anul cît fusese căsătorit, nu înțelesese atît de complet firea Virginiei, și nici nu se simțise atît apropiat de ea, ca acum, în această toaletă sordidă și mică.

— Dacă Claude ar trăi, spuse ea, aș putea dovedi c-am fost doar prieteni, că ne petreceam doar timpul împreună. N-aveam nimic de făcut, Claude o aștepta pe soția lui, așa că avea mult timp la dispoziție.

Își frecă violent vînătaia de pe frunte cu vîrful degetelor. Lui Barkeley i se păru că gestul, ca numeroase gesturi, acțiuni și cuvinte de-ale Virginiei reprezentau o autopedepsire.

— Te doare rău capul ? întrebă el.

— Da.

— Atunci nu-l mai freca așa.

— Îl frecam, dar inconștient.

Îi apucă amîndouă mîinile și i le ținu strîns.

— Pe cine aștepta Claude ?

— Pe o femeie. Lily Margolis mi-a vorbit prima oară de ea. Lily a venit într-o zi la mine acasă și mi-a spus că Claude era îndrăgostit de o altă femeie. A început să povestească destul de calm, dar apoi s-a înflăcărat de propriile ei cuvinte și a început să mă înjure. Mă temeam ca nu cumva Carney sau cineva din biroul tău s-o audă, așa că i-am pus mîna pe gură ca s-o opresc. Bănuiesc că versiunea ei e diferită, dar asta s-a întîmplat cu adevărat... eram speriată și jenată, și a trebuit s-o fac să tacă. Carney a auzit totul, desigur, adăugă ea cu o urmă de amărăciune. Aude întotdeauna. A zis că dacă nu mă port cum trebuie, o să-i scrie mamei. Carney nu mă poate suferi. Se preface. E ca mama, se preface tot timpul. Scena de veselie, jucată de ea, îngăduința ei amabilă, totul e o farsă.

Barkeley nici nu recunoscu, nici nu tăgădui, și după o vreme Virginia începu să vorbească iar :

— Mai tîrziu l-am întrebat pe Claude dacă e adevărat că fusese îndrăgostit mult timp de altcineva, iar el a spus că da, era adevărat, dar femeia îl părăsise și se temea că n-avea să se mai întoarcă la el. Nu ne-am certat de loc pe chestiunea asta.

Mi-a părut chiar rău de el. Știam ce înseamnă să aștepți pe cineva care nu vine.

— M-ai așteptat deseori, Virginia ?

— Știi că te-am așteptat.

— Am venit întotdeauna, totuși. Nu uita, data viitoare cînd ai să aștepți.

— Îți promit că am să țin minte.

— Hai, Virginia, acum mergem acasă.

— Te rog. Nu pot să ies așa.

— Trebuie.

— Nu știu ce-are să se întîmple. Ce-au să-mi facă ? Ce-au să-i facă mamei ?

— Nu știu ce să-ți spun.

Îi ținu ușa deschisă să iasă, iar ea trecu încet, pe lîngă el, cu o mînă pe cucuiul de pe frunte, ca și cum ar fi fost o excrescență a răului, ce avea să cedeze sub durerea ispășirii.

DOUĂZECI ȘI DOI

Meecham nu fusese niciodată în acea cameră din spatele casei Barkeley. Era mică, pătrată și aproape goală. Nici cărți, nici tablouri, iar singura mobilă — o lampă fluorescentă și o canapea cu un scaun asortat, care trebuia tapisat din nou. Fereastra — un perete de sticlă — dădea la lumina zilei spre dealurile din dosul orașului, dar acum, noaptea, nu reflecta decît odaia, pe mamă și pe fiică, așezate la capetele opuse ale canapelei, ca doi străini. Se uitau amîndouă lung, la Meecham, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să le prezinte una alteia. Se întrebă dacă ar fi fost în stare, dacă știa combinația potrivită de cuvinte care să însemne : *V-o prezint pe Virginia* și *Doamna Rachel Hamilton*.

— Aș vrea să vorbesc cu fiecare în particular, spuse Meecham. Aveți dreptul și privilegiul să consultați un avocat înainte de-a face vreo declarație oficială. Niciuna dintre cele două femei nu părea să-l asculte, dar continuă. Domnul Hearst

mi-a declarat între timp ce știe, că Loftus n-a plecat din casă simbătă seară, că el, Hearst, a venit la dumneavoastră ieri seară, iar dumneavoastră, doamnă Hamilton, ați consimțit să-l angajați ca șofer, cu condiția să nu divulge informația. E adevărat ?

Doamna Hamilton vorbi cu buzele ei uscate și țepene.

— Știi că-i adevărat.

— Ați consimțit ?

— N-am voit să se redeschidă afacerea.

— De unde erați sigură că Hearst spune adevărul ?

— Păi... pur și simplu, l-am crezut, asta-i tot.

— Aveți motive întemeiate să-l credeți, zise Meecham. Ați știut de la bun început că Loftus e nevinovat.

Doamna Hamilton nu-i răspunse.

— Cine a avut ideea să plecați în California ?

— Eu.

— Ați crezut c-o să scăpați, c-o să stați departe, și așa o să se încheie afacerea ?

— Am crezut că-i cu putință.

— Știți cine l-a ucis pe Margolis ?

Doamna Hamilton nu se uită la Virginia, dar ridică mîna dreaptă pe jumătate, într-un gest inconștient de apărare.

— Nu știu nimic.

— Continuă, spuse Virginia. Spune-i că eu l-am omorît.

— Nu te vîrî în asta, Virginia.

— Te-ai ocupat pînă acum de toate, am şi eu dreptul...

— Taci din gură, proasto ! Adăugă pe un ton mai blînd, ca şi cum ar fi regretat cuvintele : Nu pricepi că încerc să te ajut ?

— Paul a spus să declar adevărul, să fiu cinstită.

— *Cinstită*... Nu crezi că toată lumea ar vrea să fie cinstită ? Celor mai mulţi nu le dă mîna. Nu le dă mîna decît să fie puţin cinstiţi şi încă din cînd în cînd, şi numai cu anumiţi oameni.

— Eu sînt unul dintre ei, spuse Meecham.

— Nu prea îmi vine să cred, domnule Meecham.

— Nu poţi să-l minţi, în ce priveşte vîrsta, pe cineva care deţine o fotocopie a certificatului tău de naştere, doamnă Hamilton.

— Dumneata ai o astfel de fotocopie ?

— Mai multe. Oricum, echivalentul a mai multe.

— Înţeleg. În lumina fluorescentă a lămpii faţa ei părea translucidă şi totuşi solidă, ca şi cum pielea ar fi fost turnată în cuarţ, iar ochii în agată. Pînă şi vocea se cristalizase, ascuţită şi dură. — Vreau să pricepi un lucru, domnule Meecham. În tot timpul acestei afaceri nefericite, am acţionat în interesul major al fiicei mele. Din prima clipă cînd am auzit c-a dat de bucluc, am început să fac planuri, aşa cum am făcut de

multe ori în viață, în ciuda dușmăniei ei tot mai mari.

Vorbea fără să se uite la Virginia, sau să trădeze în vreun fel că-și dădea seama de prezența acesteia în cameră.

— Toată viața mea am făcut tot ce-a fost cu putință pentru ea. A fost greu s-o cresc, îngrozitor de greu. Din ziua cînd s-a născut, crizele s-au succedat, și am rezistat fiecăreia cu toată forța de care dispuneam. Acum nu mai am destulă forță ca să continui. Sînt bătrînă și obosită. Virginia își are viața ei. Cînd săvîrșește o greșeală, trebuie s-o repare singură. Eu n-o mai pot ajuta.

Se lăsă o tăcere încordată. Singurele zgomote din odaie erau stinse și îndepărtate, zgomotele respirației, ale vîntului zguduind cercevelele, apoi bîzîitul slab al lămpii.

— Dormeam cînd a sosit telegrama lui Paul în acea noapte. Pare că s-a scurs mult timp de atunci, dar asta n-a fost decît sîmbătă sau mai degrabă duminică dimineață, pe la unu, după orarul coastei apusene. Am trimis imediat două telegrame, una Virginiei, alta lui Paul, sfătuindu-i să nu spună și să nu facă nimic pînă la venirea mea. N-aveam nici un plan exact de acțiune în minte, nu știam nici măcar dacă Virginia era vinovată sau nu. Știam doar că intrase în încurcături și că aveam datoria s-o ajut. Nu m-am culcat în acea noapte. Mi-am rezervat un loc la avion, mi-am făcut valiza, am verificat contul de la bancă și i-am tele-

fonat fiului meu Willett. A doua zi dimineața Willett m-a condus cu mașina la bancă și-am scos zece mii de dolari, o mie de dolari numerar, iar restul în cecuri la purtător. Willett și-a închipuit că sînt nebună, dar eu mi-am dat seama că toate cheltuielile aveau să fie enorme, indiferent de ce s-a întîmplat. Așa c-am venit pregătită. Am sosit duminică seara, iar a doua zi dis-de-dimineață m-am dus s-o văd pe Virginia. Am fost îngrozită.

Pentru prima oară se uită direct la Virginia, apoi repetă cuvintele :

— Am fost îngrozită. Mă așteptasem... cel puțin la un sfîrșit al îndoielilor mele. Dar nu exista nici un sfîrșit. Nu-și putea aminti ce se întîmplase, fiindcă fusese beată. Nu putea să afirme sau să nege nimic. Am încercat să nu-mi trădez îngrijorarea, dar eram disperată. Dovezile împotriva ei păreau atît de zdrobitoare, iar ea se purta cum se poartă întotdeauna cînd e speriată de moarte — obraznică și disprețuitoare, făcîndu-și dinadins dușmani din cei care îi puteau fi de folos, ca șeriful, gardiana și chiar dumneata, domnule Meecham. Da, chiar și din mine. Nu-i de mirare c-am fost disperată cînd am plecat de la ea în acea primă dimineață. Am ieșit pe coridor. Exact în fața ușii șerifului stătea pe bancă un tînăr. Nu-l mai văzusem pînă atunci și nici el pe mine. Mi-am dat seama că trebuie să fi stat acolo mult timp ascultînd.

— El era, spuse Meecham. L-am văzut și eu cînd am plecat.

— Atunci știți despre cine e vorba.

— Da.

— Mi s-a adresat — a spus ceva despre vreme — apoi m-a întrebat dacă sînt mama Virginiei Barkeley. Cînd i-am confirmat, mi-a declarat că vrea să discute cu mine o chestiune foarte importantă în legătură cu Virginia.

— Loftus a avut ideea ? întrebă Meecham.

— Da. Chiar dacă mi-ar fi venit mie, mi-ar fi fost cu neputință s-o duc la bun sfîrșit, să dau raita prin oraș, căutînd pe cineva dispus și capabil să facă ce-a făcut Loftus.

— Ideea vi s-a părut logică ?

— Pe atunci da !

— Nu v-ați temut, sau n-ați avut bănuieli ? N-ați crezut că-i nebun ?

— L-ați cunoscut, domnule Meecham. Nu era nebun. N-avea nimic de pierdut, cu excepția vieții lui, care era ca și pierdută, iar eu n-aveam nimic de pierdut, afară de niște bani, pe care îmi dădea mîna să-i pierd. Acestea au fost chiar cuvintele lui. În dispoziția mea de atunci, îmi păreau foarte logice. Dar nu-mi mai par logice. Își apăsă fruntea cu dosul palmei, ca și cum ar fi vrut să-și domolească durerea pricinuită de o amintire. — Am ajuns la o înțelegere. L-am *cumpărat*, așa cum te duci și cumperi un ciine. C-a dorit astfel, nu-i o scuză pentru mine.

— Pentru ce avea nevoie de bani ?

— Pentru cineva.

— N-a spus pentru cine ?

— Nu, a spus doar că banii au să ajute pe cineva să ducă o viață decentă. Mă întreb acum, așa cum m-am întrebat deseori în ultimele zile, dacă banii au să ajute într-adevăr. Mîinile i se agitau nervoase, le încleșta și le descleșta. — Loftus a zis că are să aranjeze el toate amănuntele, iar eu trebuia să-l întîlnesc, cu banii, la ora patru și jumătate, în stația autobuzului la Arbor și Pontiac.

— E doar la o stradă depărtare de aici.

— Da.

— V-a cerut vreo informație în privința crimei, o informație pe care o putea folosi ca, de pildă, despre cuțitele de vînătoare ale lui Margolis, cum era mobilat *cottage*-ul etc. ?

— Nu. Nici nu i-aș fi putut spune, de fapt, fiindcă habar n-aveam.

Meecham întoarse capul spre Virginia.

— Dumneata știai.

— Da, am mai fost în *cottage*, spuse ea. Dacă la asta te referi. Dar nu i-am spus nimic lui Loftus. Cum aș fi putut ? Ieri dimineață l-am văzut pentru prima oară în camera aceea cu dumneata și cu șeriful. Ții minte ? Șeriful m-a întrebat dacă îl cunosc pe Loftus, și i-am spus că l-am văzut pe undeva.

— Iar Loftus a zis că a fost sîmbătă seara într-un bar. Barul lui Sam.

— Da.

— Nu era adevărat, nu ?

— Nu cred.

— Şi totuşi Loftus ştia că erai la bar şi c-ai vorbit în treacăt cu un bărbat. Ştia precis ce-ai vorbit : „Dumnezeule, localul ăsta pute". Cum ar fi putut să te audă spunînd asta, şi totuşi să fie acasă, în timp ce Hearst îl pîndea ?

— Habar n-am.

— Trebuie să i-o fi spus cineva. Cineva care era la bar, care te-a văzut şi te-a auzit, care poate te-a urmărit. Cine avea interesul să te urmărească ? Cine era interesat să te urmărească pe dumneata şi pe Margolis, Virginia ?

— Nimeni.

— Nu-ţi vine nimeni în gînd ?

— Nu !

— Mie îmi vine cineva, zise Meecham. Lily Margolis, de pildă. Dar se afla din întîmplare la mai multe mii de kilometri. Sau, prietena lui Margolis, domnişoara Falconer. Sau Carney. Carney era foarte interesată să te ajute. Şi o altă posibilitate : Paul Barkeley.

— Dacă Paul ar fi fost acolo, l-aş fi văzut, spuse Virginia calm. Nu încerca să-l vîri şi pe el în porcăria asta. Din pricina mea s-au întîmplat toate şi vreau să suport consecinţele... eu şi mama. Nu, mamă ?

Cele două femei se priviră ca prin periscopurile unor submarine duşmane, într-o mare fără fund,

violentă. Apoi doamna Hamilton se întoarse suspinînd.

— Da, da, Virginia.

— Paul nu știa nimic despre crimă, sau despre aranjamentul cu Loftus, nu, mamă ?

— Nu, draga mea. Absolut nimic. Își strîngea mîinile mici în poală, de parcă ar fi ținut două animale neastîmpărate, liniștindu-le cu forța. — L-am întîlnit pe Loftus la patru și jumătate în stația autobuzului. Aveam banii cu mine. Încasasem șase cecuri la purtător, la trei bănci diferite, ca să evit întrebări inutile sau bănuieli. I-am telefonat lui Alice și i-am spus că mă duc la un cinema cu două filme în program, apoi ți-am telefonat ca să te invit la ceai, domnule Meecham. Loftus a avut ideea să fii acolo, cînd avea... cînd avea să joace farsa. Cred că dorea să încerce întîi cu dumneata, mai înainte de-a vorbi cu șeriful.

— Ca o repetiție, spuse Meecham. Ei bine, i-a mers.

— Da, totul a mers ca pe roate. Pînă ascară, cînd am vorbit cu Hearst. A venit aici, acasă, și-am discutat. Și atunci mi-am dat seama că trebuie s-o iau pe Virginia din acest oraș. Dacă e vinovată sau nu n-am să aflu niciodată. Memoria ei poate rămîne sigilată pe vecie, sau s-ar putea trezi din visul ei într-o noapte, și să-și amintească totul clar și amănunțit. Uită-te la ea, domnule Meecham. Uită-te la o fată frumoasă.

Undeva, în dosul acestor ochi blînzi e înregistrat totul, ce-a văzut, ce-a atins, ce-a auzit, ce-a simţit sau ce-a făcut. Totul e acolo, dar rupt din context, din timp, din cîmpul vizual.

Virginia se uită lung la mama ei cu ochi care nu erau de loc blînzi.

— Vorbeşti despre mine de parcă aş fi un copil, sau o nevropată.

— Eşti copilul *meu*.

— Oare ?

Deşi cele două femei stăteau la distanţă de un braţ, Meecham simţi că între ele se afla o mare întindere, un adevărat ocean dezlănţuit, prea violent pentru a fi parcurs cu o barcă, un munte imposibil de escaladat, o scurgere de ani prea lungă pentru a şi-o mai aminti.

Doamna Hamilton întinse braţul peste prăpastie.

— Virginia...

— Dacă am să visez ceva într-o noapte, n-am să-ţi spun niciodată, zise Virginia. Îţi promit.

— Draga mea.

— N-am să spun nimănui.

— Eu... Da. Da, poate că-i cea mai bună cale. Se uită la Meecham. — Ce facem acum, domnule Meecham ?

— Va trebui să-l chemaţi pe şerif.

— Înţeleg. Şi apoi ?

— Va hotărî ce-i de făcut. Aţi ascuns dovezi în privinţa unei crime. O ilegalitate gravă.

— A, da ? Auzi, am comis o ilegalitate gravă. Willett o să fie foarte surprins, spuse ea aproape veselă. Ei bine, atunci presupun că va trebui să angajez un avocat.

— Da.

— Dar nu pe dumneata, domnule Meecham.

— Perfect, răspunse Meecham cu un zîmbet uşor. Nu pe mine.

— Cred că eşti foarte obosit de noi toţi. Crezi că am creat greutăţi acolo unde nu există nici una, că încurcăturile noastre nu sînt la fel de reale ca un picior rupt, ca pojarul sau ca altceva care se vede. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. — Ai să ai grijă de Alice ?

— Am să încerc.

— Alice e o fată bună, spuse ea gînditoare. Aş fi vrut să ştiu cum... Ei, bine, am să mă duc să telefonez şerifului. Nu-i nevoie să aştepţi, domnule Meecham. Noapte bună.

— Noapte bună.

Ieşi pe uşă şi trecu prin hol. Nu se uită înapoi, dar ştia că doamna Hamilton îl urmăreşte cu privirea. Îi simţea ochii pironiţi în ceafă, reci şi neplăcuţi cum e contactul cu gheaţa.

DOUĂZECI ȘI TREI

Alice îl aștepta în mașina lui ; părul strălucitor îi era acoperit cu o eșarfă neagră, așa încît Meecham nu o văzu decît cînd deschise ușa.

— Bună, spuse Meecham.

— Bună.

— Unde mergem ?

— Mi-e indiferent, răspunse ea. Unde vrei tu.

— Foarte bine.

Conduse mașina pe alee și cobori în stradă. Simțea în trup o agitație puternică, ca și cum sute de roți s-ar fi învîrtit în toate direcțiile. Se ferea aproape să vorbească, de teama efectului roților asupra vocii. Dar cînd în cele din urmă se hotărî, vorbi calm și detașat.

— Mă duc acasă.

— Atunci merg și eu.

— Poate c-ar fi mai bine să nu vii.

— Am douăzeci și trei de ani, spuse ea cu mîndrie naivă, ca și cum douăzeci și trei de ani ar fi

fost o vîrstă specială, ce conferea purtătorului o mare înțelepciune și dreptate.

— Și eu am avut odinioară douăzeci și trei de ani, zise Meecham, ca și mulți alții. Am făcut deseori greșeli.

— Eu una n-am să fac.

Circulația în centrul orașului era aglomerată de mașini care alunecau fantomatic pe străzi și de studenții încotoșmănați ca niște mumii. Ceasul turnului bătu nouă și un sfert cînd Meecham opri mașina în fața unei case mici și albe, cu două aripi identice.

Păși rămînă în mînă pe trotuarul necurățat de zăpadă, pînă ajunseră la treptele verandei din partea dreaptă a clădirii. Pe o carte de vizită deasupra ușii stătea scris : *Eric Meecham*. Două sticle de lapte ieșeau dintr-un morman de zăpadă de lîngă ușă. Laptele înghețase și țîșnise din gura sticlelor, ca un mușchi straniu și alb, care izbucnește peste noapte, în urma unei ploi de vară.

— Cred c-am uitat să iau laptele, zise Meecham.

— Ți se întîmplă întotdeauna iarna ?

— Cînd e foarte frig.

— Ciudat. Va trebui să mă obișnuiesc cu multe lucruri ciudate, nu, Meecham ?

— Da.

Încercă să descuie ușa, dar cheia se înțepeni și nu mai vrut să se miște. Încercă de trei ori pînă se deschise și un curent de aer cald îi întîmpină ca o gazdă prietenoasă.

Meecham aprinse lumina din hol.

— Cred că nu e foarte curat. Mie mi se pare destul de curat, dar unei femei...

— E *foarte* curat.

— Serios ?

— Zău, nu văd cum s-ar putea să fie mai curat. Eu... O, *Meecham*. Lapte înghețat, o locuință curată... ce mai contează ?

Avocatul îi deznodă eșarfa legată sub bărbie și o lăsă să cadă moale și neobservată, ca o frunză.

— Ești frumoasă, Alice.

— O, așa sper. N-aș putea să trăiesc dacă nu ți-ar place cum arăt.

Se agață de el cu toată forța, ca o iederă crescută singură și ale cărei antene atinseseră în sfîrșit un pom. Meecham o ținu strîns în brațe și o sărută, iar roțile din el începură să se învîrtească cu o viteză atît de demență, încît zgomotul lor îi vîjîia și îi răbufnea în urechi. Cînd sună telefonul, recunoscu cu greu apelul ca un zgomot nou și separat, dar insistența brutală a aparatului îi pătrunse încetul cu încetul în minte, ca o durere.

Alice tresări în brațele lui și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să respingă pe intrus.

— Cred că-i telefonul.

— Lasă-l să sune, spuse el.

— Te caută deseori alte femei ?

— Uneori.

Telefonul continuă să sune de cinci, șase, șapte ori.

— Ai putea să răspunzi, zise ea, iar dacă-i o altă femeie, spune-i că ești foarte ocupat, și-ai să fii foarte ocupat mult timp.

— Cît de mult ?

— Ani. O veșnicie.

— Foarte bine. Ridică receptorul de pe masa din hol. Mîinile îi tremurau și genunchii îi slăbiseră, i se înmuiaseră.

— Alo.

— Dumneavoastră sînteți, domnule Meecham ?

— Da.

— Aici e Victor Garino. Vă amintiți ?

— Desigur. De unde telefonezi ?

— De acasă. De la Kincaid. Am încercat să obțin legătura cu dumneavoastră înainte de ora cinei. Nevastă-mea și cu mine avem mari încurcături cu doamna Loftus. Din pricina banilor.

— Care bani ?

— Restul din cei șapte sute de dolari ai lui Loftus. N-ar fi trebuit să-i trimiteți banii, domnule Meecham.

Meecham pipăi în buzunarul dinăuntru al hainei. Plicul cu restul de bani ai lui Loftus se afla încă acolo.

— A înnebunit, zise Garino. Cumpără nu numai băutură, ci tot felul de lucruri, orice vede. Discuri, zeci de discuri și n-are picup, Și o rochie pentru nevastă-mea, o rochie atît de mare, că nevastă-mea intră în ea de două ori. Iar pentru mine o pălărie

nouă, o lampă, o ladă cu sticle de vin, o ladă întreagă...

— Și ce vrei să fac eu? zise Meecham.

— Să veniți și să luați înapoi banii care i-au mai rămas. I-am cerut să mi-i dea să-i țin, nu i-aș da decît cîte un dolar, ca pe vremuri, cînd Birdie îi fixase o alocație. N-am nici un drept să-i iau banii... Dar dumneavoastră aveți, domnule Meecham. I-ați trimis banii și-i puteți lua înapoi. Ar fi legal, nu ?

— Nu, n-ar fi, pentru că nu i-am trimis nici un ban.

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea. Apoi din nou glasul lui Garino, vorbind nu la telefon, ci cuiva de alături.

— Zice că nu i-a trimis el, draga mea.

— El i-a trimis, sigur. Cine altul...

— Poate că i-a împrumutat.

— De la cine ? Cine îi dă ei bani cu împrumut?

— Nu-i capabilă să fure.

Se așternu din nou tăcere, apoi doamna Garino vorbi cu o voce stinsă.

— Nu-mi las niciodată portofelul din mînă.

Meecham vorbi tare în receptor.

— Garino ?

— Sînt aici, domnule Meecham. Vorbeam cu nevastă-mea. Spune să vă comunic că ne pare foarte rău că v-am deranjat și... ce altceva, draga mea ?

— Sărbători fericite, spuse doamna Garino.

— Da, da, sărbători fericite, zise Garino grav.

— Stai o clipă, Garino.

— Este penibil ; am impresia că am făcut o mare greşeală, crezînd că dumneavoastră i-aţi trimis...

— Lasă asta. Doamna Loftus e acasă ?

— Da.

— Ţine-o acolo.

— S-a îmbătat prea rău ca să mai poată ieşi.

— Vreau să discut cu ea, zise Meecham. E foarte important. Plec chiar acum şi-am să sosesc acolo cam într-o oră.

Puse telefonul în furcă şi se întoarse spre Alice. Fata îi zîmbea, dar nu foarte convingător.

— M-ai lăsat o dată singură în astă-seară, spuse ea. Nu vreau să mă laşi şi a doua oară.

— Îţi plac drumurile lungi cu maşina, la ţară, iarna ?

— Foarte mult.

— Eşti sigură ?

— Le ador. Se aplecă încet, îndoind genunchii şi ridică eşarfa de jos. Spuse fără să se ridice : Altminteri aş fi în stare să stau aici şi să încep să urlu.

— Te rog să n-o faci. O trase încet în sus. — Nu uita, ai douăzeci şi trei de ani.

— Rîzi de mine.

— Nu. Uite, îţi pun eu eşarfa. Mă laşi ?

— Mda. Îl privi cînd îi înnodă neîndemînatec eşarfa sub bărbie. — Meecham, trebuie neapărat să plecăm ?

— Trebuie.

Stinse lumina din hol și rămaseră o clipă amîndoi pe întuneric, față în față, fără să se atingă unul pe celălalt.

— Nu te-ai supărat ?

— Nu. Își clătină capul cu o mișcare destul de tristă. — Dar nu cred că mai am douăzeci și trei de ani. Cred că sînt mai bătrînă.

DOUĂZECI ȘI PATRU

În apartamentul de la demisol al lui Garino ardea lumina. De pe trotuar, Meecham și Alice vedeau drept în bucătărie. Doamna Garino stătea singură la o masă mare, acoperită cu o muşama, stătea nemişcată, ca şi cum ar fi aşteptat să audă un zgomot sau să se întîmple ceva.

Garino le deschise uşa. Avea la subsuoară un pisoi adormit.

— Aţi venit repede, domnule Meecham.

— Da. Domnişoara Dwyer, domnul Garino. Domnişoara Dwyer, e logodnica mea. A venit cu mine.

— Intraţi, intraţi. Garino se dădu la o parte ca să le facă loc ; la mişcarea lui, pisoiul se trezi şi începu să-şi scoată şi să-şi vîre ghearele în lîna aspră a pulovărului lui Garino. Ghearele intrau şi ieşeau ca nişte ace irizate, înfipte şi scoase din perniţe de catifea trandafirie. — Am să-mi aduc cheile.

— Pot să ţin eu pisoiul în locul dumitale? spuse Alice timid.

— Vă plac pisicile ?

— La nebunie.

— Asta e cel mai mic. E întotdeauna ultimul la mîncare, şi cînd doarme, e la fundul grămezii, aşa că-l mai răsfăţ niţel, drept compensaţie. Alice se aşeză în vechiul balansor de răchită, iar Garino îi puse în poală pisoiul supărat. — Mă duc să-i spun soţiei mele să facă nişte cafea.

— Am şi pus de cafea, spuse doamna Garino din bucătărie ; părea supărată fiindcă se găsise cineva care să-i amintească de cafele.

— Vino aici o clipă, draga mea.

— Nu sînt îmbrăcată pentru musafiri. Veni totuşi în prag, netezindu-şi fusta pe şolduri. — Avem multe necazuri. N-am avut vreme să mă îmbrac.

Meecham făcu prezentările între cele două femei, care se examinară cu zîmbete furişe, mai înainte de a-şi manifesta sentimentele.

— Domnişoara poate să rămînă aici cu mine, spuse doamna Garino către soţul ei. N-o să vrea să urce la acea...

— Draga mea...

— De cîte ori pe zi trebuie să-mi tot spui aşa: „draga mea“ ? Ai putea să fii cinstit şi să spui: „Taci din gură !“.

— Asta n-ar fi prea politicos, răspunse Garino cu o voce blîndă.

Cei doi bărbați ieșiră în hol, iar Garino închise ușa.

— E încă în apartamentul ei ? întrebă Meecham.

— Da. M-am dus acolo acum un sfert de oră să verific. Firește, e beată, dar nu așa de rău cum mă așteptam. Am auzit-o din dosul ușii mergînd prin cameră și vorbind de una singură.

— Știe că Earl a murit ?

— N-am putut să-i spun. A fost atît de fericită astăzi, cheltuind banii ăia, cum să-i stric plăcerea? E mult de cînd n-a mai avut bani de cheltuit și i s-au suit la cap. Cînd n-ai niciodată mai mult de un dolar, o sută de dolari ți se pare c-au să țină o veșnicie.

— Dacă ghicesc eu bine e mai mult de o sută de dolari la mijloc.

— Atunci de unde-a făcut rost de ei ?

— Nu știu, răspunse Meecham. Dar știu de unde provin inițial.

— Sper că nu i-a furat ?

— Nu.

— Nici eu n-am crezut. Părea ușurat totuși sufletește.

Ușa apartamentului doamnei Loftus era încuiată. Cu toate că Garino avea în mînă o cheie ca s-o descuie, bătu o dată, și încă o dată, înainte de a o folosi.

Bătrîna stătea într-o rînă pe canapeaua hodorogită, cu picioarele ridicate, cu gleznele încrucișate

și cu spatele la ușă. Fuma o țigară într-un țigaret lung de argint, ținînd degetele întinse elegant.

Vorbi fără să-și miște capul.

— Nu mai am dreptul să stau singură ?

Garino păli ușor.

— V-am rugat să nu fumați cînd beți.

— Ești cicălitor, Victore. Așa le spuneam unora ca dumneata în tinerețea mea. Ce mai vrei ?

— Am adus pe cineva care vrea să vă vadă.

— A mai fost cineva.

Scutură cenușa țigării în direcția vagă a unei scrumiere. O parte din cenușă căzu pe jos, iar restul pe rochie. Meecham observă că rochia avea două sau trei urme de pîrlit, deși părea nou-nouță. Fiecare lucru de pe ea părea nou-nouț — rochia de un roșu spre mov, în talie cu o floare de catifea purpurie, ciorapi de mătase negri de tot, sandalele de antilopă neagră, ca și pălăria din pene negre, lucioase. Nimic nu-i venea bine. Pălăria îi atîrna pe cap ca un corb furios, ciorapii i se încrețiseră în cute, iar fusta se detașa țeapănă de pe șoldurile descărnate, ca un tutu de balerină.

Camera mirosea a whisky și a fum, un fum mai acru decît cel de țigară. Meecham observă abia atunci că bătrîna arsese ceva în cămin. Obiectul din foc se calcinase transformîndu-se într-o pojghiță neagră—cenușie, dar de jur împrejur se vedea ceva care mai fumega încă.

— N-am știut că vreți să ieșiți, spuse Garino.

Doamna Loftus își aplecă încet capul spre el ca și cum ar fi voit să nu-și sperie corbul de pe cap.

— Nici n-am să ies, Victore.

— N-aș vrea să ieșiți.

— Am spus...

— E foarte frig și tîrziu, iar de altfel barurile se vor închide foarte curînd.

Ochii bătrînei doamne tresăriră.

— Dar bine, nici n-aș *visa* să ies într-o asemenea noapte.

— Promiteți-mi că nu veți ieși.

— Nici nu m-am gîndit să ies într-o noapte ca asta. De fapt eram pe cale să mă retrag, cînd am hotărît să-mi probez rochiile noi.

— E o rochie frumoasă.

— Îți place sincer ? Nu-i măsura mea, dar n-am cumpărat-o să-mi vină *turnată.* Am cumpărat-o, adăugă ea pe un ton destul de rezonabil, pentru culoare. Are o culoare atît de veselă, încît mă trezește la viață.

— V-o poate strîmta Ella.

Doamna Loftus îl privi rece.

— Așadar nu-ți place sincer.

— A, ba da, dar...

— N-ai dreptul să intri cu forța la mine în casă și să-mi impui părerile dumitale asupra rochiilor mele, domnule Garino.

— Mai bine v-ați duce la culcare înainte de-a... zise Garino uitîndu-se în jos, la mîini.

— Înainte de ce, domnule Garino ?

— Mai înainte de a vă duce Ella la culcare.

Femeia reflectă o clipă liniştită, apoi rosti cu un aer triumfător :

— Nu mă pot duce la culcare. Am musafiri. Arătă cu ţigaretul spre Meecham. Ţigara arsese pînă la capăt şi se stinsese.

— Cine eşti dumneata, musafirule ?

Meecham îşi repetă numele.

— Ei bine, ia loc atunci şi-o să mai bem cîte un pahar. Şi dumneata, Victore.

— Nu, eu nu vreau să beau, vă mulţumesc, spuse Garino.

— Nu-i nevoie să te prefaci în faţa mea că nu bei. Am aflat, din întîmplare, că bei tot timpul, pe ascuns. Mulţi oameni o fac. Miliarde. Toarnă-ne şi nouă, cîţiva din acele miliarde, cîte un pahar, Victore.

Rădăcina nasului lui Garino şi vîrfurile pometilor, deşi întunecate la culoare, se roşiră de furie.

— Lăsaţi pentru mai tîrziu.

— Nu vreau să las. Am nevoie de forţă. Whisky-ul e combustibilul trupului. Am citit în ziare. Nu văd nici un motiv pentru care să nu folosesc combustibilul pentru trup.

— Intenţionaţi să ieşiţi, nu ? întrebă Garino. Nu aveţi de gînd să vă probaţi rochiile.

— Vai, ce idee *absurdă !*

— Unde vă duceţi ?

— Dă-mi să beau.

— Unde vă duceţi ?

— Venetic împuțit.

Ochii lui Garino străluciră ca o pată de ulei pe o apă în mișcare.

— Măsurați-vă vorbele. Sînt singurul dumneavoastră prieten.

— Oh, nu-i adevărat. Am o groază de prieteni.

Meecham se așeză și o privi în față. Măsuța pentru servit cafea, zgîriată și rahitică, părea un pod șubred între ei, ce trebuia trecut cu atenție, pas cu pas.

— Cine sînt acești prieteni ? întrebă el.

— Nu te privește. Eu nu mă duc pe la alții să-i întreb : Cine sînt prietenii voștri ? Cine sînt prietenii voștri ?

— V-au dat prietenii ceva bani ?

Doamna Loftus înălță capul și încercă să se arate arogantă :

— Nici nu-mi trece prin minte să primesc de pomană. Sînt o femeie cu venituri.

— Înțeleg, firește, spuse Meecham. Dar n-ați refuza banii trimiși de Earl ? I-ați primit de la Earl ?

— Nu mă mai plictisi. Sînt obosită și simt nevoia unui combustibil pentru trup.

— Am priceput.

Meecham dădu din cap spre Garino, iar acesta se duse tăcut și cu buzele strînse la bucătărie. Se întoarse aducînd cu el un pahar de plastic plin ochi cu whisky.

Doamna Loftus îi dădu pe gît din trei înghiţituri.

— Ziarul ăla avea dreptate. E un combustibil. Simt că m-am încălzit.

— Earl a murit, doamnă Loftus, spuse Meecham.

Bătrîna doamna începu să tremure, iar Meecham crezu o clipă c-are să reacţioneze violent la această veste. Dar prea multe nervuri de comunicaţie fuseseră tăiate între ea şi lumea de afară. Durerea era amortizată, iar bucuria rămăsese departe.

— M-aţi auzit, doamnă Loftus ?

— Nu vreau s-aud nimic. Lasă-mă în pace.

— Înainte de a muri, Loftus avea peste şase mii de dolari, zise Meecham. Cîţi aţi primit din ei ?

— Am uitat cum arăta la faţă. Era simpatic, dar l-am uitat. Nu mi-l mai pot închipui.

— Cine v-a trimis banii ? Sau, cine i-a adus ?

Deşi gura i se mişcă, în primul moment nu articulă nici un sunet, iar cînd o făcu, nu formulă un răspuns la întrebările lui Meecham, ci la întrebări ce se înălţau în mintea ei ca fumul unui foc abandonat.

— Ce viaţă grea, ce viaţă îngrozitoare ! Earl are noroc. N-am fost o mamă bună cu el. S-a întîmplat ceva cu mine. Ce oare ? Nu-mi amintesc. S-a întîmplat totuşi ceva. Cred c-am fost bolnavă şi prea obosită ca să-mi mai pese.

Meecham îşi aduse aminte de cuvintele semnificative folosite de Earl în privinţa mamei lui : „O singură băutură şi se îmbată. A fost o beţivă

timp de treizeci de ani și n-a descoperit decît atunci. Pentru ea lumea a dispărut în acea clipă. N-a mai văzut-o de atunci. Și nici n-are s-o mai vadă."

— Earl m-a înțeles, șopti ea. Mi-a scris uneori lucruri brutale, a spus că mi-am călcat promisiunile, a spus că n-am luptat destul de energic. I-am ars toate scrisorile. Birdie mi-a cerut.

— Cine ?

— Birdie. În astă-seară. Stăteam aici și deodată a intrat pe ușă Birdie, ca o fantomă. Se uită plină de speranțe la ușa încuiată, ca și cum ar fi dorit să se materializeze din nou fantoma, o fantomă prietenoasă, mai reală decît umbrele printre care trăia ea.

— Vă rog, doamnă Loftus ! se răsti Meecham la ea. Calmați-vă. Spuneți-mi...

— Uită trecutul, a spus Birdie. Arde toate scrisorile. Și are dreptate. De acum înainte lucrurile au să fie altfel. Am să plec, am să încep o nouă viață. Birdie mi-a spus că nu-i bine să trăiesc aici fără un sfanț, într-un orășel plin de intrigi. *Birdie a spus* și *Birdie spune*... Cuvintele păreau s-o hipnotizeze ca o nouă religie, cu un imn deosebit. — Birdie spune c-ar trebui să trăiesc la țară, într-o casă mare, cu o puzderie de pomi și de flori, și cu cîini în curte.

Meecham se aplecă spre ea peste masă, încercînd să-i capteze atenția.

— A fost Birdie aici astă-seară ?

— Nu cred c-ar trebui să-ţi spun. Nu vreau să ştie Victor, nu-mi plac oamenii care spionează.

— Nu spionez. Dar cred că faceţi o greşală, doamnă Loftus. Nu putea fi Birdie.

— O cunosc pe Birdie. Am recunoscut-o de îndată, nici n-a trebuit să deschid gura.

— Earl susţinea c-a murit într-un accident în partea de apus a ţării.

Doamna Loftus nu păru surprinsă.

— Citeodată Earl spune baliverne.

— Nu-i o baliverna. Dacă a minţit în privinţa morţii ei, înseamnă că a încercat, cu premeditare, să împiedice pe orice cale de-a fi găsită.

— Ei bine, eu am găsit-o fără s-o caut. E într-adevăr vie. Trebuie să recunosc totuşi că-şi arată vîrsta, adăugă cu viclenie doamna Loftus. A, da, a mai îmbătrînit. Şi între timp a mai încasat cîteva lovituri, aşa că acum înţelege mai bine necazurile oamenilor de seama mea. Birdie s-a schimbat. Spune că şi eu m-am schimbat. Îşi înclină capul spre Garino. — Crezi că m-am schimbat, Victore?

— A, da. Garino arăta scîrbit. Foarte mult.

— Nu-mi faci un *compliment*, nu? spuse ea încet.

— Aşa am intenţionat.

— Eu, una, cel puţin nu m-am lăbărţat. Multe femei bătrîne se lăbărţează.

„Dacă nu se hrănesc cum trebuie", îşi spuse Meecham.

— Birdie v-a dat bani ?

— Mi i-a trimis. Au sosit azi-dimineață prin poștă, un cec și o notiță. Două sute de dolari.

— Și apoi ?

— Apoi ce ? I-am cheltuit, firește.

— Pe toți ?

— Nu chiar pe toți, răspunse ea disprețuitoare. Nu sînt țîcnită. Mi-au mai rămas doisprezece dolari.

— Cît timp au să vă ajungă doisprezece dolari dacă vreți să luați o casă mare la țară ?

— Birdie spune să nu-mi fac griji. Are ea grijă de toate. A rugat-o Earl. Știe unde-i casa. O să mă ducă acolo cu mașina astăseară. S-ar putea să fie un drum foarte lung. Mai îmi dai să beau un pahar, Victore ?

— Ar fi bine să nu mai beți, răspunse Garino.

— Doar unul. Pe urmă arunc sticla. Știi — să mă las de băutură. Îți promit. I-am promis și lui Birdie și-ți promit și dumitale.

Garino aduse sticla din bucătărie și-i mai turnă un pahar. În timp ce bătrîna bea, Garino rămase aplecat asupra ei, cu o răbdare plină de înduioșare, ca o găină ce clocește un ou stricat.

— Acum am să arunc sticla, o să vedeți, așa cum am promis. Dă-mi-o.

Garino băgă dopul la loc în sticla pe jumătate plină și i-o așeză în poală. Apoi întinse brațul, iar doamna Loftus se ridică agățîndu-se de mineca vechiului pulovăr. Se împletici spre cămin, bălă-

bănindu-se pe sandalele ei noi, cu tocuri ascuțite, ca un copil pe picioroange.

— Nu crezi c-am să-mi țin promisiunea, zi ? Ei bine, te-ai înșelat, Victore.

Cu atenție exagerată puse sticla în picioare în mijlocul grătarului de la cămin, în care focul se stinsese. Apoi se întoarse la canapea, răsuflînd greu și zgomotos, ca și cum ar fi parcurs pe jos nu lățimea unei camere, ci o imensă distanță, de-a lungul a mai multor ani.

Se așeză cu grijă, evitînd privirea lui Garino. Acesta nu spuse nimic. Se duse la cămin, luă sticla și intră din nou cu ea în bucătărie. Tăcerea din încăpere devenise insuportabilă, tăcerea unor cuvinte îngrozitoare, încă nerostite.

N-ar fi trebuit să faci asta, Victore, spuse ea în cele din urmă.

Fața lui Garino era de nepătruns.

— Ați putea să aruncați clădirea în aer. E combustibil. Vă amintiți ?

— Acum ești și dumneata împotriva mea.

— Nu vreau să sară clădirea în aer.

— Și dumneata și Ella, amîndoi. Nu mi-a mai rămas decît un singur prieten.

— Birdie nu v-a fost niciodată prietenă, zise Garino. Țin minte cum vă certați, cum vă certați tot timpul, amîndouă.

— Lucrurile s-au schimbat.

— Unde-i casa aia mare unde vă duce, cu pomi, cu flori și cu ciini în curte ?

— Nu știu exact.

— E o casă particulară ?

— Cum adică particulară ? Firește că e ... ce vrei să spui ?

— Am crezut că-i un loc unde-i îngrijesc pe bătrîni și pe alții.

— Un azil.

— Nu, nu vorbeam de un azil ...

— De azil vorbeai ! strigă ea ascuțit. Earl n-ar îngădui ! Mă auzi ? N-ar îngădui niciodată !

— Earl e mort.

— Dar i-a dat bani să aibă grijă de mine, iar ea i-a *promis*.

— Promisiunile se înmulțesc ca puricii în familia dumneavoastră.

— Pleacă ! se jelui ea. Nu vreau să te mai ascult.

— Ce se întîmplă dacă Birdie nu mai vine ? Ce-o să faceți ? O să fiți foarte mulțumită să stați aici, chiar dacă locuința nu-i destul de bună pentru dumneavoastră. Și nici eu nu sînt destul de bun, un venetic împuțit.

— Vă rog, vă rog pe amîndoi, spuse Meecham. Cearta asta nu duce nicăieri. Doamnă Loftus, mă ascultați ?

Bătrîna doamnă își înalță capul încet, ca un animal bolnav.

— Birdie are să vină să mă ia, nu ?

— O să sosească sigur, răspunse Meecham cu convingere. V-ați făcut bagajele și sînteți gata de plecare ?

— Da.

— Spuneți-mi mai întîi unde ați încasat cecul pe care vi l-a trimis ?

— La un mic local pe stradă.

— Un magazin sau un bar ?

— O... o cîrciumă. Tocmai treceam pe alături cînd...

— Da. Știu. Cum se numește localul ?

— Cîrciuma lui Peterson. Nu era un cec fals, nu-i așa ? Am cheltuit banii. N-aș mai putea să-i restitui. Nu vreau să-l înșel pe domnul Peterson. M-a ajutat cînd am ... cînd am fost bolnavă.

— Cecul e probabil bun.

— Trebuie să fie. La început n-a vrut să-l primească, fiindcă i-am spus că-i de la nora mea, iar el a zis cum putea să fie, că doar nu era semnat doamna Loftus. A trebuit să-i explic că Loftus și Birdie au divorțat, iar Birdie și-a reluat numele ei de Falconer.

— Ce nume ?

Pronunță cuvintele atît de violent, încît bătrîna doamnă se trase înapoi de frică.

— Poate că lui Birdie nu-i place că-ți spun atît de multe.

— Cum a semnat cecul ?

— Jemima Falconer.

— Jemima Falconer, repetă Meecham. Numele i se părea foarte îndepărtat și totuși cunoscut, ca ecoul vocii unui prieten.

— N-a dat voie nimănui să-i spună Jemima. Își închipuia că sună ca un nume de negresă. Îi spuneam Birdie ... asta i-a fost porecla la școală. Meecham își aminti de descrierea lui Birdie din cele auzite de la diferite persoane. Garino : „Îi spuneau Birdie. Ce nume caraghios. Nu semăna de loc cu o păsărică. Era o femeie voinică, mai în vîrstă decît Earl și destul de simpatică dacă n-o supărai... avea niște nervi groaznici." Doamna Loftus în noaptea cînd o găsise la autogară: „N-a pomenit o vorbă de ea pînă a adus-o acasă și-a spus: «Uite-o pe soția mea.» Iar ea stătea acolo, cu părul ei vopsit în roșu, cu mutra ei dură, trecută bine de patruzeci de ani, iar el doar un copil." Loesser, acasă la Lily Margolis : „Impresia mea e că-i o femeie foarte respectabilă. Știu că Lily se gîndise de mult că Claude avea o amantă permanentă, dar nu mi-a venit să cred că-i această Falconer." Gurton la restaurant : „Acum vreo doi-trei ani, Loftus venea des aici cu prietena lui, o roșcovană înaltă care părea să fie inteligentă." Gill, infirmierul care petrecuse ultima noapte cu Loftus, ascultîndu-l cum vorbește : „Birdie încoace, Birdie încolo. Trebuie să fi fost nebun după femeia asta."

În acea noapte, cînd propria lui moarte era mulată, turnată și îl aștepta ca o fecioară din fier, Loftus încercase s-o apere pe Birdie cu singurele arme care-i mai rămăseseră — minciunile. Inventase moartea ei într-un accident de automobil în

partea apuseană a țării, astfel ca nimeni să n-o caute, sau să descopere unde se afla și cine era, de fapt. O acoperise cu minciuni, așa cum zăpada acoperă pe cei ce se plimbă în nopțile de iarnă, și le șterge urmele pașilor.

Acum, din această harababură, Birdie ieșise clar, precis și real, cu sînge în vene, cu bani în mînă și cu promisiuni pe buze. O casă mare cu pomi și o viață nouă, plină de speranțe ; Birdie a spus și Birdie spune. De ce ? De ce se întorsese ca să mai spună ceva ? Meecham se uită la bătrîna doamnă. Era ocupată să vîre o nouă țigară în țigaretul de argint, cu mintea și trupul concentrate în această mică îndeletnicire atît de ușoară pentru oricine altul, și atunci își dădu seama de inutilitatea de a-i mai pune întrebări.

— Vă ajut eu, spuse el.

— Lasă-mă în pace. Pot și singură. De ce nu pleci ?

— N-ar fi o idee rea.

— O idee excelentă. Ex - ce - len - tă.

Meecham se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Sper c-o să lăsați noua dumneavoastră adresă domnului Garino.

— Poate că da, poate că nu.

— Hai, Garino.

Garino rămase pe loc.

— N-o putem lăsa așa. Rămîn să aranjez lucrurile. Nu am încredere în...

— Are să se aranjeze totul. Hai să mergem.

— Dar ...

— Îmi port eu singură de grijă, Victore, spuse hotărît bătrîna doamnă. Sînt o femeie cu ex - pe - rien - ţă.

— Noapte bună, atunci.

Nu le răspunse. Se uita concentrată la mica pendulă de pe consola căminului, îngustîndu-şi ochii pentru a şi-i pironi mai bine. Era ora unsprezece. Sau poate douăsprezece. Sau zece ? Arătătoarele tremurau, cînd într-o parte, cînd într-alta. Zece, douăsprezece, unsprezece, zece...

— Hotărăşte-te o dată, îi spuse ea pendulei.

DOUĂZECI ŞI CINCI

După ceasul lui Meecham era unsprezece şi jumătate. De aproape treizeci de minute aştepta în întuneric pe treapta de jos a scărilor ce duceau la demisol, cu umărul sprijinit de vechea rampă de lemn. Din această poziţie nu putea vedea uşa de la intrarea din faţă, fiindcă scările descriau o spirală, dar auzea tot ce se întîmpla în holul de deasupra. O auzea chiar foarte slab pe doamna Loftus plimbîndu-se în apartamentul ei, făcînd ultimele pregătiri pentru călătorie. Umărul şi ceafa lui Meecham înţepeniseră şi-l dureau cînd îl lovea curentul. Se uită din nou la ceas. Un alt minut se tîrî, lent şi greoi, ca un animal leneş. *Nu vine*, îşi spuse el. Poate că Birdie s-a speriat şi a plecat, sau poate că întreaga afacere fusese ceea ce crezuse el de la bun început, o fantezie a unei minţi ameţite.

Apoi auzi deschizîndu-se uşa de la intrare şi paşi liniştiţi, dar fermi înaintînd pe covorul sub-

ţire. O pauză, clincăitul unei clanţe, apoi vocea plîngăreaţă a bătrînei doamne.

— Am crezut că nu mai vii, Birdie.

— Ei, cum să nu mai vin ?

— E aşa de tîrziu.

— Am avut unele neplăceri cu maşina. Vocea femeii era la fel de liniştită şi de fermă ca şi paşii ei. — Ăsta-i geamantanul ?

— Da.

— Îl iau eu. Încheie-ţi paltonul. E o noapte friguroasă. Apoi, după o clipă de tăcere : Ai băut.

— Doar o picătură. N-ai spus chiar tu că e o noapte friguroasă ?

— N-ai spus la nimeni că pleci, n-ai vorbit de mine ?

— Firește că nu, minţi solemn bătrîna doamnă.

— Ai ars totul ?

— Da.

— Atunci, hai.

Paşi în hol.

Meecham se sculă încet şî începu să urce treptele. Cînd să dea cotul scării se opri. Cele două femei se aflau la uşa de la intrare, Birdie aplecată sub greutatea geamantanului, iar bătrîna doamnă, înfofolită ca o mumie şi agăţîndu-se de braţul liber al lui Birdie.

— Unde mergeţi ? întrebă Meecham.

Amîndouă se smuciră înapoi, iar Meecham simţi o coloană de emoţie urcîndu-i-se dens, în gîtlej. Stupefacţie, apoi mînie, şi tristeţe. În acea scurtă

clipă cînd Birdie se întoarse, trei femei se contopiră în ea și deveniră una, se contopiră inevitabil și firesc, ca atomii ce formează o moleculă.

Figura ei îi era la fel cunoscută ca a lui Alice — bărbia pătrată și energică, gura blîndă și ochii încă umflați de văpaia lacrimilor. Se gîndi la ultimul prilej cînd o văzuse, cînd aruncase toate farfuriile în chiuvetă, măturîndu-le cu o mișcare furioasă a mîinii, și la cioburile ce țîșniseră ca apa dintr-o fîntînă.

Birdie se uită la bătrîna doamnă cu un fel de milă în privire.

— I-ai spus. Sărmană proastă.

— Nu, Birdie, nu i-am spus.

— Bine.

— Te-ai supărat pe mine. N-ai să mă iei cu tine.

— Nu sînt supărată, Clara. Nu m-am așteptat niciodată ca vreun plan să reușească.

Meecham urcă și restul de trepte, iar doamna Loftus îl urmări încotoșmănată, ca o cîrtiță într-un canal, jumătate amețită, jumătate oarbă.

— Pleacă ! Pleacă ! Ne strici călătoria. Birdie, spune-i să plece ! Ce facem cu călătoria, Birdie ?

— Cred că va trebui s-o amînăm, spuse doamna Hearst calm. Domnul Meecham vrea să-mi vorbească.

— E cicălitor.

— Da, așa cred și eu. Hai, hai, să ne întoarcem mai bine în apartament.

Cu un gest hotărît ridică geamantanul și o luă înapoi prin hol, în timp ce bătrîna doamnă se împleticea și scheuna în urma ei :

— Vreau să stau la țară. Vreau să am cîini în curte. Vreau...

— Sssst ! Sssst !

— Mi-ai promis.

— Am să-mi țin promisiunea, spuse doamna Hearst. Dar nu în astă-seară, Clara.

Deschise ușa apartamentului și se opri o clipă în prag, clătinîndu-se ușor, ca și cum valuri solide de timp i-ar fi scăldat picioarele.

— Am locuit aici pe vremuri, îi spuse ea lui Meecham. Earl și cu mine. Știați ?

— Da.

— Nu mi-am dat seama cît de multe ați aflat pe seama mea pînă aseară, cînd ați venit să-l vedeți pe Jim. Atunci am știut că trebuie să vin cu mașina aici și să-mi șterg urmele, într-un fel. Traversă camera pînă ajunse la vechiul balansoar de răchită, de lîngă fereastră, și atinse cu mîna spătarul pentru cap. — Scaunul lui Earl. Era ca un copil, legănatul îi domolea durerile.

Meecham își aminti de balansoarul din bucătăria familiei Hearst și se întrebă dacă doamna Hearst îl ținuse acolo pentru Earl, cînd venea să discute cu ea seara.

— Ne certam des cînd locuiam aici. Am avut ghinion. Earl era șomer și eu încercam să asigur întreținerea pentru toți trei. M-am angajat chelne-

riță. Într-un orășel ca ăsta, nu sînt multe slujbe, primești ce găsești. Totul a ieșit pe dos. Earl se socotea un ratat, Clara bea mereu, iar pentru mine era un iad. Eram mai tînără pe atunci. Credeam că am învățat ce înseamnă iadul. Se uita la bătrîna doamnă care ședea țeapănă pe canapea, cu un zîmbet înghețat, ca o surdo-mută ce încearcă să pară interesată de o conversație. — Clara știe.

— Ce-ai zis, Birdie ?

— Nimic. Vrei o băutură ?

— Am să mă servesc singură. O să sărbătorim vremurile de odinioară. Porni spre bucătărie, cu brațele întinse ca un acrobat amator ce se plimbă pe frînghie. — Nu vreau să vă tulbur discuția. Îmi place să ascult o discuție frumoasă.

Meecham privi cele două femei și îi fu cu neputință să-și închipuie „vremurile de odinioară", cînd cele două personalități puternice se ciocniseră. Nu se mai înfruntau ; una era prea slabă ca să mai scoată un sunet ; o tobă spartă.

— Ei bine, am divorțat de Earl. Am împrumutat bani de la sora mea și-am luat autobuzul de Las Vegas. Cînd m-am întors la Arbana, eram iarăși liberă. Am deschis o pensiune și așa l-am cunoscut pe Jim. Mă simțeam atît de pustiită sufletește, atît de bătrînă, atît de... Oricum, ne-am căsătorit. Cred că sînt genul de femeie care nu știe cum să trăiască, dacă n-are un bărbat pe care să-l mulțumească, să-l îngrijească și pentru care să gătească.

A doua oară în acea noapte Meecham se gîndi că era păcat că o astfel de femeie energică se legase întotdeauna de bărbați slabi fizic sau psihic, ca Hearst sau Loftus.

Bătrîna doamnă se tot mișca prin bucătărie, zdrăngănind farfuriile și deschizînd și închizînd ușile dulapurilor.

— Jim și cu mine ne-am descurcat destul de bine. Nimic deosebit, dar bine. Pe urmă, cam acum un an, l-am întîlnit pe Earl pe stradă. De-abia l-am recunoscut, așa de mult se schimbase. Am rămas pe loc în fața magazinului Kregs. Ningea și Earl nu avea pălărie, părul i se udase, și mi-a spus că e bolnav. Tocmai aflase de ce boală suferă și se plimba pe străzi, încercînd să judece situația. Astea au fost cuvintele lui, să judece situația.

L-am luat acasă, am stat în bucătărie, și el m-a întrebat dacă n-am o cameră în care să locuiască. S-a mutat în săptămîna următoare. Nu i-am spus nici lui Jim și nici altcuiva cine era. Sora mea a descoperit și ne certam deseori din pricina asta. Dar eu am socotit că am procedat foarte bine. Nu trăiam ca soț și soție, ci ca doi prieteni care au nevoie unul de altul. Vorbea cu mine cînd mă simțeam tulburată sau singură, iar eu îl îngrijeam cînd era bolnav, îi țineam camera curată și îi dădeam de mîncare. Earl și cu mine am avut parte de multă fericire și liniște. Îmi stăruia veșnic în minte speranța că într-o zi o să se găsească un remediu

miraculos pentru boala lui. Cu cît boala se înrăutățea, cu atît speram mai mult, pînă am ajuns să nu mă mai gîndesc decît la asta, să-l fac să trăiască.

Se uită pe fereastră, în jos, la strada pustie și întunecată.

— Dacă n-aș fi sperat atît de tare, ar mai trăi.

— Nu vă înțeleg, spuse Meecham.

— M-am dus la Claude să-i cer bani.

— Pentru Loftus ?

— Da, ca să-l iau de aici. Am citit în ziare despre o clinică de cancer și, la New York, unde se fac studii asupra bolii lui Loftus și m-am gîndit că dacă reușeam să-l duc acolo, ar mai fi avut o șansă. N-aveam un sfanț, nimic ce vinde, cu excepția unei mașini vechi, și nici de la cine împrumuta. Doar de la Claude. Cu cît mă gîndeam mai mult să mă duc la Claude, cu atît mi se părea gestul mai logic. Ne cunoscusem bine, vreme îndelungată, mult mai înainte de a se căsători cu Lily, și cînd ne-am despărțit nu ne-am certat, pur și simplu ne-am despărțit. Așa că mi-a venit gîndul să apelez la el.

M-am dus la biroul lui acum o săptămînă și l-am așteptat afară. Ne-am instalat în mașina lui și i-am povestit totul. Ce greșeală îngrozitoare ! spuse ea cu amărăciune. Dacă i-aș fi cerut să-mi împrumute bani să-mi iau o casă nouă, sau să călătoresc, cred că mi-ar fi dat. Dar Claude era vanitos. Nu-i venea să creadă că puteam iubi alt

bărbat, şi că era o dragoste cum noi nu avusesem niciodată. O ţinea într-una cum că ştiuse c-o să vin să-l văd, iar eu încercam să-i spun ce simţeam pentru Earl şi ce rău era bolnav. Claude nici n-a voit s-audă. M-am dat jos din maşină şi-am mers pînă acasă. Fierbeam de furie, capul îmi plesnea, simţeam c-am să explodez. Poţi să fii mai furios pe altul decît pe tine.

Meecham ştia că are dreptate. Ascultînd-o, simţi şi el în cap o apăsare de furie şi de ură împotriva lui Margolis, ca şi împotriva tuturor tiraniilor şi tiranilor care îi chinuie pe cei slabi.

— În următoarele două zile mi-am văzut mai departe de treabă ca de obicei. Cred c-am făcut lucrurile obişnuite, dar nu mă puteam împiedica să nu mă gîndesc la bani, cît de uşor i-ar fi fost lui Claude să-mi împrumute, dacă ar fi voit, şi ce mult ar fi însemnat acest lucru pentru Earl. Sîmbătă noaptea, Jim a venit acasă, după o săptămînă rea petrecută pe drumuri. A început să mă acuze că-i dau prea multă importanţă lui Earl. A trebuit să plec de acasă şi m-am dus singură la meciul de hochei. Pînă aici tot ce v-am spus mai înainte e adevărat. După meci am plecat cu maşina prin oraş, spre casă, cînd l-am văzut pe Claude. Tocmai ieşea din maşina lui, în faţa barului „Top Hat". Era însoţit de o fată pe care n-o cunoşteam, împopoţonată ca un pom de Crăciun. Am oprit maşina. Nu aveam nici un plan, nimic în minte. Cred că m-am oprit fiindcă nu voiam să mă

duc acasă și fiindcă eram curioasă. Întîi asta a fost, eram curioasă.

Au intrat împreună la „Top Hat" iar eu am așteptat. Am așteptat mult timp, văzîndu-i în imaginație pe amîndoi împreună, bînd, rîzînd și dansînd, așa cum n-o pot face decît acei care sînt sănătoși și au bani. Am încercat să-mi închipui cum ar fi fost dacă eu și Earl ne-am fi aflat și noi înăuntru, petrecînd, și aproape c-am pufnit în rîs, atît era de comic. Mi-au trecut prin minte planuri nebunești în timp ce stăteam în mașină. M-am gîndit să intru și să-l sfidez pe Claude, să-i cer bani chiar în fața acestei fete. Mașina lui Claude era parcată peste drum pe stradă și mi-am zis să mă sui la volan, să plec cu ea și s-o vînd. Închipuiți-vă un furt! Mai înainte de asta nu mă gîndisem niciodată să fur, nici cînd eram mică, dar în acea clipă m-a tentat. Totul începuse să devină foarte clar și detașat, așa că am simțit că orice aș face pentru Earl era bine făcut și că orice ar fi încercat cineva împotriva lui era rău.

Poate c-aș fi furat mașina, nu știu. Dar n-am făcut-o, fiindcă fata a ieșit de la „Top Hat". Era singură și mi-am dat seama cînd a trecut pe lîngă mine că era beată. Mergea împleticindu-se și vorbea singură. A luat-o pe stradă, a intrat în alt bar. Am urmărit-o. Stătea la tejghea cînd am intrat. Vorbea cu un bărbat. Am auzit-o spunînd că voia o bere și că-și uitase portofelul în alt local și că ăsta era un bar îngrozitor.

— Că de fapt puțea, adăugă Meecham.

— Da, astea au fost cuvintele ei.

— Așa a știut deci Loftus exact ce s-a întîmplat la bar, nu fiindcă s-ar fi aflat acolo, ci fiindcă i-ai spus dumneata.

— Eu i-am spus, zise ea cu durere. M-a silit. A pus totul la cale de cum a aflat ce-am făcut.

— Margolis a intrat în bar ?

— Da, dar n-a rămas. A luat fata de braț și a tras-o afară. Era aproape de ora închiderii. Plecau mulți, așa că am plecat și eu. Cînd am ieșit, l-am văzut pe Claude încercînd s-o vîre în mașină. Fata se împleticise și lui Claude îi venea greu s-o vîre, fiindcă nu era micuță, cum e Clara. M-am întrebat cine o fi fata. M-am gîndit că trebuie să aibă pe cineva, părinți, rude, ori vreun soț, cărora nu le-ar fi plăcut s-o vadă cu un bărbat de teapa lui Claude. Apoi mi-a venit ideea c-aș putea să-i urmăresc, și poate profitînd de situație să-i smulg ceva bani pentru Earl.

Continua să vorbească încet și serios, ca și cum ar fi fost foarte important să explice totul și să-și limpezească motivele. Lui Meecham i se păru că explicația nu i se adresa lui sau ei, ci lui Earl.

— S-au dus la *cottage-ul* lui Claude, pe malul riului. Am intrat peste ei, în casă. Fata era adormită pe o sofa, iar Claude aprindea focul în cămin. „Cum dracu ai ajuns aici" ? a zis Claude. Nu i-am răspuns. I-am spus din nou că aveam nevoie de niște bani și că dacă nu mi-i dă am să-i telefonez

lui Lily, la poliție și părinților fetei, tuturor celor la care mă puteam gîndi. A rîs de mine. A spus că poliția n-o să fie interesată, că fata nu avea părinți și că Lily se afla în America de Sud. Cînd am auzit, am simțit că nu-mi rămîne nimic, nici o speranță, nici o șansă, nimic. Întreaga lume se ridica împotriva mea și a lui Earl, întreaga lume își bătea joc de noi, ca și Claude. M-am apropiat de cămin. Claude se întorsese cu spatele și răscolea în jăratec. „Îți arăți vîrsta, Emmy mi-a spus el. Ai face mai bine să-ți vopsești părul". Au fost ultimele lui cuvinte. Cînd l-am înjunghiat, s-a sucit și aproape că a căzut peste fată. Sîngele a țîșnit pe rochia ei și pe mantou, dar fata nu s-a trezit. L-am înjunghiat din nou, de trei sau de patru ori, apoi am rămas în picioare, urmărindu-l cum moare. Nu mi-a părut rău de el și nici nu mi-a fost frică. Mă simțeam într-un fel ușurată sufletește, ca și cum o apăsare îngrozitoare mi s-a ridicat de pe suflet.

Pomenea a doua oară de forța mîniei. Meecham își dădea seama totuși că în dosul mîniei, ca un cor pierdut în umbrele scenei cînd reflectorul urmărește pe actorul principal, existau alte forțe : un cor întreg de forțe, alese la întîmplare din fiecare perioadă a vieții ei, fără repetiții, dansînd în afara ritmului și a timpului și cîntînd fals.

— N-am plănuit nimic, spuse ea. Totul s-a *întîmplat* pur și simplu atît de repede, mai repede, decît vă povestesc.

— Îi lipsea portvizitul.

— Eu l-am luat. L-am furat. Uneori am mai mari remuşcări în privinţa asta decît că l-am omorît. Am fost crescută foarte sever. În copilărie n-am furat niciodată şi nici n-am minţit. Am găsit în portvizit vreo patruzeci de dolari. Am reţinut banii şi am aruncat portvizitul în zăpadă, în drum spre casă. Ningea serios. Am avut noroc, fiindcă nu m-am gîndit niciodată la urmele de roţi, de paşi, sau la altceva. Nu m-am gîndit nici că fata rămîne singură acolo, alături de cadavrul lui Claude. La început, cînd a fost arestată, mi s-a părut că am noroc. N-am visat niciodată că lucrurile au să evolueze astfel, că am să rămîn cu banii pe care îi aveam pentru Earl, că Earl era pierdut, şi că banii deveneau astfel inutili. Şase mii de dolari şi fără Earl.

Din bucătărie răbufni zgomotul de sticlă spartă, iar vocea bătrînei doamne, îngroşată de somnul pe care îl ademenea şi îl respingea ca pe un amant:

— Ce harababură, ce harababură îngrozitoare, trebuie să strîng înainte de-a vedea Victor.

— Nu mi-a fost frică pînă am ajuns acasă, şi atunci mi-am dat seama de ce-am făcut. Revelaţia m-a lovit, aşa cum l-am lovit şi eu pe Claude, tare şi repede, încît cu greu m-am strecurat în casă. Toată lumea dormea şi luminile erau stinse. Am ciocănit uşor în uşa lui Earl şi el mi-a dat drumul în cameră. I-am spus ce s-a întîmplat. Nu

s-a enervat, spunea mereu că totul are să se aranjeze. Mi-a făcut o cafea și după ce-am băut-o m-a silit să-i spun tot ce-am văzut, ce-am auzit și ce-am făcut, fiecare amănunt. A notat într-un carnet fiecare detaliu. N-am știut ce urmărea, n-am știut pînă ce-a spus : „De unde facem rost de sînge? De unde facem rost de sînge ?" repetă ea mohorît.

— De unde ați făcut rost ?

— De la mine. Din brațul meu. V-am spus că m-am tăiat la braț la chiuveta spartă. A trebuit să vă spun ceva. Știam c-ați văzut bandajul. Dar nu eu m-am tăiat, ci Earl. A ținut așa de mult ca să adunăm destul sînge și lui Earl i s-a făcut rău că m-a rănit. Dar aveam nevoie de sînge ca să pătăm hainele, și trebuia să fie de-al meu, deoarece era din aceeași categorie cu al lui Claude.

— De unde știți ?

— Cu mulți ani în urmă a fost rănit pe cînd muncea și a trebuit să suporte o transfuzie. Au folosit sînge de-al meu, deci știam că era din aceeași categorie. Trebuia să riscăm, oricum, Earl m-a bandajat la braț. Cred că am avut o criză de nervi și am început să urlu, dar Earl mi-a pus mîna la gură și mi-a repetat : „Eu l-am ucis pe Margolis, tu erai acasă în pat, nu știi nimic despre asta, eu l-am ucis".

Înnebunisem de frică, dar lui Earl nu-i era teamă. Spunea că nici un juriu n-avea să-l condamne fiindcă avea să susțină că l-a omorît pe Margolis pentru a o apăra pe fată, iar poliția n-o să

poată dovedi alt motiv, fiindcă nu exista. Cu mine era altceva, a spus Earl. Puteau să cerceteze și să descopere legătura mea cu Claude, puteau să stabilească cincizeci de motive în ceea ce mă privește.

Nu știu cum am petrecut noaptea. A doua zi dimineață m-am dus la sora mea la Chelsea, cum mi-a cerut Earl. Era duminică și Earl trebuia să aștepte pînă luni pentru a se duce la poliție, fiindcă voia să vîndă ce mai avea de vîndut înainte de a fi închis. N-am aflat că fata a fost arestată decît duminică seara. M-am întors cu mașina ca să discut cu Earl. Earl a spus că arestarea ei n-o să-i schimbe planurile. Se înșela. Niciunul nu și-a închipuit cît de rău se înșela, cît de mult avea să ne afecteze nu numai pe noi doi, ci pe toți cei din jur.

Luni dimineața, Earl a plecat devreme de acasă ca să-și vîndă vechiul Chevrolet, să amaneteze ce putea, apoi s-a dus la biroul șerifului cu mărturisirea scrisă în buzunar și bine memorată. Știți ce a urmat. A întîlnit-o pe mama fetei, doamna Hamilton, pe coridor. Earl nu fusese niciodată abil, nu dorise niciodată ceva pe gratis. Avea însă un plan cînd și-a dat seama că doamna Hamilton își închipuia că fiica ei e vinovată. S-a întors acasă înainte de masă, teribil de enervat. Mi-a povestit totul, cum că fata fiind suspectă avea să-mi ofere o protecție dublă, și că banii primiți vor fi de folos Clarei și mie. M-a obligat să-i promit c-am să mă îngrijesc de Clara, indiferent de ce are să se întîmple.

A adus banii tîrziu, după-amiază, şase mii de dolari. O avere. A doua zi dimineaţă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la Devine şi să scot obiectele amanetate de Earl. Erau amintirile lui Earl, şi mi-am spus c-am să le ţin ca să-l aştepte ; o mică surpriză, cînd are să iasă de la închisoare. Cu restul de bani am făcut ce mi-a cerut Earl. Am depus o parte pe un vechi cont, pe numele meu de fată şi am ascuns restul. M-am socotit în siguranţă. Totul părea fără greşeală. Chiar dacă mărturisirea lui Earl ar fi fost dovedită falsă, bănuiala n-ar fi căzut asupra mea, ci asupra fetei. Da, m-am socotit în siguranţă, şi chiar plină de speranţe. Earl avea să fie achitat de către juriu, aveam să plecăm în altă parte, iar el avea să se vindece. Ce visuri nebune, ca pe vremea cînd eram tînără ! Cred că Earl nu-şi făcea nici un vis. Azi-dimineaţă s-a spînzurat.

Vocea bătrînei doamne pătrunse din cealaltă cameră :

— Birdie, eşti acolo ?

— Sînt aici.

— Mă duc să mă culc, sînt foarte obosită.

— Am să te ajut.

O întîmpină pe bătrîna doamnă la uşa bucătăriei, şi o apucă de braţ. Cele două femei se mişcară încet prin cameră.

— Nu pot să rămîn astă-seară cu tine, Clara. Totuşi am să te ţin la curent. Trebuie să lipsesc o

vreme, dar am să mă întorc, nu te îngrijora. Am să mă întorc, nu-i așa, domnule Meecham ?

Meecham era sigur că avea să se întoarcă.

Nu mai ningea. Aerul era tăios și limpede, iar luna de la miezul nopții îi însoțea pe șosea.

Ieșirea din Kincaid. Altitudine 300 metri. Populație 10 550. Întorceți-vă în curînd !

— Are să se întoarcă, spuse Meecham. Într-un an, doi, poate chiar mai devreme.

Alice se strînse în el, ca și cum simpla pomenire de plecări și de întoarceri ar fi reprezentat amenințarea unei despărțiri.

— Ce-are să se întîmple cu ea ? Cum are să fie?

— Are să fie la fel. Evoluția va fi aceeași — pentru Birdie, pentru domnișoara Falconer, pentru Emmy Hearst.

Alice dădu din cap în semn de protest.

— Nu, este prea cinic. Oamenii se schimbă, te asigur.

— Oare ? Luminile din Kincaid nu se mai vedeau, deși văpaia lor mai strălucea pe cer. — Are să se întoarcă, repetă el. Dacă Jim va mai fi aici, are să reia legătura cu el. Dacă nu, are să găsească pe altcineva, un bărbat care să depindă de ea, un fiu rătăcitor, căruia să-i țină loc de mamă.

— Trebuie să crezi în soartă, Meecham, spuse ea grav.

— Poate.

— Atunci bănuiesc că tu eşti soarta mea. Nu eu te-am *ales*. Te-ai înălţat brusc ca... un gheţar uriaş.

— Frumoasă imagine.

— Am spus-o intenţionat.

Meecham îşi mută o clipă privirea de pe şosea şi se uită la ea. Faţa lui Alice era o pată vagă şi albă, anonimă, în beznă ; nu mai era faţa lui Alice, ci a oricărei femei. Se întrebă, cu un ciudat sentiment de emoţie, cîţi gheţari va avea de înfruntat Birdie şi dacă, cu toată îndemînarea dar şi nesăbuinţa sa, avea să treacă de ei.

Orice se va întîmpla, Birdie va supravieţui. Gîndindu-se la ea şi la fata din preajma sa, Meecham se simţi inundat de un imens val de energie şi forţă, ca şi cum ar fi fost în stare să conducă maşina veşnic, fără să doarmă sau să mănînce.

MARGARET ELLIS MILLAR

(Notă biobibliografică)

Margaret Ellis Millar s-a născut în 1905 la Kitchener, statul Ontario, Canada. A studiat la universitatea din Toronto. Este căsătorită cu Kenneth Millar, autor de romane polițiste, publicate sub pseudonimul de Ross Macdonald, celebru în Statele Unite, și considerat ca singurul urmaș al tradiției creată de Dashiell Hammett și Raymond Chandler.

Pentru Margaret Millar formula romanului polițist e un mijloc de a studia caractere și situații, iar uneori de a încorpora în proză o parte din versurile pe care nu le-a publicat niciodată în volum. Important pentru ea este analiza mentalității criminale, împrejurările care o determină și o condiționează, evoluția ei, criza finală. Importantă este balanța aparență-realitate, jocul subtil al sentimentelor trucate. Importantă este atmosfera — clima, lumina, mediul fizic, străzile, odăile cu mobilierul lor, pereții, perdelele, oamenii de zăpadă. Fiecare amănunt, fie el și vestimentar, e încărcat cu o semnificație afectivă.

„Cazul" e de obicei puțin misterios și cu atît mai puțin senzațional. E un caz divers, banal uneori pînă la exasperare — un furt, o dispariție, o crimă, o sinucidere, ca atîtea altele. Dincolo însă de datele sumare se desfășoară lent și angoasant adevăratul caz, care uneori

nu are nimic de-a face, sau e vag legat de premisa anchetei. E ca un joc de cuburi colorate, răsturnate neașteptat de autoare și asamblate pentru a da o imagine, singura posibilă, a unui șir de date dezordonate și contradictorii.

Arta lui Margaret Millar rezidă însă mai ales în despuierea nemiloasă a personajelor de toate pretențiile lor de respectabilitate, expunîndu-le în ridicolul, meschinăria și imbecilitatea lor. Uneori criminală. Fațada respectabilității — odinioară serios asaltată de tirul necruțător al lui Dashiell Hammett și apoi al lui Raymond Chandler — nu mai e demolată cu lovituri de tîrnăcop, ci prin seisme consecutive, imperceptibile la început, care o acoperă însă cu o rețea fină de crăpături, un păienjeniș de fisuri, gata să cedeze la un șoc, sau rezistînd uimitor. Căci respectabilitatea e soră bună cu încăpățînarea, cu fățărnicia și cu vanitatea.

E interesant de observat că ținta preferată a autoarei rămîne femeia de vîrstă mijlocie, confortabil instalată în viață și în afecțiunea unui soț. Sau a unei văduvii agreabile. Sau în compania unei sticle cu rom. Sau a unui amant docil. Dragostea ipocrită a doamnei Hamilton, indiferența și blazarea Virginiei, paradisul alcoolic al doamnei Loftus, himerele stupide ale lui Birdie, alias doamna Hearst, alias domnișoara Falconer. Procedeul de demistificare e identificabil în mai toate romanele lui Margaret Millar, chiar și în acelea unde accentul cade pe psihopatologia, pe neurastenia criminală.

Margaret Millar scrie romane polițiste fără polițiști, sau cu un rol pur decorativ, cerut de necesitățile „tehnice" ale conflictului. Spre deosebire de soțul ei, creatorul celebrului Lew Archer, detectiv particular, investigînd în California — nu a inventat un anchetator comun romanelor și nici nu s-a oprit la o singură regiune.

A inventat în schimb un stil personal de o mare eleganță și rafinament. Dialogul perfect mulat pe tipul

personajului, notația exactă și revelatoare a gestului, a ambianței, echilibrul fiecărui capitol și încheierea lui pe o notă elegiacă, iată cîteva din mijloacele ei literare. Lectura romanelor ei lasă un gust neplăcut, un ecou trist și stins ca ritmul unei inimi muribunde.

Romanele lui Margaret Millar se citesc pentru plăcerea pură a lecturii unui text admirabil scris și rafinat regizat.

BIBLIOGRAFIE

Viermele invizibil (The Invizible gworm), 1941
Liliacul cu privirea slabă (The Weak Eyed Bat), 1942.
Diavolul mă iubește (The Devil loves Me) 1942.
Zidul de ochi (Wall of Eyes), 1943.
Focul va îngheța (The Fire Will Freeze), 1944.
Porțile de fier (The Iron Gates), 1945.
Experiență primăvara (Experiment in Springtime), 1947.
Totul rămîne în familie (It's All in the family) 1948.
Inima canibală (The Cannibal Heart), 1949.
Fă rău în schimb (Do Evil in Return), 1950.
In fiecare zi e iarnă (Vanish in an Instant), 1952.
Ultima vară a Rosei (Rose-s Last Summer), 1952.
Vinuri și amanți (Wines and Lovers), 1954.
Fiară la orizont (Beast in View), 1955.
Aerul care ucide (An Air That Kills), 1957.
Pereții care ascultă (The Listening Walls), 1959.
Un străin în mormîntul meu (A Stranger in My Grave), 1960.
Asemeni unui înger (How Like an Angel), 1962.

C.P.

Redactor responsabil : TEODORA POPA
Tehnoredactor : ELENA CĂLUGĂRU

Apărut 1970. Hîrtie ziar de 50 g/m². Format 700×920/32. Coli ed. 12,05. Coli tipar 10,75. A. nr. 26213/1969. C.Z. pentru bibliotecile mari și mici 32—31=59.

Tiparul executat sub comanda nr. 104 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — R.S.R.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen 2026